XXVII. ÉVFOLYAM, 4. SZÁM Ára: 1.80 Ft 1971. JANUÁR 28.

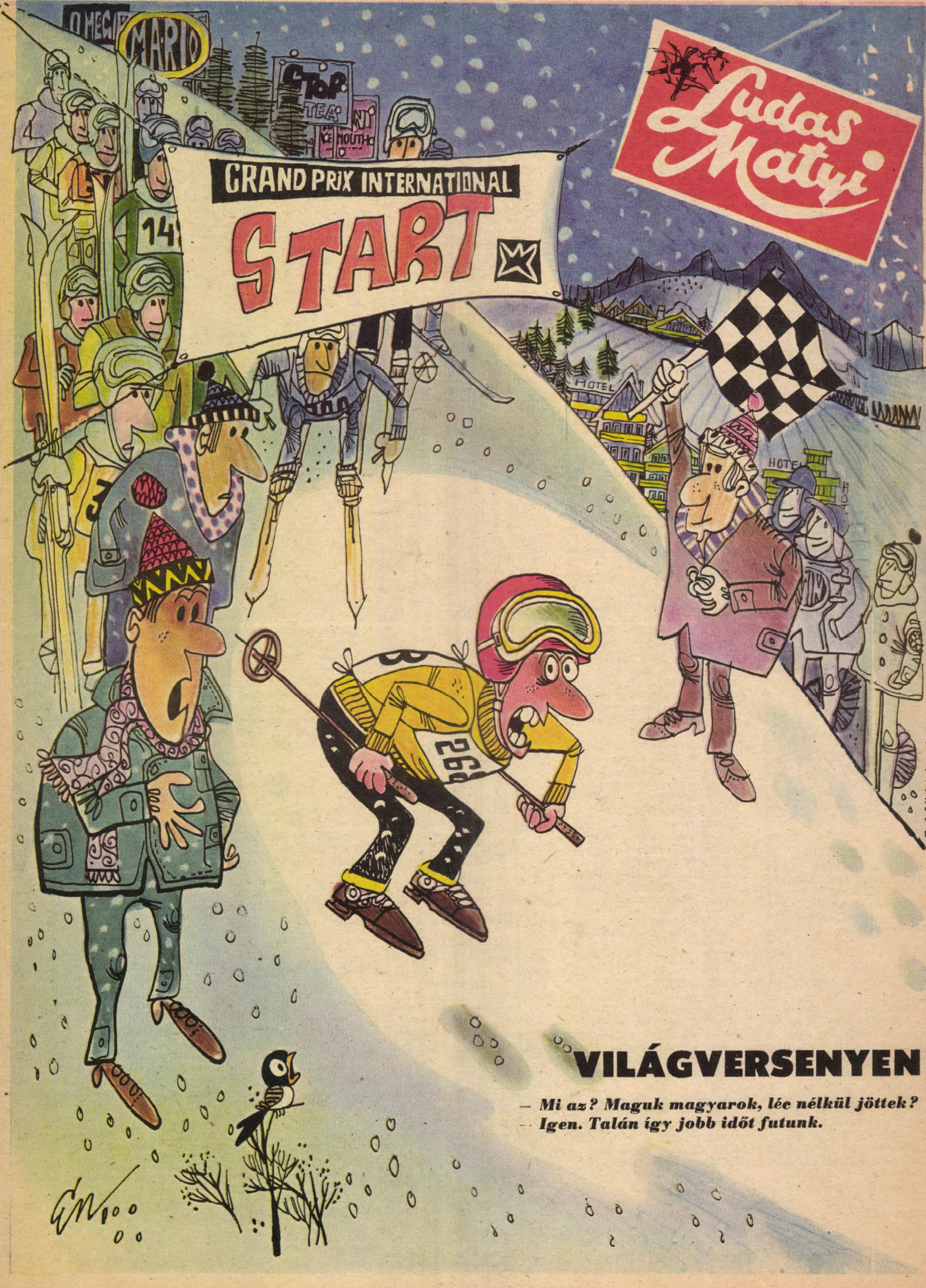
Ludas Matyi
GRAND PRIX INTERNATIONAL
START
MARIO
STOP TEA
MOUTH
HOTEL
HOTEL
149
3
264
Endrődi István rajza
EN

VILÁGVERSENYEN

– Mi az? Maguk magyarok, léc nélkül jöttek?
– Igen. Talán így jobb időt futunk.

KEDVES LUDAS!

KÉPZŐMŰVÉSZETI ODÜSSZEIA

A miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem KISZ-bizottsága 1970. március 19—21. között rendezte meg a Felsőoktatási Intézmények Művészeti Fesztiválját. Erre a művészeti seregszemlére 6 festménnyel neveztem be. A zsüri döntése értelmében a képzőművészeti szekció I. díját nyertem el, arany plakettel és 600 forinttal jutalmaztak.

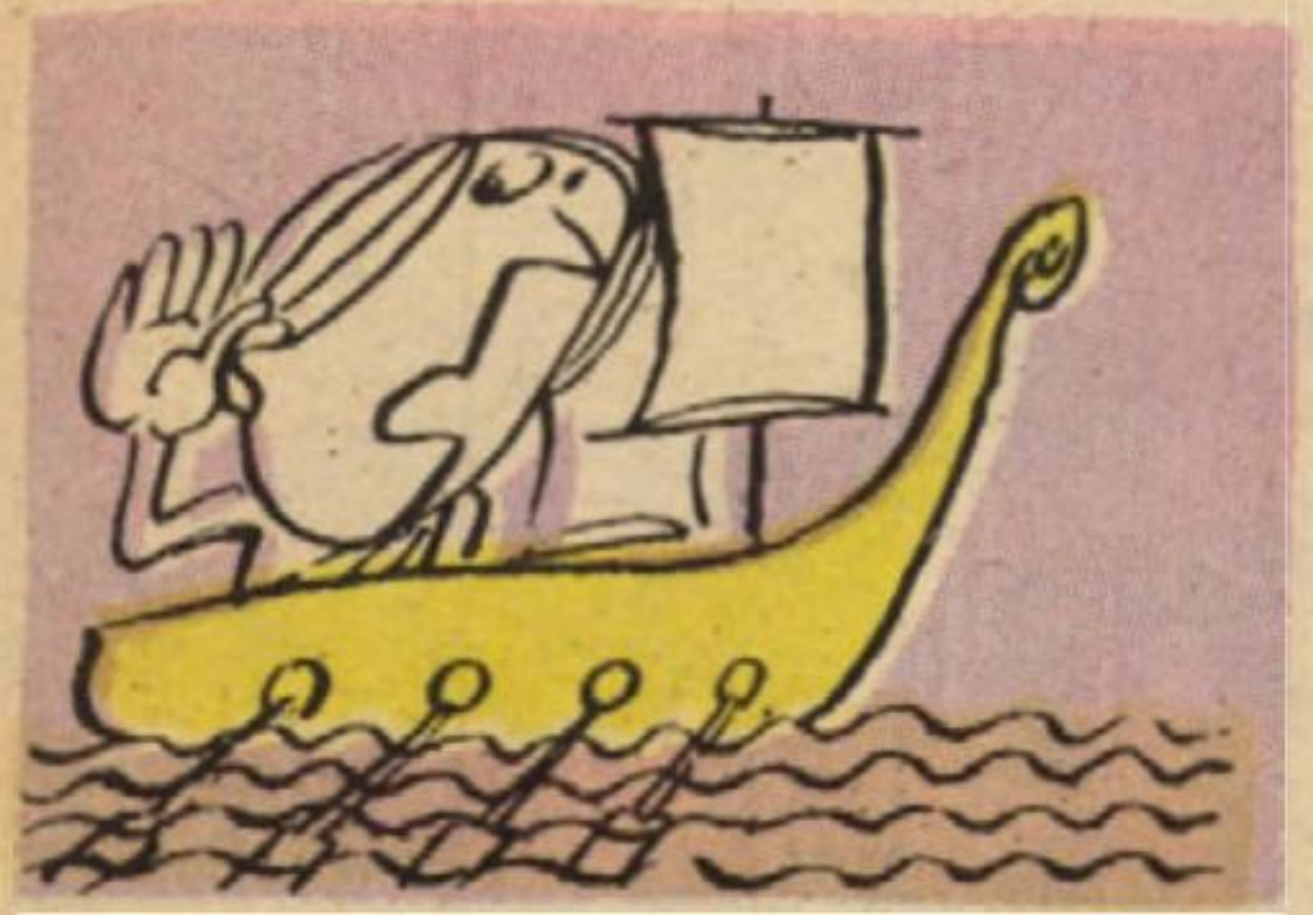

Miután az ünnepélyes díjkiosztáson — tanulmányi okok miatt — nem jelenhettem meg, azt gondoltam, hogy a díjat a rendező bizottság részemre el fogja küldeni. Sajnos ez nem történt meg, ezért április 9-én ajánlott levélben emlékeztettem őket feledékenységükre, amire azonban választ nem kaptam. Ezután még két ajánlott levelet írtam ez ügyben, a legutolsót szeptember 29-én, anélkül, hogy egyre is választ kaptam volna vagy ügyemben intézkedés történt volna. (Itt jegyzem meg, hogy Porcsalmi Edit, aki szintén debreceni lakos és a II. díj nyertese, ugyancsak a mai napig nem kapta meg a neki járó díjat.)

A nyári szünidőben személyesen akartam az ügy végére pontot tenni. E célból Miskolcra utaztam, de a KISZ-bizottságon nem találtam senkit, akivel érdemben tárgyalhattam volna.

Ezek után teljesen tanácstalan vagyok. bolyongok. mint Odüsszeusz a tengereken, és most Önökhöz fordulok, legyenek segítségemre, és mutassák meg a célhoz vezető utat!

Almer Zsuzsa
Debrecen, Dimitrov u. 28.

KÖSZÖNÖM A SEGÍTSÉGET!

A Ludas nemrégiben közölte a levelemet, amelyben arról panaszkodtam, hogy sem petróleumlámpát, sem Maxim-lámpa-alkatrészt nem tudok a környéken szerezni. A lap olvasóitól, az ország minden részéből, 34 meleg hangú, segítőkészségről tanúskodó levelet kaptam. Várhegyi János libickozmai olvasó részletesen, pontosan megírta például, hogy az egyes alkatrészeket hol, s milyen áron tudom beszerezni. A legnagyobb örömöt Füredi Bertalan kisvárdai olvasótársam szerezte, aki egy komplett Maxim-lámpát küldött, a világ legtökéletesebb csomagolástechnikájával becsomagolva. Ez úton is hálás köszönetet mondok neki és a többi 34 levélküldőnek is!

Busa Gábor
Kiskunhalas

FORR A BOR

A Szentendre melletti Ságvári Endre (lajosforrási) turistaházban megkérdeztem, hogy van-e forralt bor? Az egyébként elég csinos, de kevésbé kedves felszolgálónő azt válaszolta, hogy igen! Húszperces várakozás után megtaláltam őt a konyhában, és megnyugtatott, hogy 3—4 perc, és már hozza. És tényleg hozta is, én pedig élvezettel elfogyasztottam.

A fizetésnél azonban meglepődtem. Nekem ugyanis — tudomásom szerint — csak egy, azaz egy tételem volt, a két deci forralt bor, a számlára viszont két tétel: 4,60 és 7,60 került fel, összesen 12,20 Ft értékben.

Kérdésemre a felszolgálónő értésemre adta, hogy 4,60 a bor, a 7,60 a forralás. (Ennyi pénz még az én felforralásomra is éppen elég, gondoltam.)

Bánatomat még az sem enyhítette, hogy amikor nekem a 2 decit kihozta, a szomszéd asztalhoz egy litert vitt, és elképzeltem, hogy azok mennyi forralási díjat fognak fizetni!

Lendér László
Szentendre, Dózsa Gy. u. 11.

BEFUT VAGY NEM FUT?

Eger újabb szórakozási lehetőséggel gazdagodott!

December közepén, az egri 42. sz. AKÖV, a felnémeti kultúrház (Eger, XIII. ker.) és a gépállomás között, új, rendszeres járatot indított. Reggel 7 óra 27 perckor — a menetidőnek megfelelően — teljes két héten át meg is érkezett az autóbusz, hogy a Felnémetről munkába indulókat beszállítsa Egerbe.

Azóta — mintha lejárt volna az intézkedés szavatossági ideje — a járat hetente egy-két alkalommal közlekedik csupán, s ráadásul az utasokat arról sem tájékoztatják, hogy az az egy, esetleg két nap keddre vagy péntekre esik-e. Naponta tíz-húsz ember vár 8—10 fokos hidegben a járatra — hiába! Fogadásokat kötnek, mint az ügetőn: befut vagy nem fut?

Nem lehetne egy kicsit pontosabban közlekedtetni a járatot, vagy legalább az utasokat tájékoztatni, hogy várjanak-e vagy sem?

Több Felnémetről bejáró dolgozó nevében:
Salga Attila. Eger XIII., Szarvaskoi u. 20.

SARKI FÉNY

Kiskunlacházán, a Moszkva utca és az Ady utca sarkán levő villanyoszlopon, már egy éve nem ég a villany. Két hónappal ezelőtt írásban kértük a községi tanácstól, hogy intézkedjék. Mivel itt se járda, se jónak mondható út nincs, a munkából este érkező emberek nagyon nehezen közlekednek a sötétben, a méteres hóban. Járdát nem kérhetünk, hisz ebben a szépen fejlődő, birkapaprikásáról is híres nagyközségben még a fő útvonal mellett sincs járda, de gondoltuk, hogy egy villanyszerelő nem olyan költséges. Szívesen adunk egy villanyégőt is, csak legyen, aki felmászik az oszlopra, és becsavarja.

B. V.
Kiskunlacháza

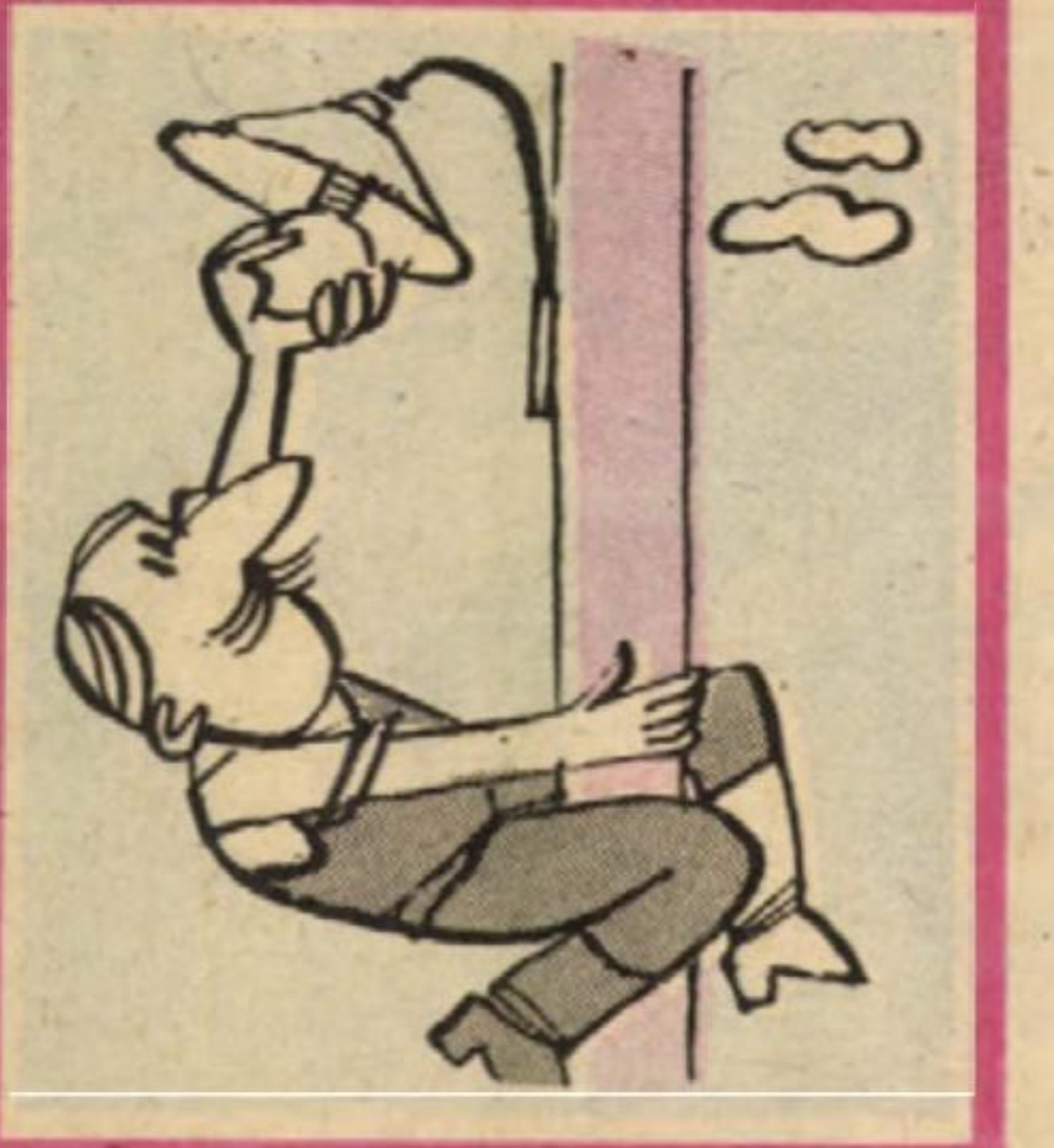

A CÍMZETT VÁLASZOL

A Ludas Matyiban közölt „Dunapart, Dunapart, te csodás...” című fényképekkel kapcsolatban az alábbiakat közöljük:

A fővárosi parkok területén még mindig gyakran előfordul, hogy felelőtlen személyek a berendezéseket erőszakosan megrongálják és használhatatlanná teszik. A fényképeken is látható, hogy a padok vasbeton lábai vannak összetörve, s az nem az elhasználódás következménye, hanem erőszakos rongálás. Intézkedésünkre egyébként a Fővárosi Kertészeti Vállalat a törött padokat már kiszedte, s helyükre a tavasz folyamán új padokat fog elhelyezni.

Tóth Libóriusz
osztályvezető főmérnök
Fővárosi Tanács

MEGÁLL AZ IDŐ...

1

A Marost, a rákosligetiek öreg moziját, 1968 szeptemberében becsukták. Sódert, homokot, s egyéb tatarozási kellékeket hordtak oda, s a ligetiek várták, várták, mikor kezdődik el majd a munka. Mindhiába vártak, ősz is lett azóta, sőt tél is — nem is egyszer immár! —, de a Maros mozi csak alszik csendesen, ugyanúgy, mint harmadéve, amikor bezárták. Mintha megállt volna fölötte az idő...

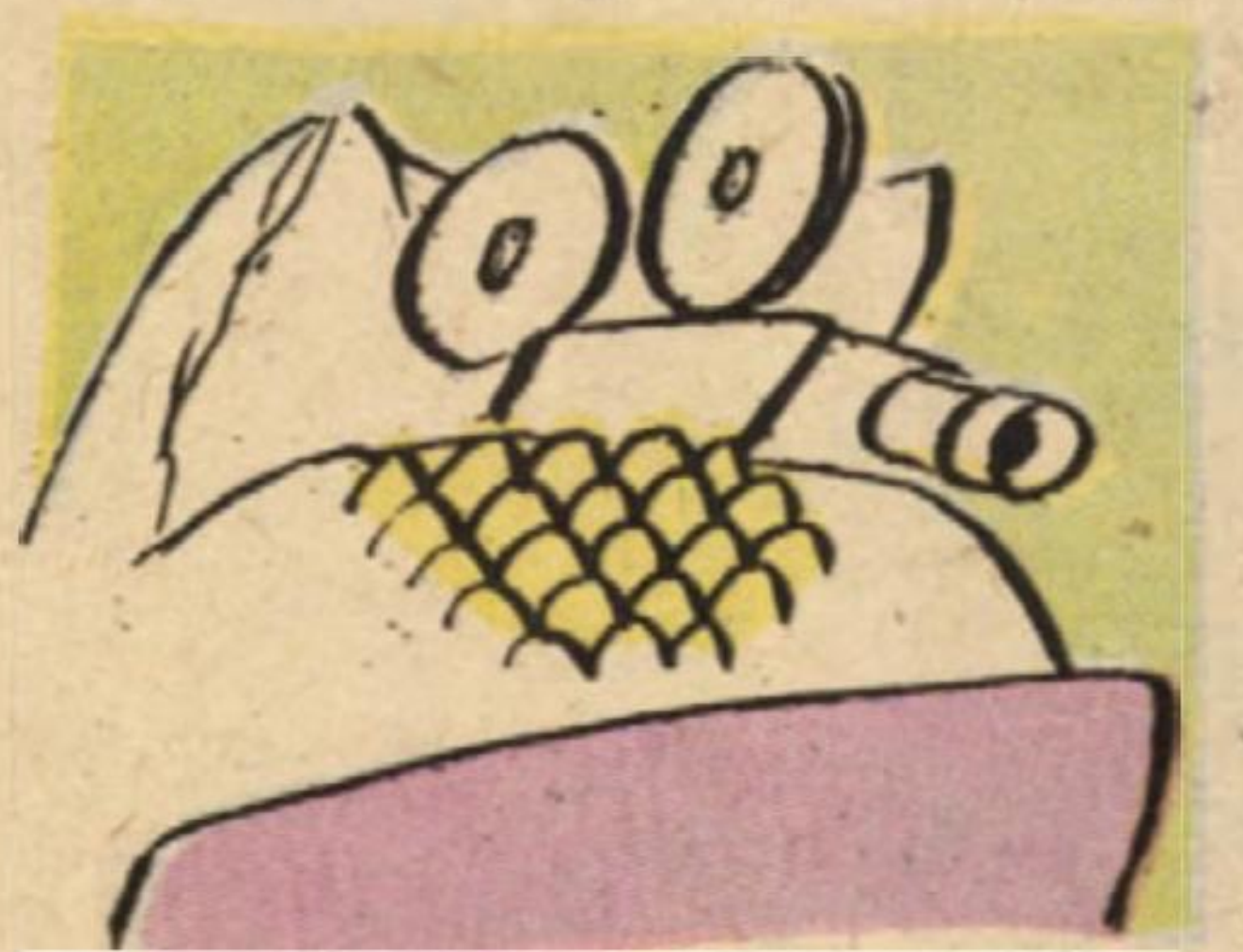

2

Egy belvárosi bérház, a Molnár utca 12. fölött is jócskán megállt az idő. A lépcsőházban még mindig tábla hirdeti gőgösen, hogy:

„Az első lépcsőn csomaggal és kutyával járni tilos.”

Még jó, hogy nem az van kiírva: „Cselédeknek és hordároknak a hátsó lépcsőn!”

Egyébként alaposan szemügyre vettem a házat belülről, s igazán nem értem, mitől olyan felvágós. Az a bizonyos első lépcsőház is olyan kopottas, hogy egy jó kennelből való kutya, ha ad valamit a pedigréjére, nem szívesen venné igénybe.

3

A MÁV fölött is megmegáll az idő.

Az 1932-ben érvényes MÁV-menetrend szerint, az 1207-es számú gyorsvonat 6 óra 10 perckor indult Nagykanizsáról, és 9 óra 55-kor érkezett Budapestre.

Az idei hivatalos menetrend szerint a továbbra is 1207-es számot viselő gyorsvonat hajnalonta valamivel korábban, 5 óra 55 perckor indul el Nagykanizsáról. És valamivel későbben, 10 óra 29 perckor érkezik meg Budapestre.

4

Örömhírt mondok: az idén kétszer lesz tavaszunk! Novemberben megáll az idő! Megáll, és visszafordul. November 11-ét április 2-a fogja követni, s aztán megint május lesz, június, július. Nem lesz december, hóval, faggyal, latyakkal, ezer ünneppel, milliom pénzköltési alkalommal!

Ezt nem a kisujjamból szoptam: a szakszervezeti aktivisták 1971-es zsebnaptárából olvastam ki.

És még mondja valaki, hogy a szakszervezet nem tesz meg mindent a dolgozókért!

Nagyon szomorú lennék, ha valami okvetetlenkedő ember kiderítené, hogy mindössze csak arról van szó: a Ságvári Nyomdában rosszul fűzték össze az íveket.

Hiszen olyan szép lenne az egész, azzal a kétszeri májussal...

(radványi)

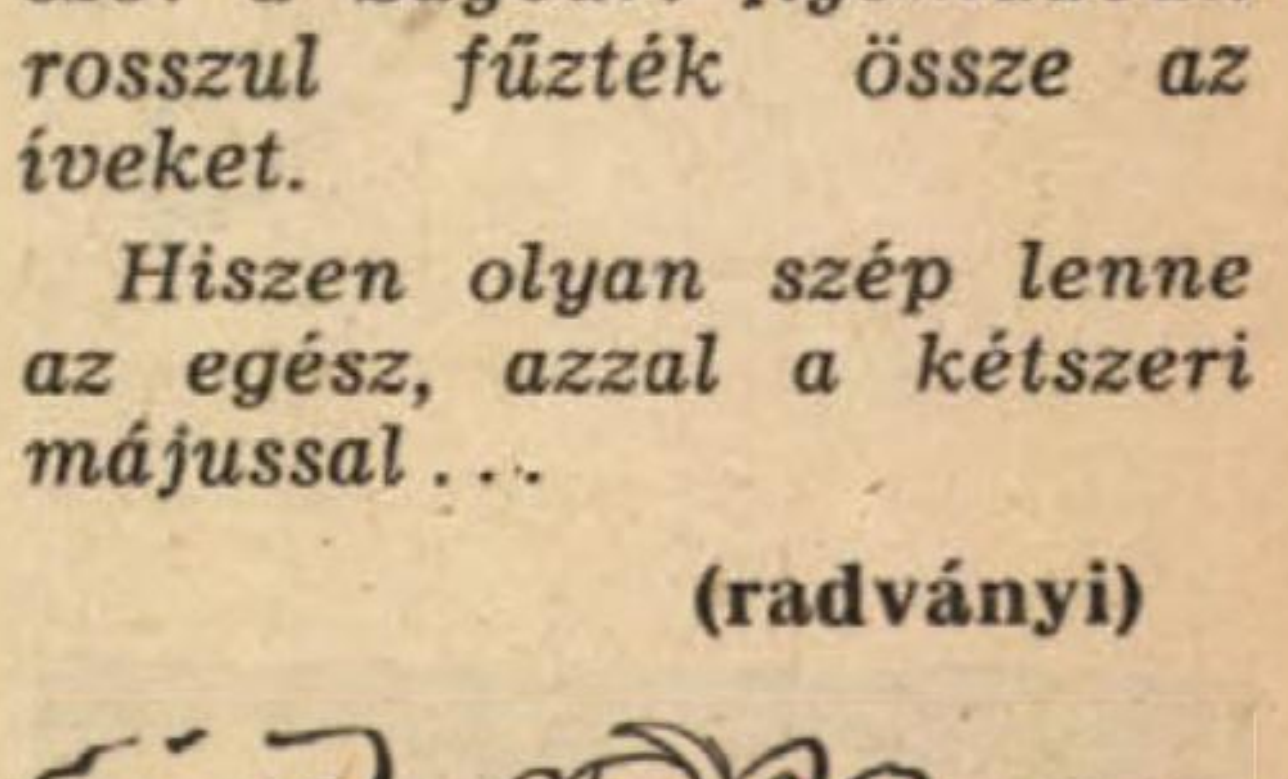

IDEGORVOSNÁL

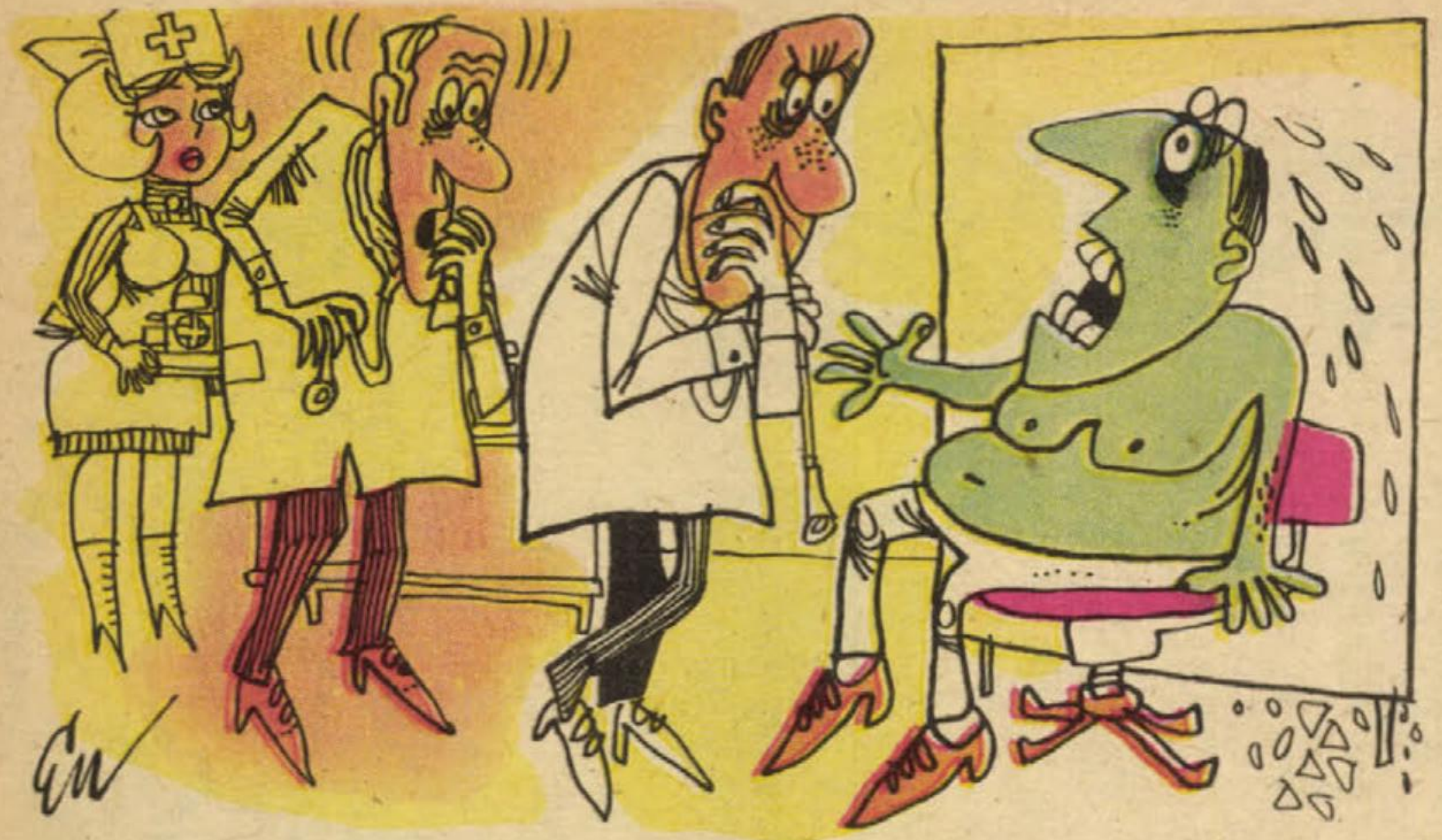

– Azon vettem észre magam, hogy visszaköszönök az ügyfeleknek!...

ELÉGEDETT EMBER

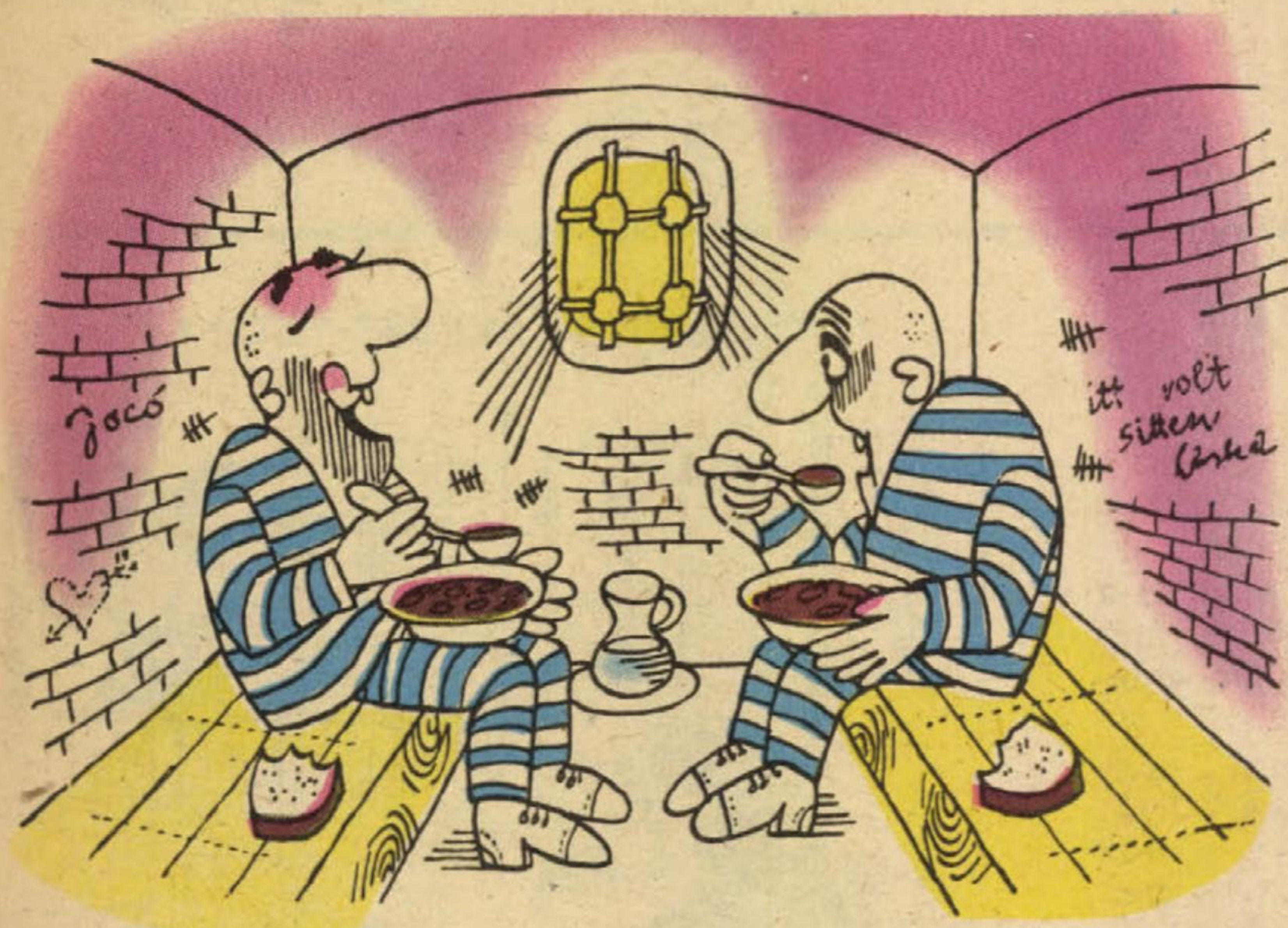

– A feleségem nem tud ilyen jó babfőzeléket készíteni!...

USA-KATONA VIETNAMBAN

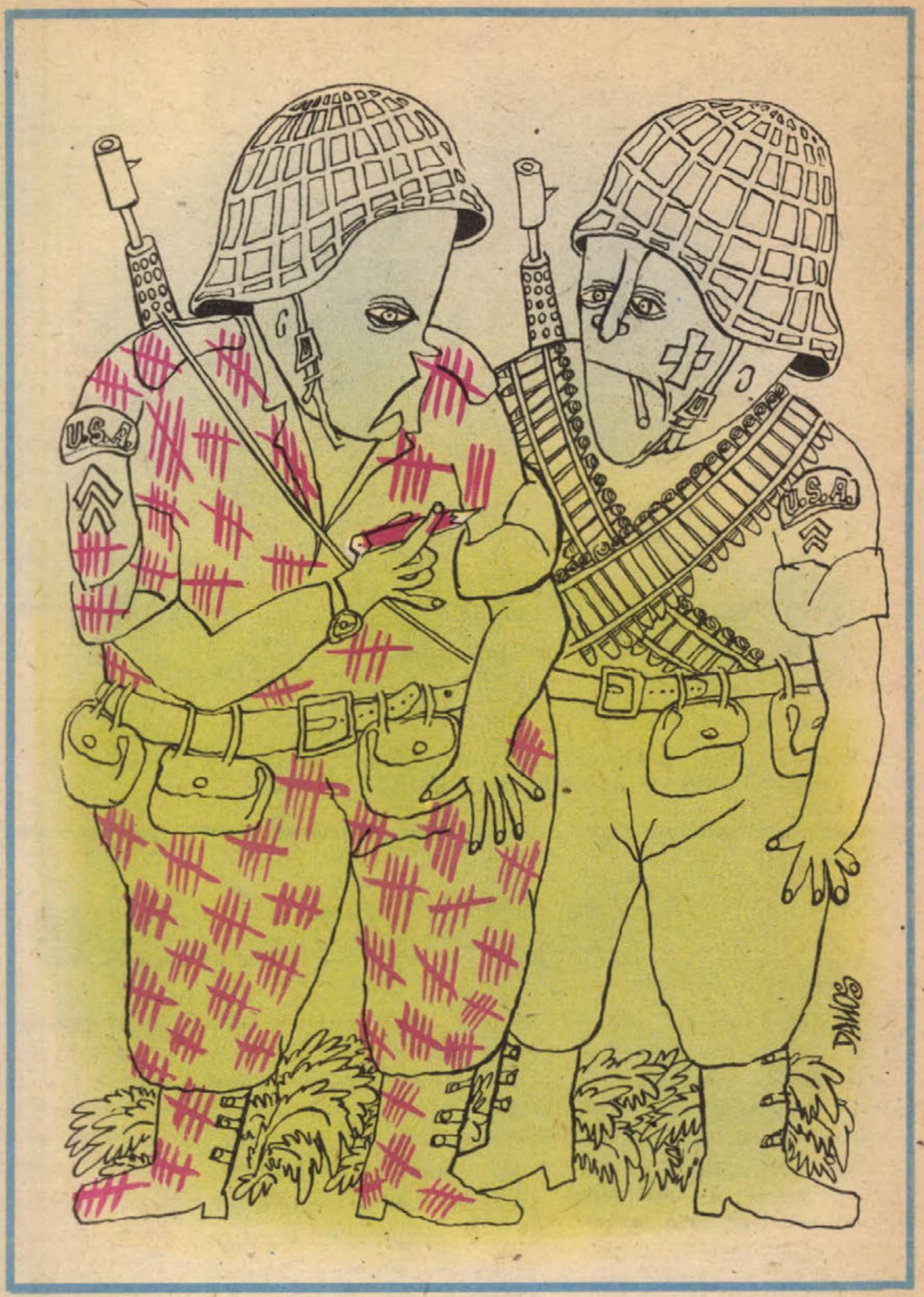

– Számolom a napokat, amiket megúsztam...

TÚLTERHELÉS

A diákok túlterhelése nem újkeletű probléma. Évek, sőt évtizedek óta folyik a vita: mit tanuljanak és mit nem? Mi fontos és mi nem az?

Bevallom őszintén, szorongva figyelem a vitát, és gyakran eszembe jut Keksz tanár úr (mi neveztük így), a történelemtanárom. Még ma is magam előtt látom: alacsony, sovány emberke volt, magasított sarkú cipőben járt, és amerre ment, kekszmorzsák maradtak utána, mert mindig, még óra alatt is, kekszet ropogtatott. Keksz tanár úr nem tartozott azok közé a pedagógusok közé, akikért rajonganak a diákok, de nem is utálták. Én nagyon tiszteltem, és csodálattal néztem fel rá. Nemcsak azért, mert a történelem kedvenc tantárgyam volt, hanem azért is, mert egy órán hatalmasat nőtt a szememben.

Az történt ugyanis, hogy az óra vége felé — akkor már tekintélyes mennyiségű kekszmorzsa feküdt az asztalán és a széke alatt — felütötte a tankönyvet és így szólt:

— A legközelebbi órára vegyétek át a hetedik fejezetet, azaz nem az egészet...

Az osztály boldogan felsóhajtott.

— A 176. oldal aljától, onnan, hogy *„S akkor a főurak...”* húzzátok ki, egészen addig, hogy...

Itt egy pillanatra megállt, a fiúk várakozón a katedrára bámultak.

— Egészen a 179. oldal közepéig, vagyis addig, hogy *„Ugyanebben az időben Angliában...”* Megvan? Helyes. Ezt a részt nem vesszük...

— Tiszta haszon — mondta halkan a padtársam, én pedig tátott szájjal bámultam Keksz tanár úrra, aki meghúzta, lerövidítette a történelmet. Második József, a kalapos király halálos ágyán egy tollvonással visszavonta összes rendeleteit, de Keksz egy tollvonással legalább száz évet húzott át, és még a szeme se rebbent. „Micsoda hatalom!” — gondoltam magamban, s azokban a percekben úgy tekintettem a katedrán ülő apró emberkére, mint valami mitikus óriásra, aki trónusán ülve dönt és ítélkezik. Agyamban végigfutott a gondolat, istenkém, mi minden történhetett a 176. oldal aljától a 179. oldal közepéig! Csatákat vívtak és városokat építettek, kereskedtek és felfedező utakra indultak, a tudósok könyveket írtak, és a diplomaták szerződéseket fogalmaztak. S akkor jött a Keksz, és azt mondta: Onnan, hogy „S akkor a *főurak...*” egészen addig, hogy *„Ugyanebben az időben Angliában...”* nem kell, nem vesszük, kihagyjuk, átugorjuk.

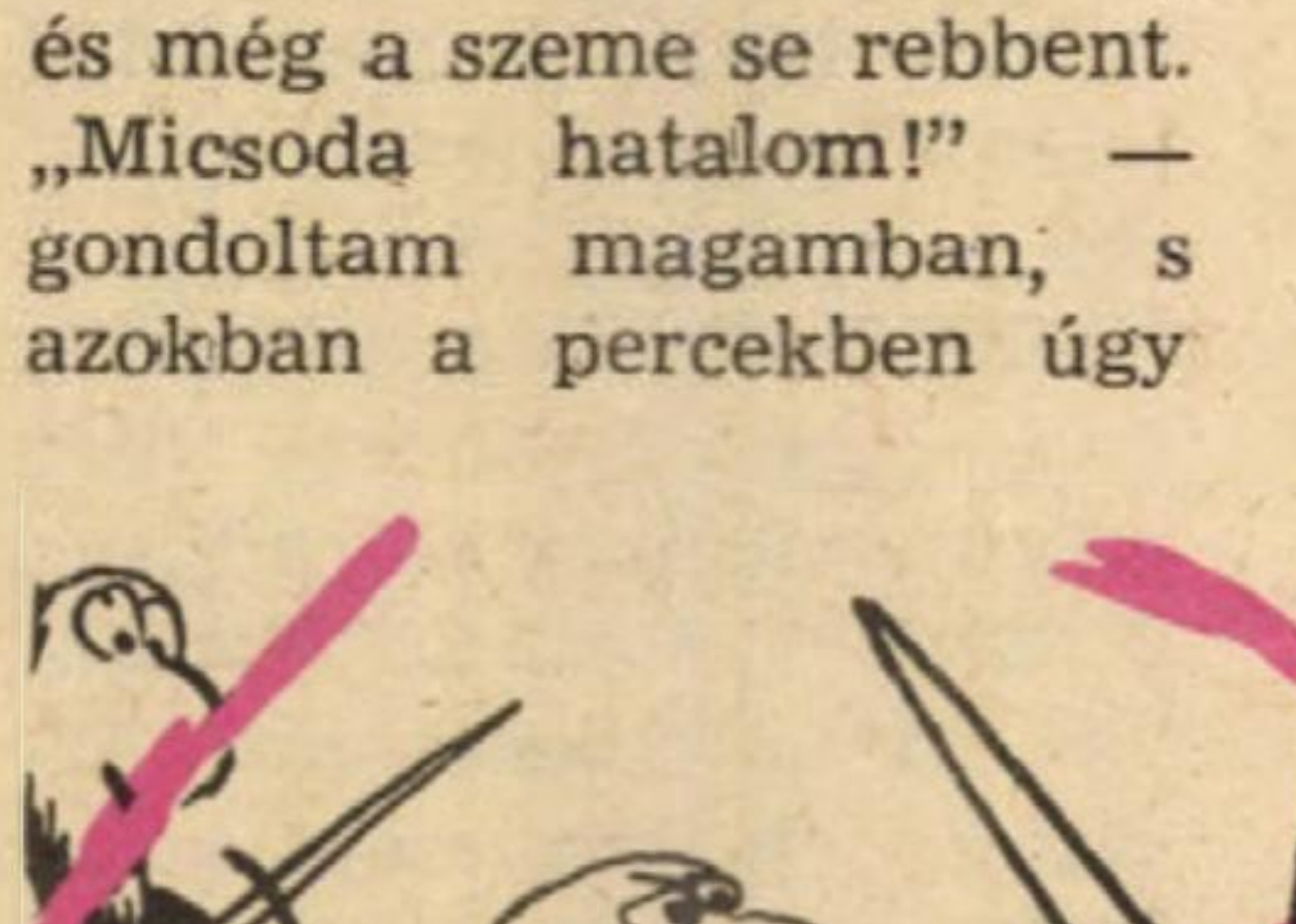

Erre a jelenetre gondolok, ha azt olvasom: a diákok túl vannak terhelve. Keksz tanár úr képe jelenik meg előttem, ha azt hallom: szakemberek vitáznak azon, mit tanítsanak és mit ne, mi fontos és mi nem az. Tudom, hogy ez bonyolult probléma, és együtt érzek a pedagógusokkal, de még inkább a diákokkal, akiknek mindig többet és többet kell tanulniuk. Együtt érzek velük, ugyanakkor szorongva gondolok arra, hogy egyszer, mondjuk ezer év múlva vagy kétezer év múlva, egy történelemtanár azt fogja mondani a történelemórán:

— Az 1420. oldal közepétől egészen az 1510. oldal közepéig kimarad... Ezt a részt nem vesszük, nem kell megtanulni.

— Tiszta haszon — mondja majd az egyik fiú, és megkönnyebbülten felsóhajt.

Az én hátamon pedig végigfut a hideg. Lehet, hogy éppen ezek az oldalak szólnak a mi korunkról, amikor mi... amikor én is...

S mindez a nyavalyás kölykök miatt, akik túlterhelésről panaszkodnak. Elég volt a nyafogásból, mars tanulni, és ha mindent megtanultatok, lemehettek játszani...

Na, azért mondom!

Mikes György

ÁTFUTÁSI IDŐ

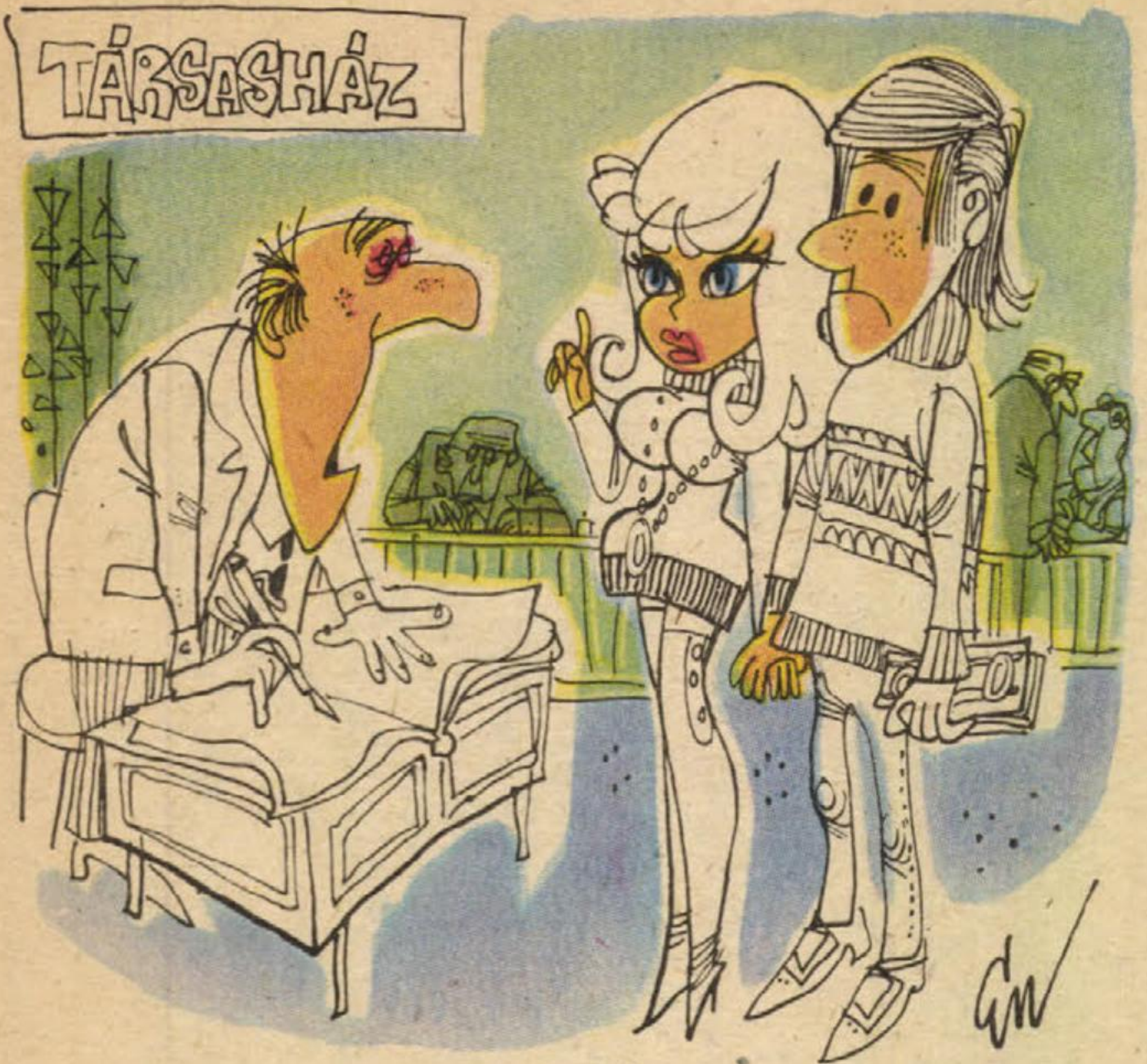

– Javaslom, csak akkor kezdjenek bele, ha vannak gyerekeik, akik megérik az építkezés **befejezését!**

DIPLOMÁCIAI MUNKAEBÉD

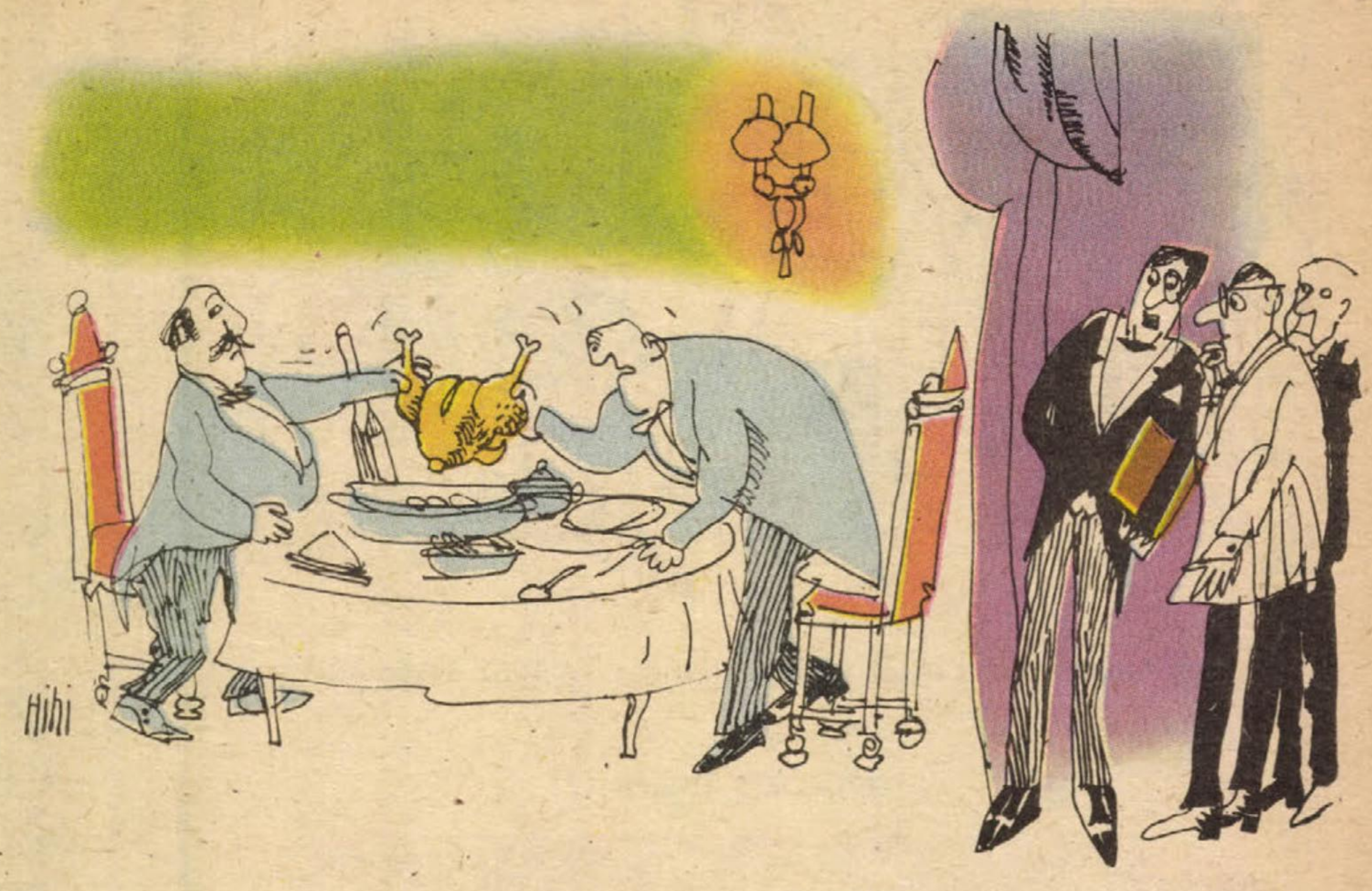

– Mit csináljak? Nem mertem nekik kést adni . . .

Megfélemlítés

Három szentesi köztisztviselő fenyegetéssel megfélemlített egy téeszelnököt. Arra kényszerítették, cserélje el velük a téesz által használt 105 000 forint értékű homokbányát egy 3500 forintot érő területért. El is cserélte, pedig a bánya nem a téesz, hanem egyik pártoló tag tulajdona volt. Persze a tulajdonosnak is súghattak egyet és mást a fülébe, amíg alapos megfontolás után jónak látta lemondani a bánya tulajdonjogáról — a három köztisztviselő javára.

Szép kis eset, mondhatom — jegyezték meg velem együtt sokan mások, amikor az erről szóló tudósítást elolvasták az újságokban. Ennél csak az szebb, jegyezték meg ugyancsak velem együtt sokan mások, hogy a három köztisztviselőt (egy tanácsi, két földhivatali vezetőt!) hivatali hatalommal való visszaélés miatt az állásukból fegyelmi úton elbocsátották, és a bíróság jogerősen szabadságvesztésre ítélte őket. (A bánya visszakerült jogos tulajdonosához, egy 73 éves paraszt bácsihoz.)

A bűnügy tehát szabályszerűen: kellő büntetéssel, illetve elégtétellel lezárult — jegyzik meg velem együtt sokan mások, de én azért szeretném az ügynek egy sajátos vonását kiemelni. Bűnügyet elég gyakran leplez le a KNEB, a NEB, a rendőrség, és bizonyít is. De a homokbánya-ügyben négyszemközti és bizalmas beszélgetések előzték meg a fenyegetést, a kényszerítést, amit a dolog természeténél fogva nehezen lehet bizonyítani. Ezért merészelik egyesek még ma is fenyegetni és megfélemlíteni azokat, akik tőlük függnek. Én hiába ismétlem mindig a reményt nyújtó közhelyeket, hogy: a hatalommal élni kell és nem visszaélni; a fák nem nőnek az égig; előbb-utóbb mindenkit lelepleznek, aki hamis úton jár — nem sokra megyek vele, hacsak nem akad egy-egy ilyen konkrét leleplezés (és egyben bizonyíték is!), mint amilyen a homokbánya ügye. De szerencsére akad, amin érdemes eltűnődni:

Én nem hiszem, hogy csak azt az embert lehet megfélemlíteni, akinek vaj van a fején. Azt legfeljebb könnyebben lehet . . .

Azt sem hiszem, hogy csak azt az embert lehet megfélemlíteni, aki nem elég jól áll a lábán, bizonytalan, rossz az ítélőképessége, vagy esetleg nem a legtökéletesebben végzi a munkáját. Szóval: ha hiba van a kréta körül.

De bizonyosra veszem, hogy a makulátlan és gerinces embert is meg lehet félemlíteni, ha vele szemben a hivatali hatalommal visszaélnek, megfenyegetik, hogy „Mihály bácsi, baja lesz abból, ha nem adja át a százezer forintos homokbányát háromezerötért. Elvégre én tanácselnök-helyettes vagyok, a barátaim meg a Földhivatal vezetői . . .”

Csak éppen emlékeztetőként mondom: ilyen vagy ehhez hasonló eset bizony még előfordulhat máshol is, máskor is. Az a lényeg hogy az első fenyegető szónál tiltakozni kell és habozás nélkül leleplezni az ilyenféle kísérletet. Akár téeszben, akár üzemben, akár pedig hivatalban próbálnak meg egyesek visszaélni a rájuk ruházott hatalommal.

Mert enélkül cinkossá válik az is, akit megfenyegettek . . .

Földes György

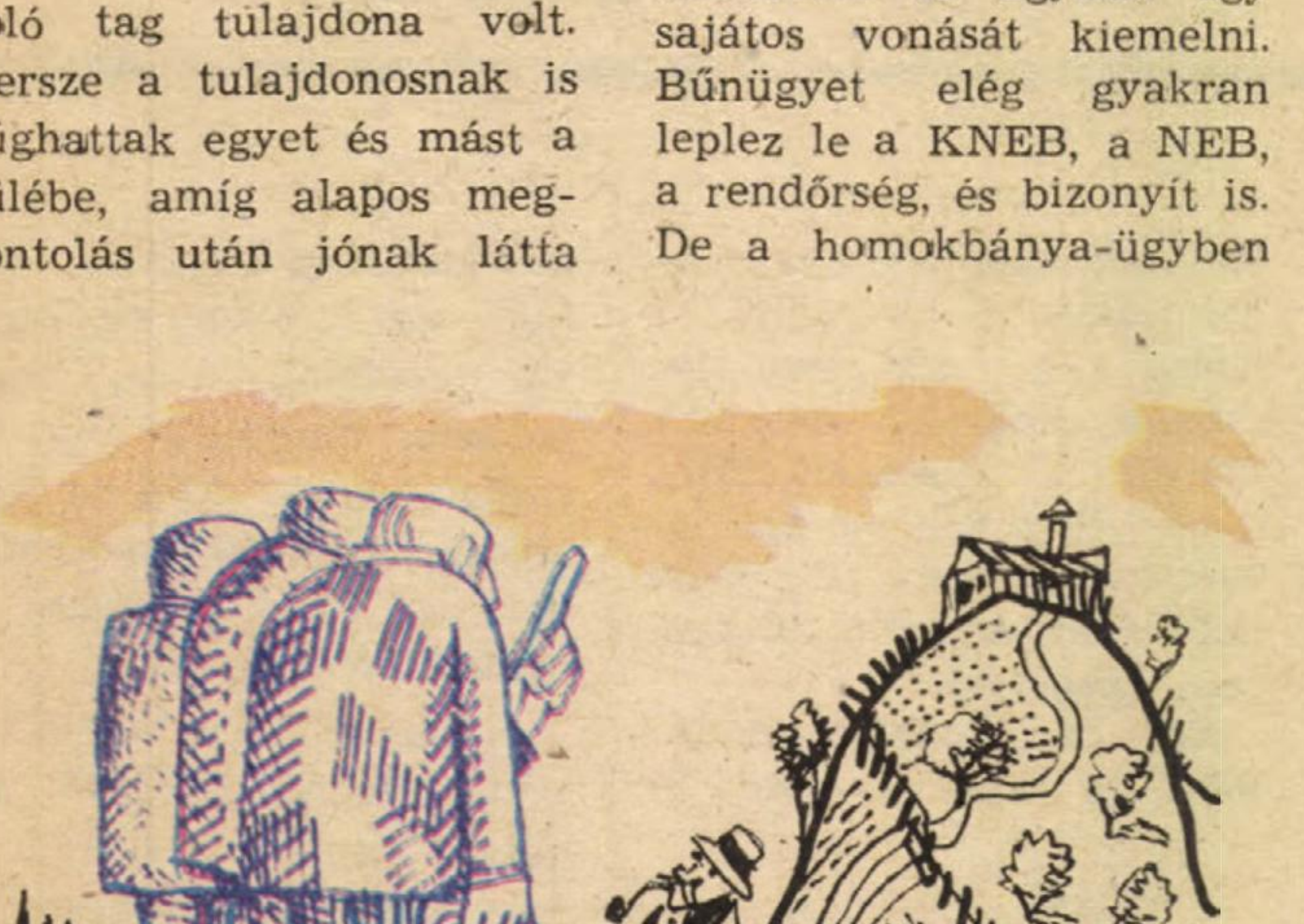

JÓL FELSZERELT SZOMSZÉDASSZONY

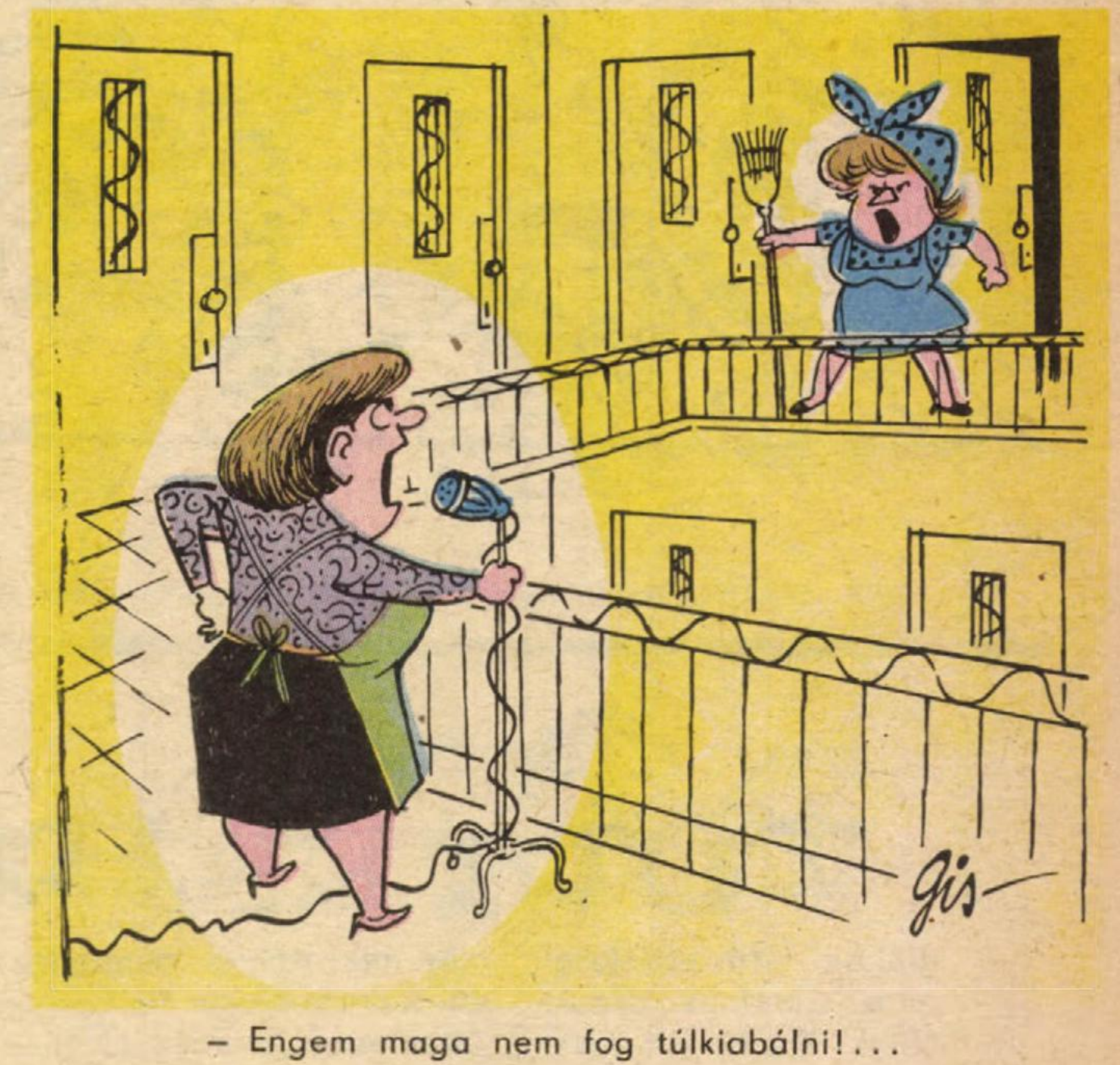

– Engem maga nem fog túlkiabálni! . . .

HÁZIASSZONY A VARIETÉBEN

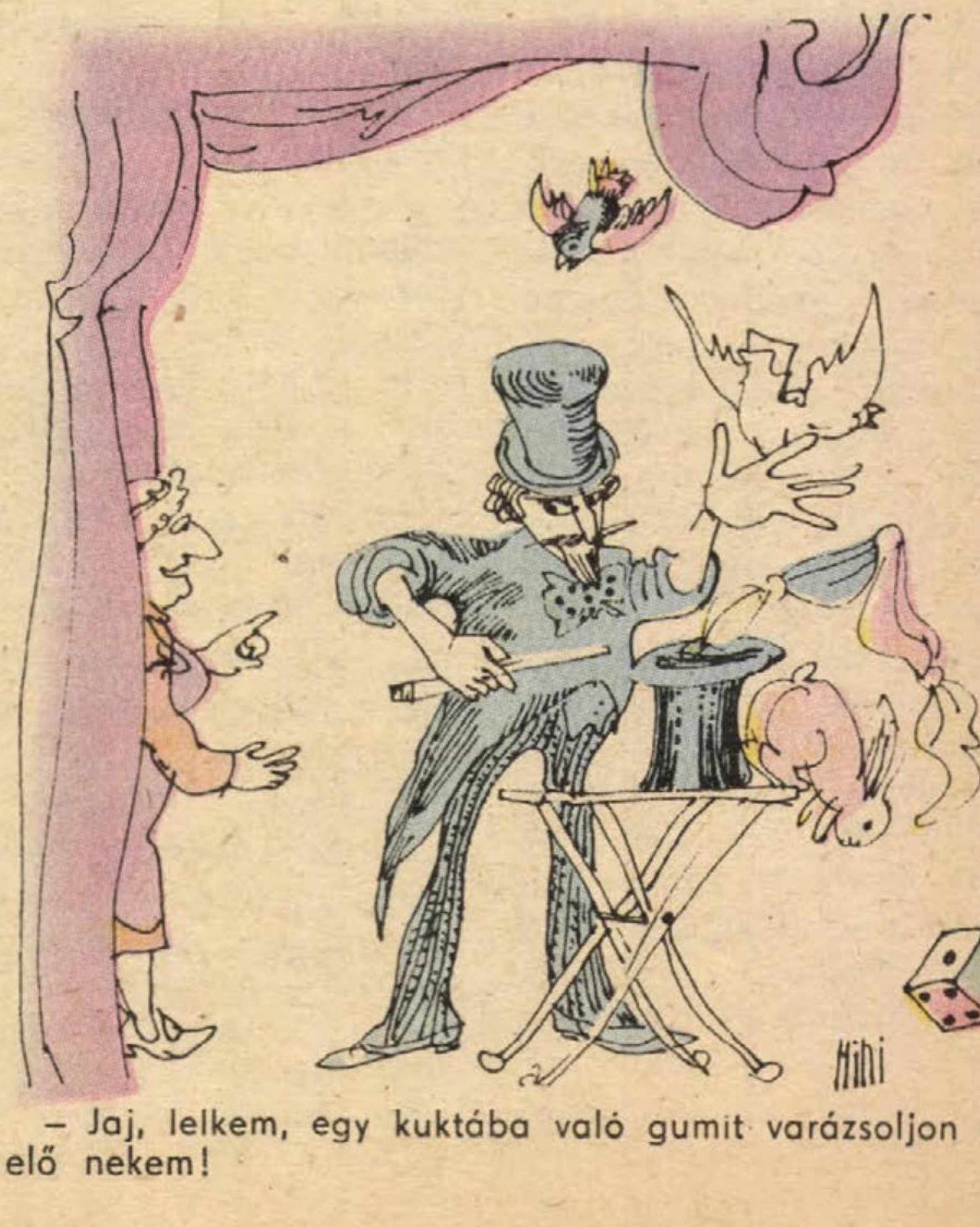

– Jaj, lelkem, egy kuktába való gumit varázsoljon már elő nekem!

CSODA

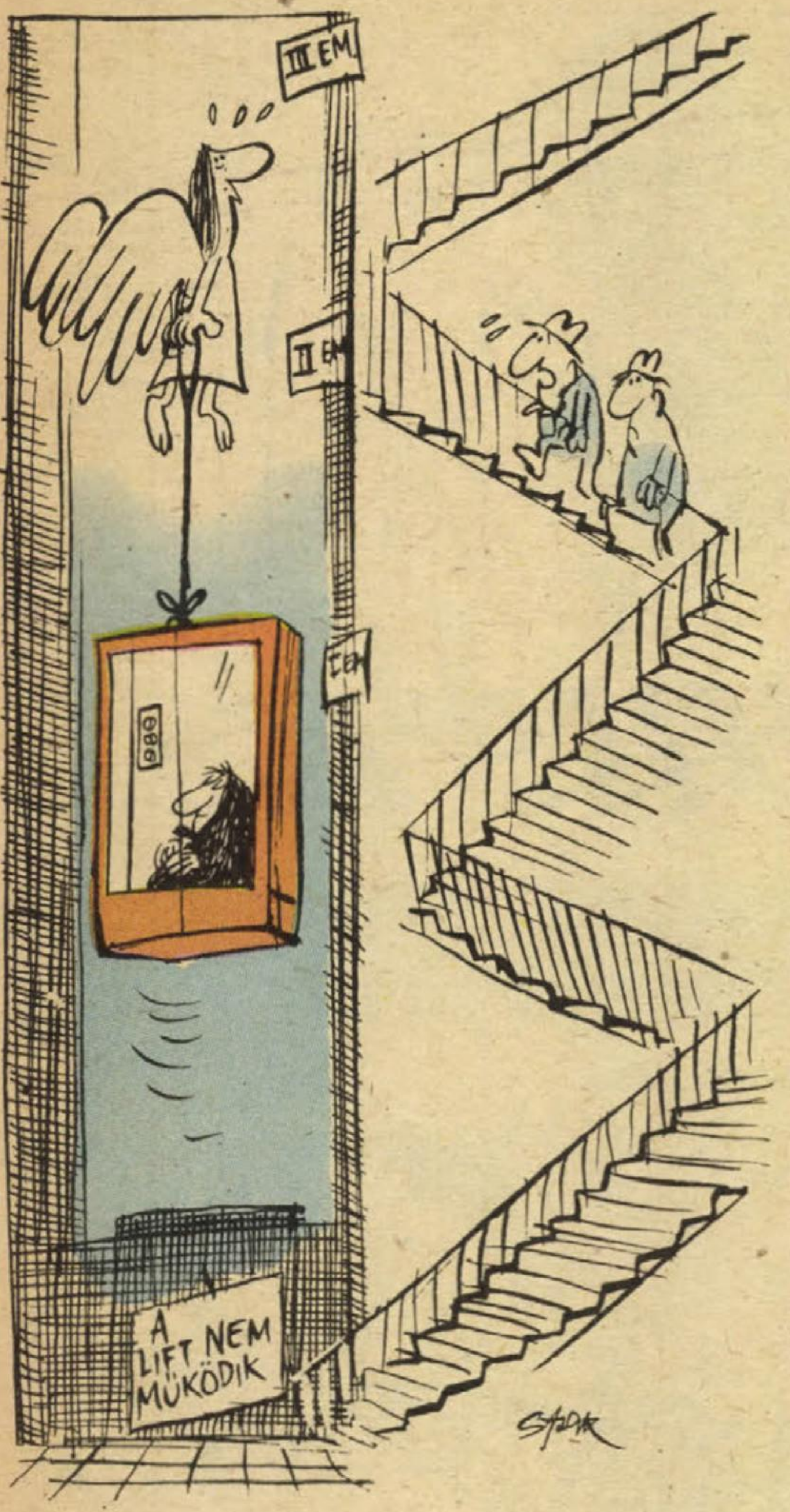

– Ez a Kiss néni mindig olyan vallásos volt . . .

SIKERTELEN VILÁGCSÚCS-KÍSÉRLET

Megtörténik a legkiválóbb sportemberrel is, hogy nem sikerül világcsúcsot javítania, alacsonyabbat ugrik, rövidebbet dob, lassabban úszik vagy fut, mint kellene. De hogy valaki még 30 napot se tudjon eltölteni mérges kígyók társaságában és három nap múlva már feladja a versenyt, az példátlan formánkívüliségre vall.

Mint Johannesburgból jelenti a Reuter-hírügynökség, egy Peter Kriel nevű férfi 30 napot akart eltölteni egy mérges kígyókkal teli ketrecben, vagyis egy nappal többet, mint a fennálló világcsúcs. (A hírügynökség eléggé el nem ítélhető hanyagság következtében nem közli a csúcstartó nevét.) Kriel mindössze három napot töltött a mérges kígyók társaságában, de mivel közben egy percet sem tudott aludni, kijött a ketrecből.

— Nem lehet harminc napot alvás nélkül eltölteni! — magyarázta a sajtó képviselőinek.

Az álmatlanság egyike a leggyakoribb civilizációs betegségeknek.

FEJLŐDÉS

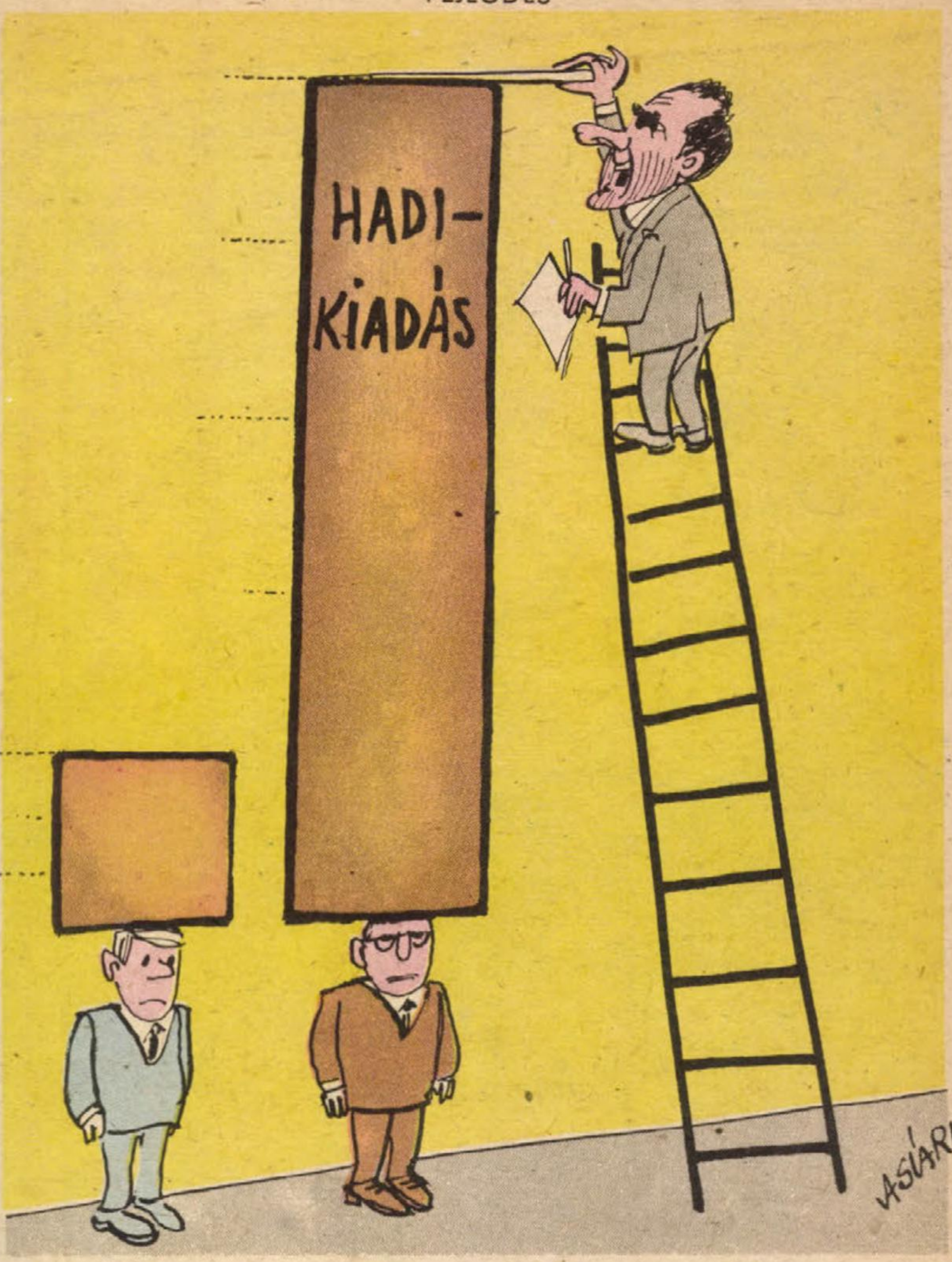

Nixon: Fantasztikus, mennyivel magasabb, mint azelőtt . . .

A SZABÓ CSALÁD JÖVŐJE

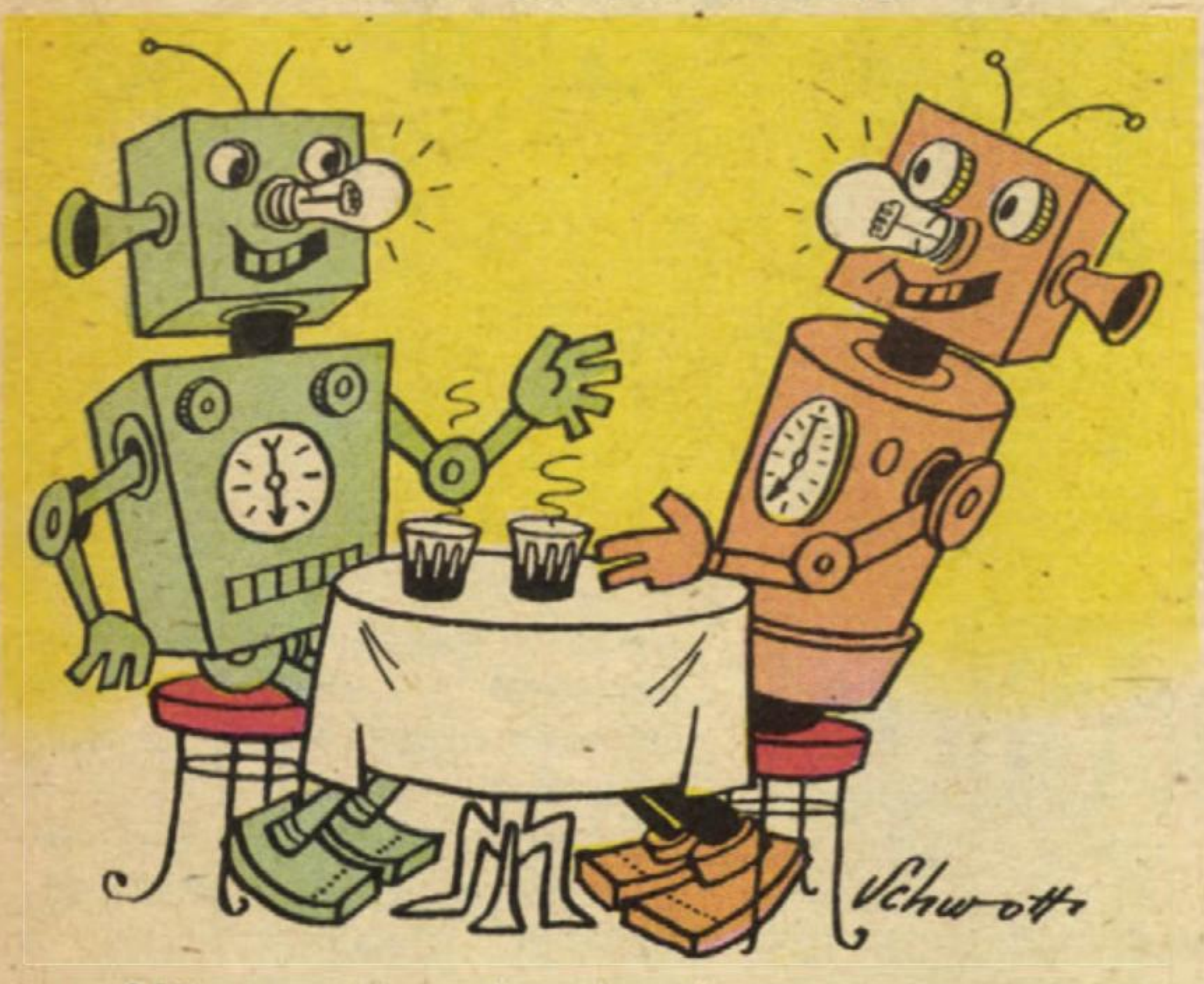

– Mit gondolsz, Angela harmadszor is férjhez megy?

DÍJKIOSZTÁS

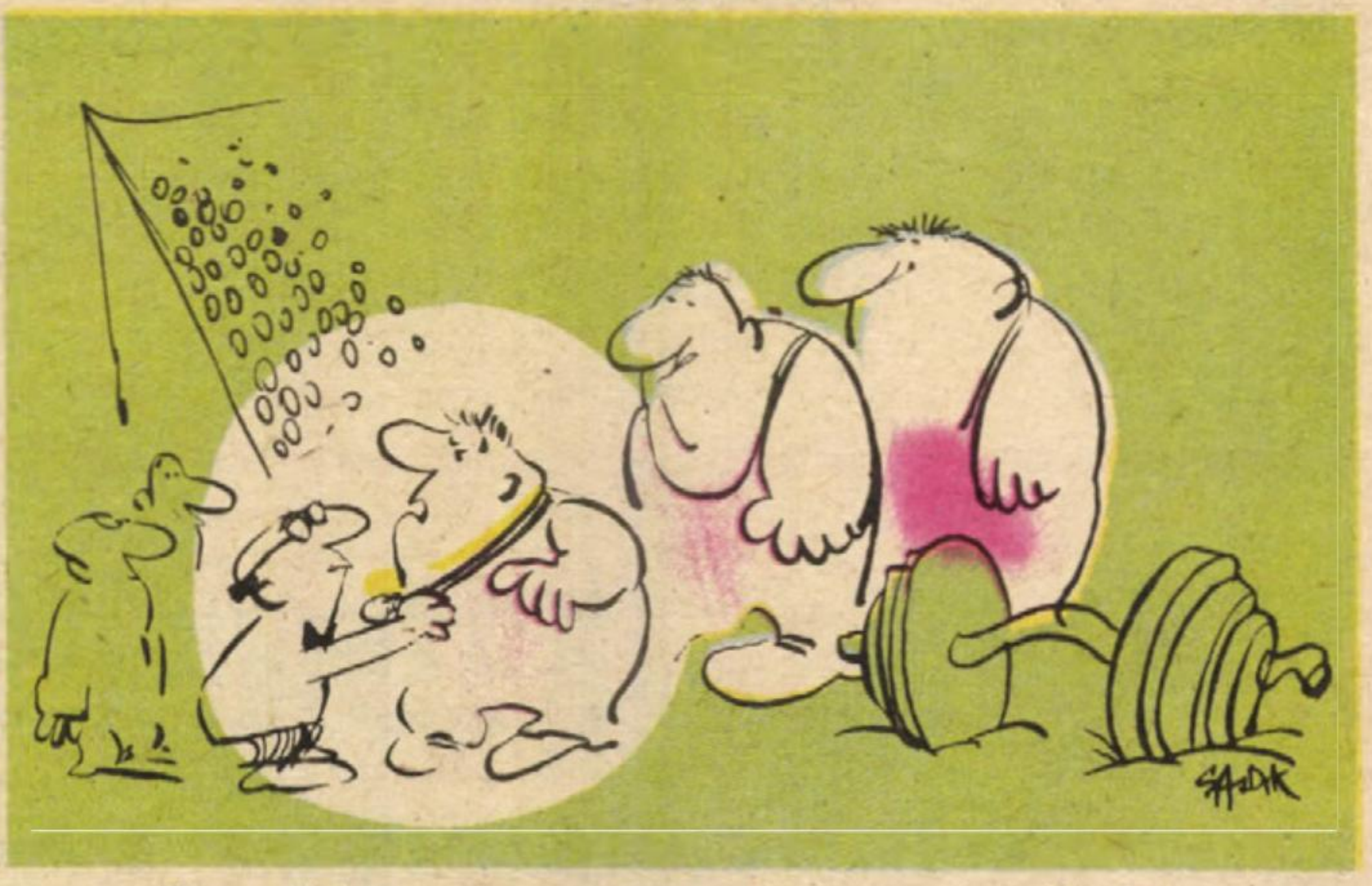

– Nem lehetne egy számmal nagyobbat? Nyakban szűk!

TÖRPE SÍRVERSEK

EGY KRITIKUS SÍRKÖVÉN

Pályája elviharzott, mint az orkán,
egy dicsérő szó akadt meg a torkán.

ITALOS EMBER SÍRKÖVÉN

Szolgáljon neki örök ékül:
Itt nyugszik a boldog borissza
tisztán, szóda nélkül.

BÜNTETŐBÍRÓ SÍRKÖVÉN

Kik élnek, élni fognak, éltek,
azok mind halálraítéltek.

A KÁRTYÁS SÍRKÖVÉN

O, végül is nyugalma most van,
ritkán kísért a messzi múlt itt:
elvesztett egy szubkontra ultit
pirosban.

Bródy László

AZ ÚJ BEJÁRÓNŐ

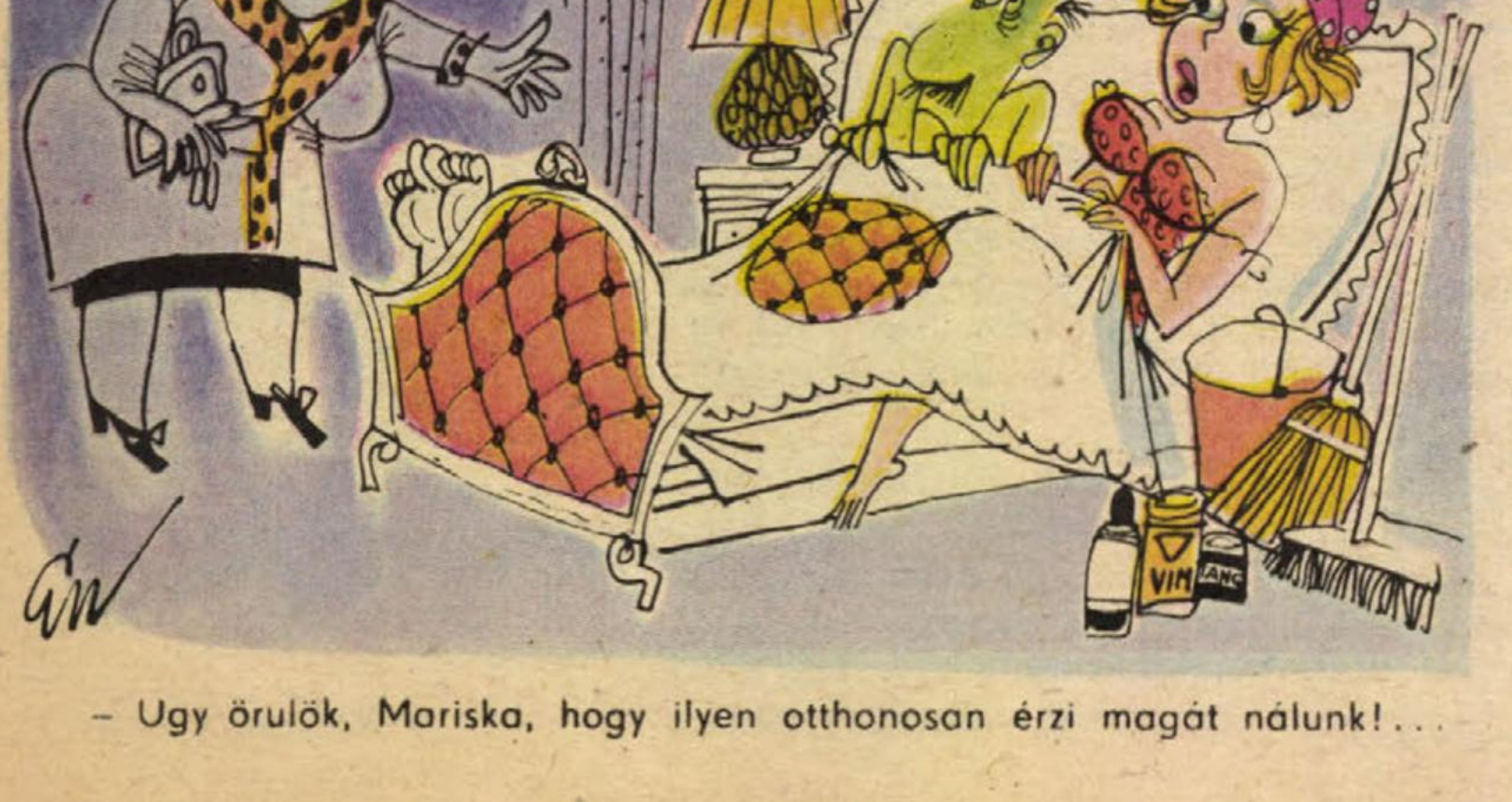

– Ugy örülök, Mariska, hogy ilyen otthonosan érzi magát nálunk! . . .

SZORULT HELYZET

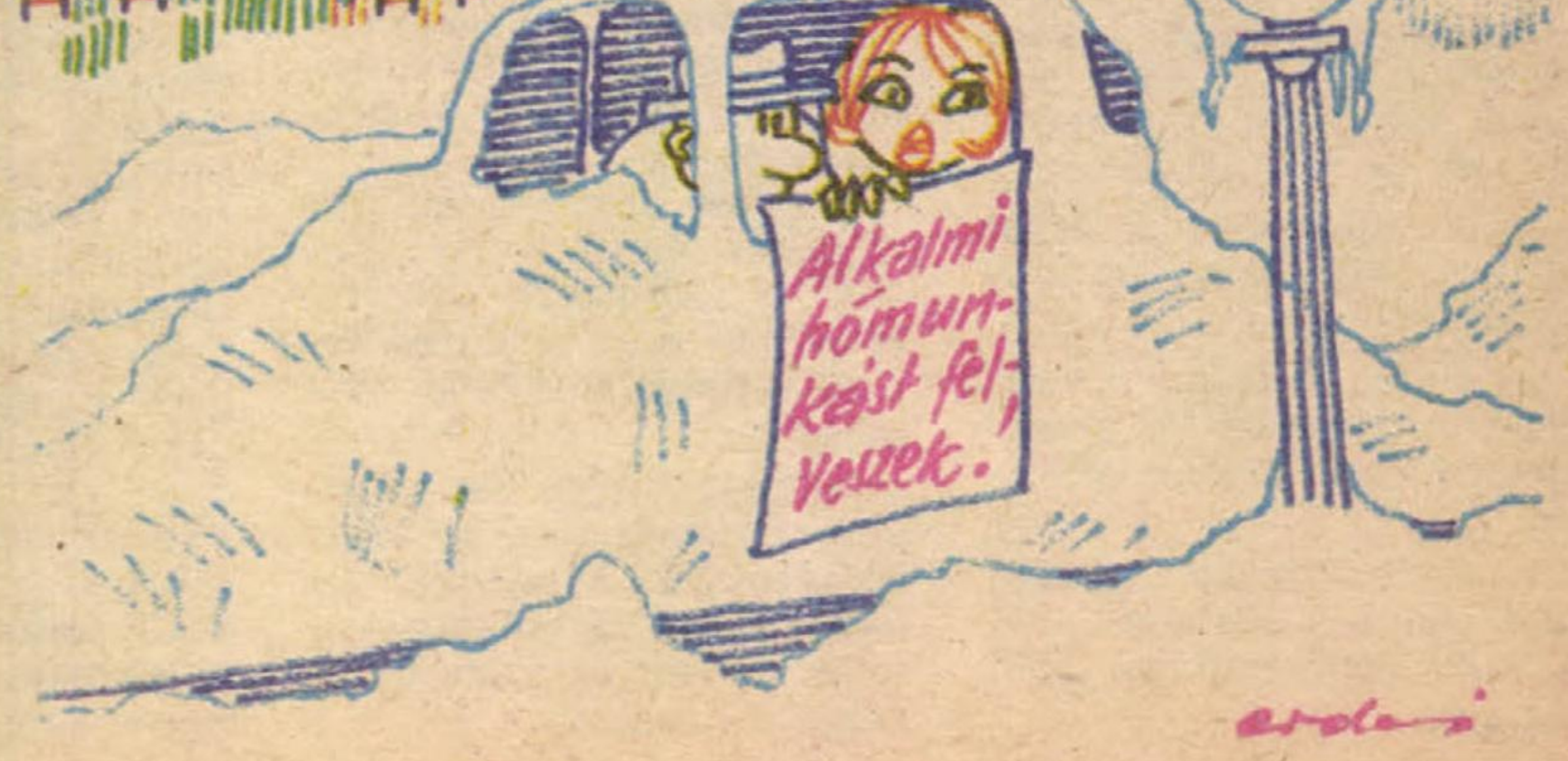
Alkalmi hómunkást felveszek!

VÉGVESZÉLYBEN

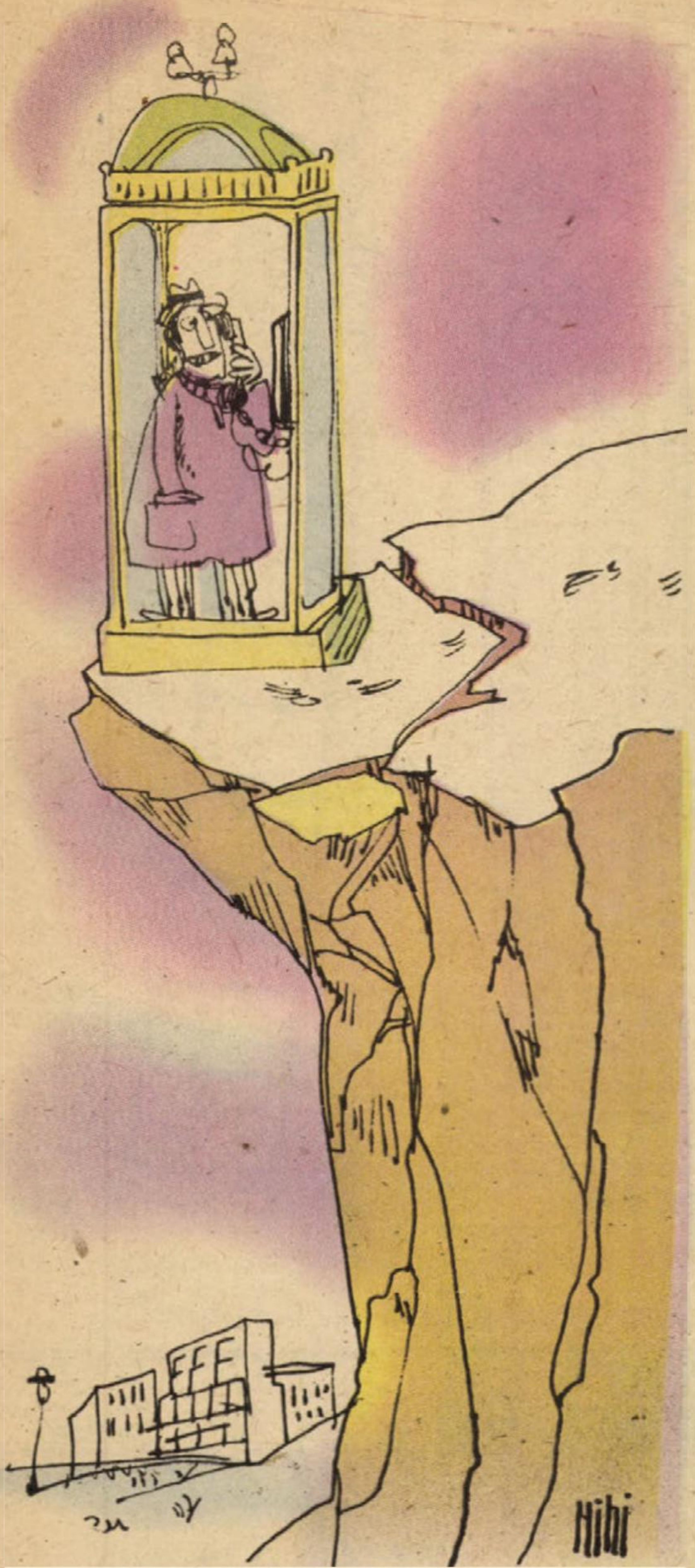

– Csak egy százas kéne elsejéig...

A NYUGATI MUVESZET NEPSZERUSEGE JAPANBAN

Sokáig tartotta magát az a felfogás, hogy Japánban és általában a Távol-Keleten nem méltányolják a nyugati müvészetet.

Csattanós választ adtak erre a vádra azok a tolvajok, akik Japánban Kurasiki város egyik magángyüjteményéből csak nyugati müvészek, többek között Van Gogh képeit lopták el.

Sohasem szabad elveszitenünk a közizlés fejlödésébe vetett hitünket.

ABSZOLÚT ELIDEGENEDÉS

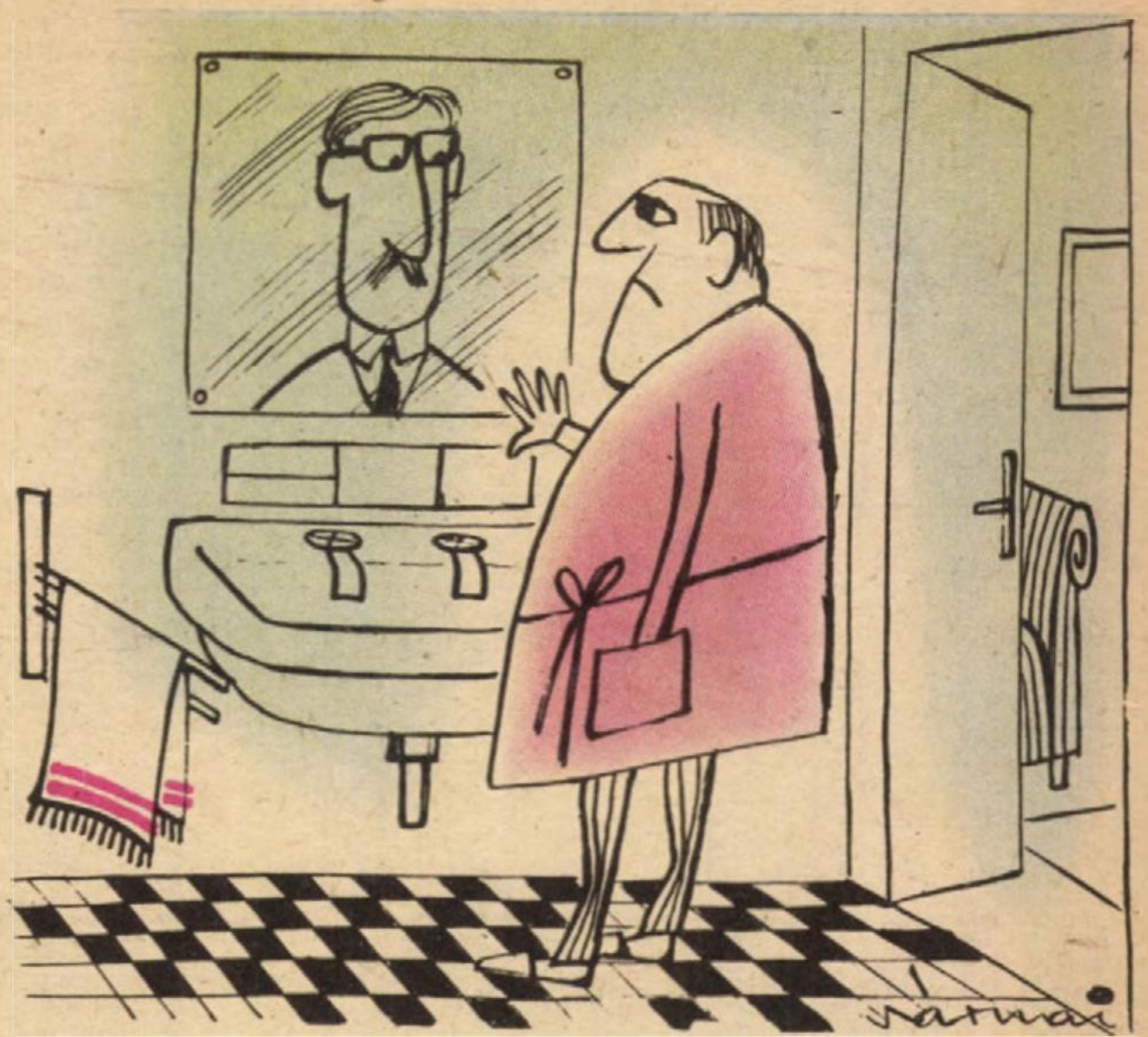

DIPLOMATARABLÁSOK ELLEN

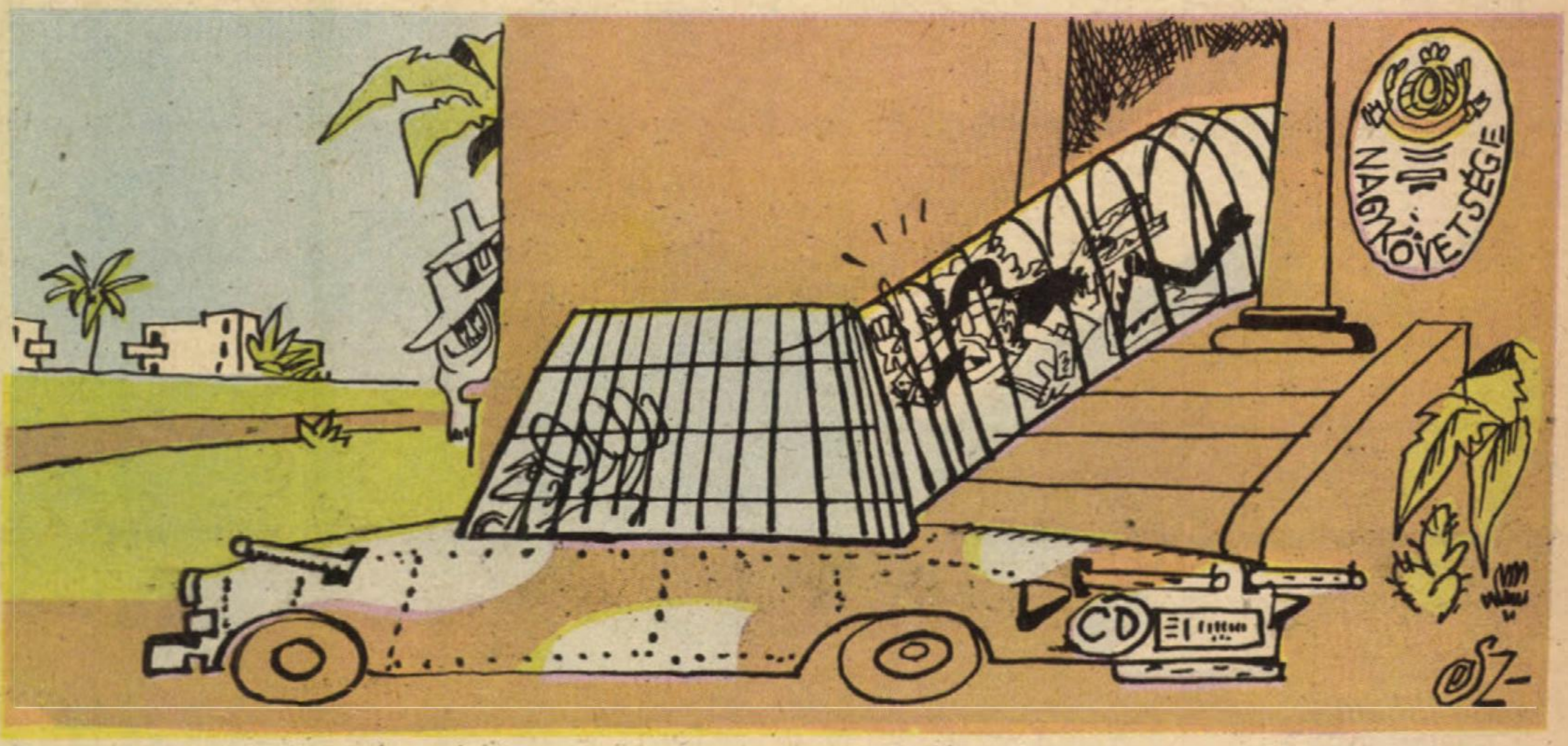

– Az elnöki palotához!

humorügyben Kazimir Károllyal

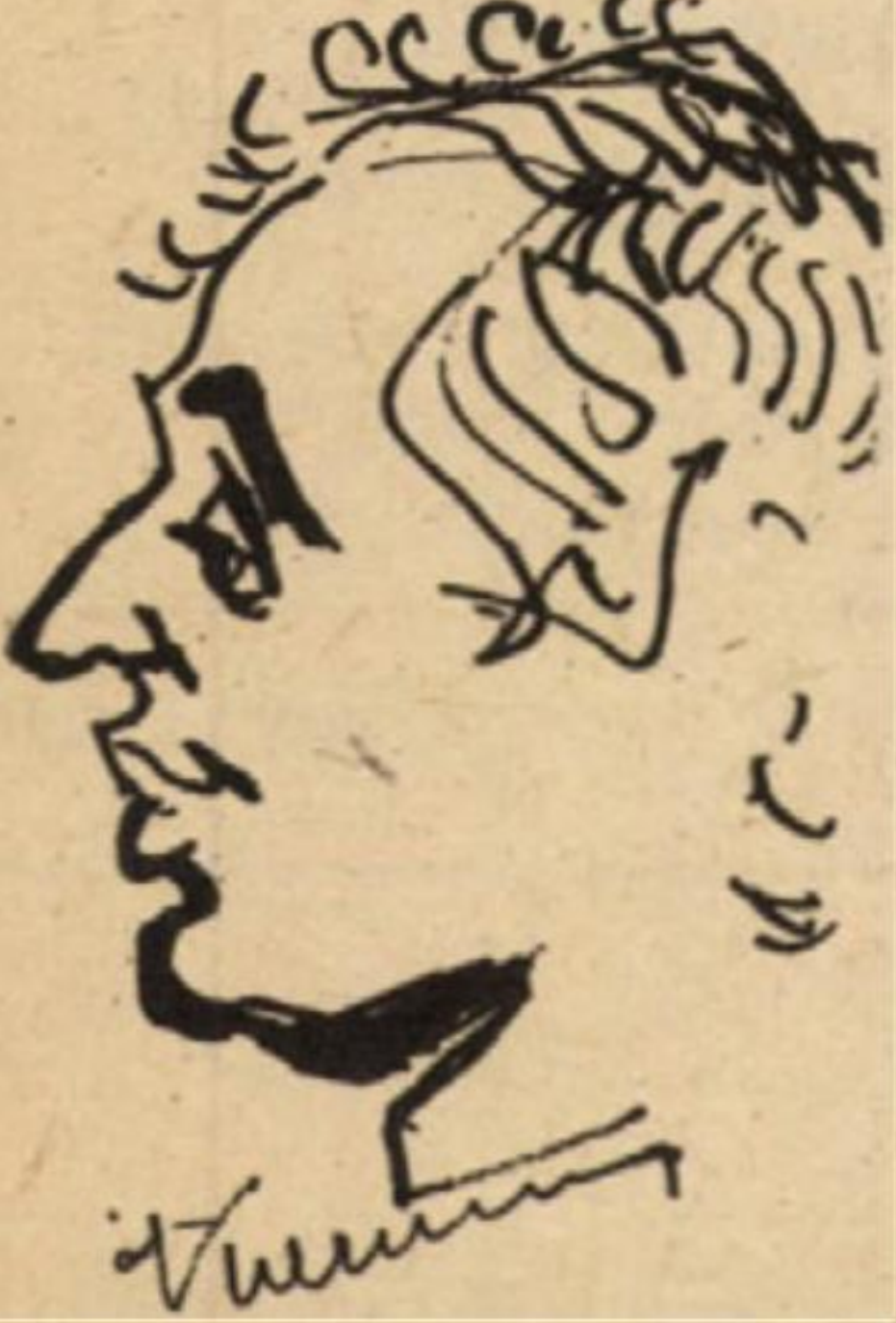

Színházatok plakátján kerek egy tucat darab szerepel — többségük saját rendezésedben —, s köztük keresve sem találni vígjátékot. Mi az oka ennek?

— Az, hogy te a plakátot nézted, nem pedig az előadásokat.

— Úgy értsem, hogy akad a tizenkettő között néhány „álcázott” vígjáték?

— Nem. Eszem ágában sem lenne „álcázni”, ha akadna a kedvünkre való vígjáték.

— „Ha akadna”... De nem keresitek.

— A mi színházunknak nem az a feladata, hogy... Különben ez nem humorügyi téma. A magam nevében, hiszen személyemben engem *vádolsz*, bevallom, nem vagyok híve az úgynevezett tiszta műfajú színdaraboknak. Én nem tudom elválasztani a humort a tragikumtól. Ezt bizonyítja az a több tucat humoros jelenet, amely a műsorunkon levő egy tucat drámában látható.

— Csak nem akarod azt mondani, hogy — például — *Az elveszett paradicsomban* vagy a *Kalevalában* vannak vígjátéki elemek?

— Éppen hogy ezt akartam mondani rendezői felfogásommal. A szerzők tán meglepődnének olykor, de — istenkém! — azóta eltelt néhány évszázad.

— A jól választott szerződ valóban nem szólnak már közbe, de mit szóltak a finnek... Ők is nevettek a Kalevalájuk humorán, amikor Helsinkiben bemutattátok?

— Magam is féltem emiatt, hiszen a Kalevala a finnek nemzeti eposza, számukra ez szent ügy. Ezért drukkoltam nagyon, amikor Kekkonen elnök ittjártában megnézte az előadásunkat. Neki nagyon tetszett, de mivel óvatos duhaj vagyok, megkérdeztem, vajon nem bántjuk-e meg a finnek nemzeti érzését a humoros jelenetekkel. Ő így válaszolt: „Biztos vagyok benne, hogy az értelmes finnek megértik, mit akar ön mondani. Ámde vannak buta finnek is, értük nem vállalok felelősséget.” Szerencsénkre, nem találkoztunk egyetlen buta finnel sem.

— Elmondanád ama híres beugrásod történetét az olvasóinknak?

— Arra gondolsz, amikor a megbetegedett Egri István helyett Hitlert játszottam Shaw darabjában?

— Igen. És fenéken billentetted a Mussolinit alakító Inke Lászlót.

— Hát igen... Inke egy kicsit rossz néven vette tőlem a rögtönzést, mivel váratlanul érte, de utólag belátta, hogy a mozdulatom (lényegében) történelmileg hiteles volt. Csupán annyit mondott a felvonás végén: „Majd megmondom Kazimirnak, hogy *fölrúgtad* a rendezői elképzelését.”

— Ilyen félelmetes vagy mint rendező?

— Sajnos nem, pedig nagyon igyekszem, mert a színházban a fegyelem majdnem olyan fontos, mint a katonaságnál. Most azonban a nehéz téli közlekedés miatt bizonyos enyhítéseket hoztam. Így — például — a próbakésés súlyos vétségét egy rund feketével kiengesztelheti a színész. Ez újítás bevezetése óta Szabó Gyuszi egy nagy termosz kávéval érkezik a próbákra.

— Apropó, próba! Igaz az, hogy *egész véletlenül* eredeti magyar darabot, nem pedig dramatizálást viszel színre?

— Az ember tesz olykor bizonyos „megalkuvásokat”, különösen ha a darabot Weöres Sándor írta és csupa költészet, csupa humor.

— És aztán?

— Még nem tudom.

— Te! Csak nem hibázott rá a Televízió szilveszteri műsora, hogy Marx Tőkéjét dramatizálod?

— Azóta is gondolkodom rajta. Nem rossz ötlet. Talán olyanok is megismernék, akik eddig csak hivatkozgattak rá.

Sólyom László

ROSSZ HÁZASSÁG

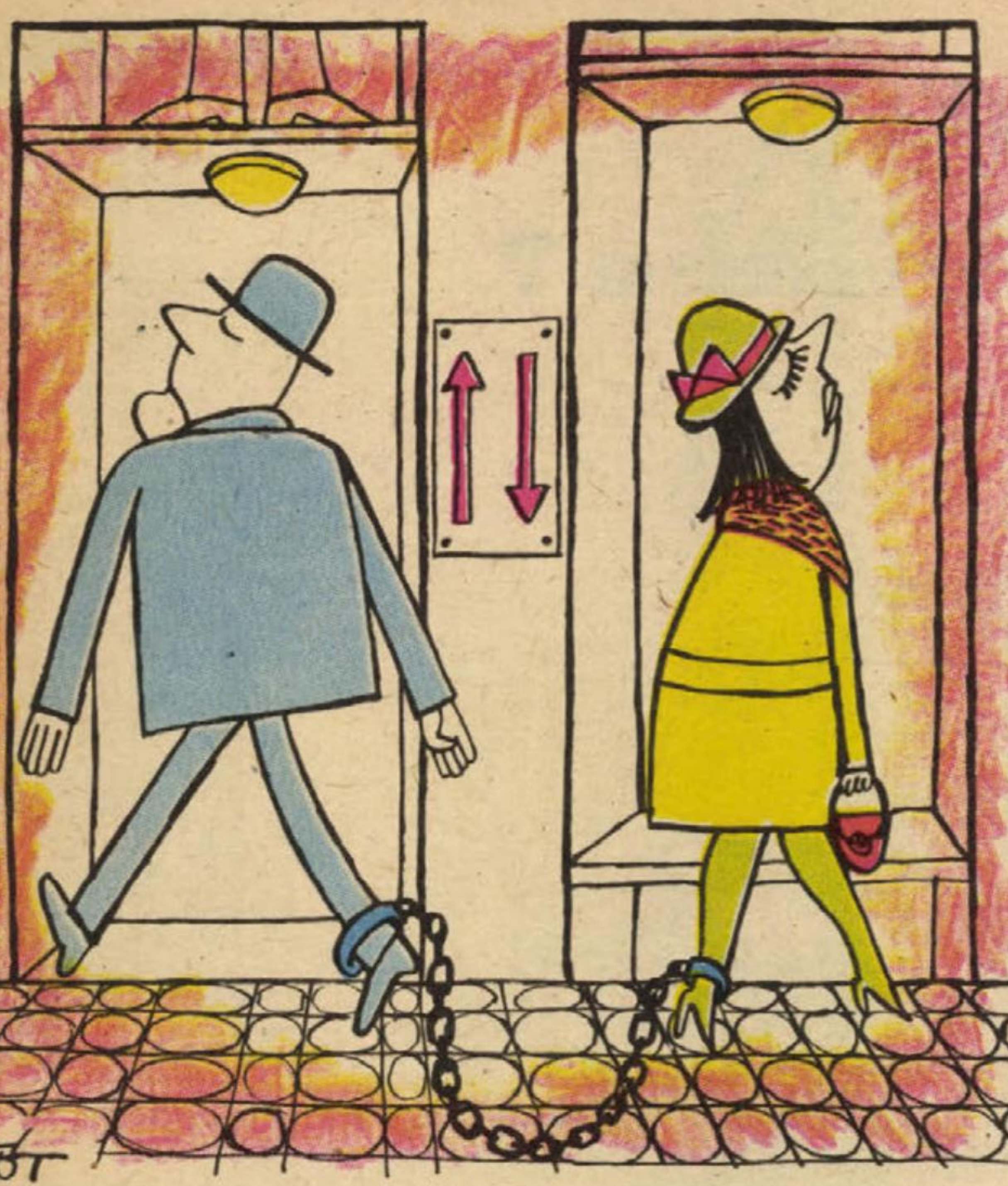

UTAZÁSI IRODA

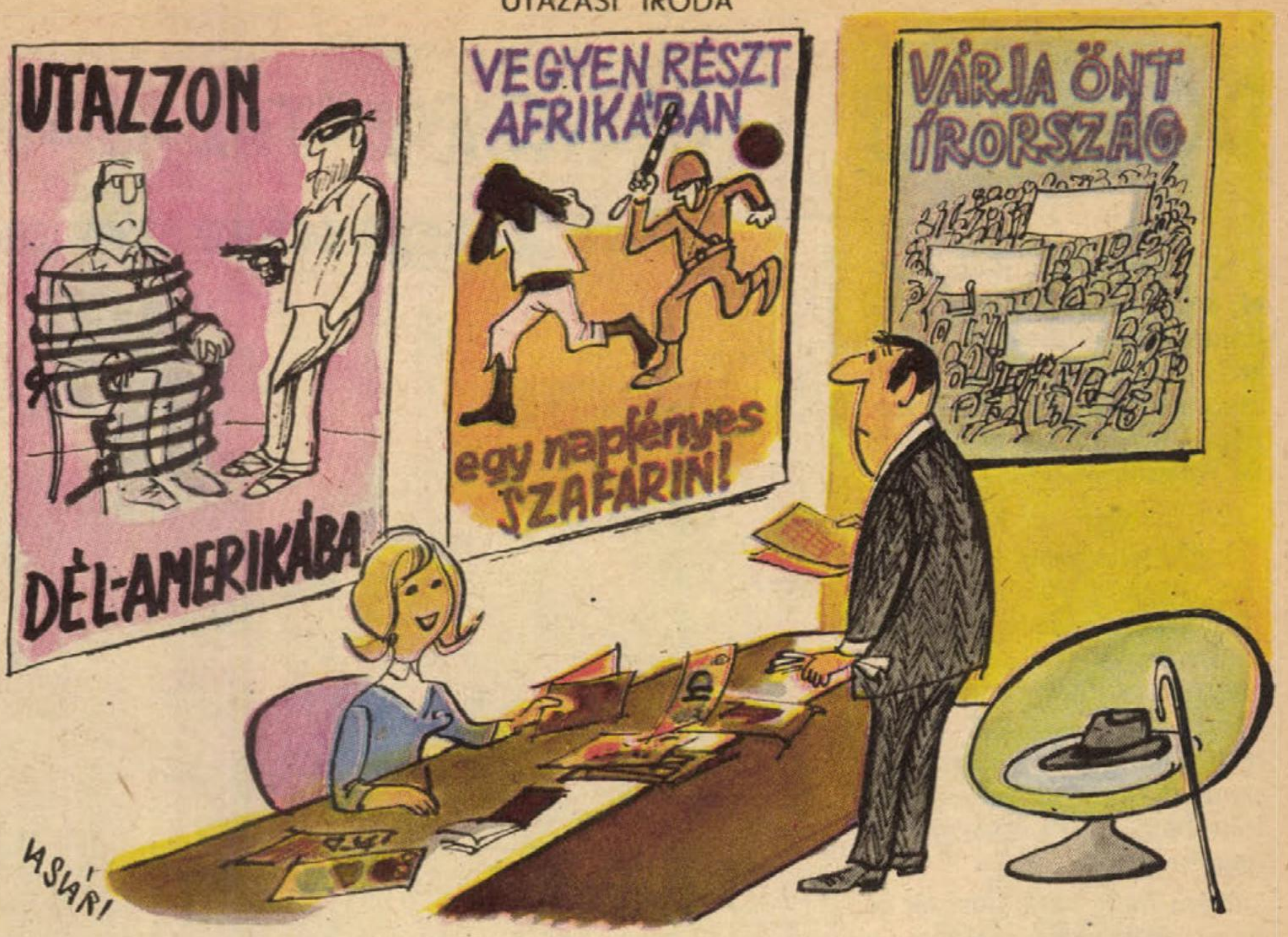

A PESTI LEVEGŐ

A rendező bizottság példás gonddal választotta ki a nagy pesti tüdőderbi színhelyét.

— Helikopterről selyempapír-szeletkéket bocsátottunk alá — mondta a zsüri elnöke. — A papírdarabkák bizonyos magasságban megálltak az egymásra torlódó aromahullámok tetején. Ennek a pontnak az úttesttől mért vertikális távolsága adta meg a terep bűzszintjét. Így esett a választásunk a Karalábé utca és a Romsauer Matild köz kereszteződésére. Errefelé csak kéthetenként ürítik a kukáskibliket, a tőszomszédságban pedig két autóbuszgarázs, három vegyi üzem és négy fűtőház dúsítja a levegőt. A környék bűzszintje az ötemeletes átlagot is eléri, tehát a legfejlettebb kapitalista országok nívójánál jóval magasabb. Jellemző, hogy errefelé a galambok is védőálarcban turbékolnak, így táplálásuk bizonyos nehézségekbe ütközik. A tömény levegő mindenesetre ideális környezetet biztosít a nagy nemzetközi tüdőrangadó lebonyolításához. Örömünkre szolgál, hogy a derbi részvevői között több világnagyságot is köszönthetünk.

Villant a kockás zászló, a gázmaszkos hostessek letépték a bajnokok orráról a ruhacsipeszt, és a mezőny halált megvető bátorsággal lélegezni kezdett. A versenyóra ketyegett, a feszültség még a bűzszintnél is magasabbra hágott a Karalábé utca és a Romsauer Matild köz sarkán.

Elsőnek Aikido Furamaki mondott búcsút az élmezőnynek. A Sárga-tenger gyöngyhalásza már az első perc végén különös vigyorgásban tört ki, majd szederjes cimpákkal zuhant végig a kövezeten, miközben fülei szemlátomást vékonyodtak. A különleges alakulatok azbesztruhás stewardessei szállították az oxigénsátorba. A gyöngyhalász itt csakhamar magához tért, és bársonylágy anyanyelvén néhány időmértékes verssort rebegett, amely élénk ellentétben állt rémült tekintetével és a szája szegletén jelentkező sajátságos vibrálással. A tolmács megtagadta a fordítást, és kijelentette, hogy a nyilatkozat még jelentős enyhítés után sem bírja el a tust meg az ecsetet.

Nemsokára a másik világklasszis, Sando Gasparec is feladta a harcot. Tömör bajuszán furcsa rángás futott végig, szeme beesett, míg végül tisztára úgy hatott, mintha két fekete csövön nézne kifelé.

— Negyven éve dolgozom a bonacosai enyvgyárban — mondta a segélyhelyen. — Azt hittem, engem már nem érhet meglepetés. Nos, a csontzsírüzem atmoszférája egy tengerparti üdülés a maguk atmoszférájához. Hát, tudják, mit csináljanak a levegőjükkel...

Ezen a ponton a tolmács ismét megtagadta a fordítást.

A tüdőrangadót Srég Oszika Karalábé utcai lakos nyerte. A verseny első órájában elfogyasztott egy stanicli tökmagot, majd felült az egyik kukáskibli tetejére, és sarkával dobolni kezdett a bádogon. A második órában egy malterdarabkával neonaiv ábrákat rajzolt a flaszterra. Ezek a rajzolatok talán álszent ciccegésre késztethették volna a kényesebb esztétákat, de mindenesetre arra vallottak, hogy Srég Oszika a legjobb egészségnek örvend és ereje teljében van.

A győztest két hét jutalomüdülésre küldte a zsüri. Luganóba, ahol harapni lehet a levegőt, és ahol sötétzöld babérfák illata lengedez vidor zászlóként. Végül is ez a legkevesebb, amit egy élsportolóért tehetünk.

Srég Oszika másnap felhívta Luganóból a nagy tüdőrangadó főrendezőjét.

— Azonnal vigyenek haza — bömbölte interurbán. — Egyszerűen nem bírom. Egy percig sem maradok tovább.

— De hát miért? — ütődött meg a főrendező.

Elcsukló zokogás volt a válasz.

— Nem bírom ezt a rossz levegőt!

Peterdi Pál

MULATÓS VENDÉG

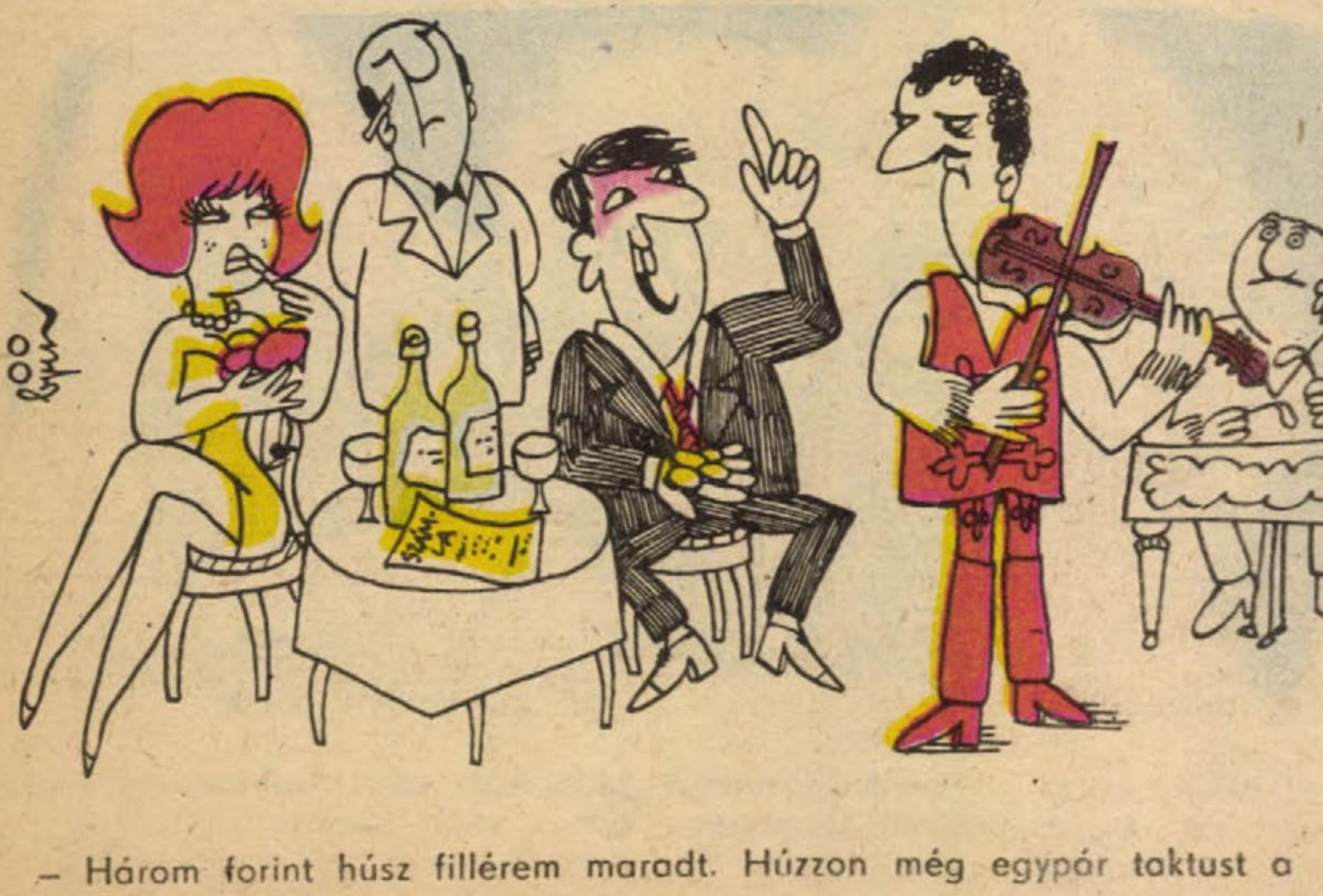

– Három forint húsz fillérem maradt. Húzzon még egypár taktust a fülembe . .

KIVÁLÓ ÁLLATTENYÉSZTŐ

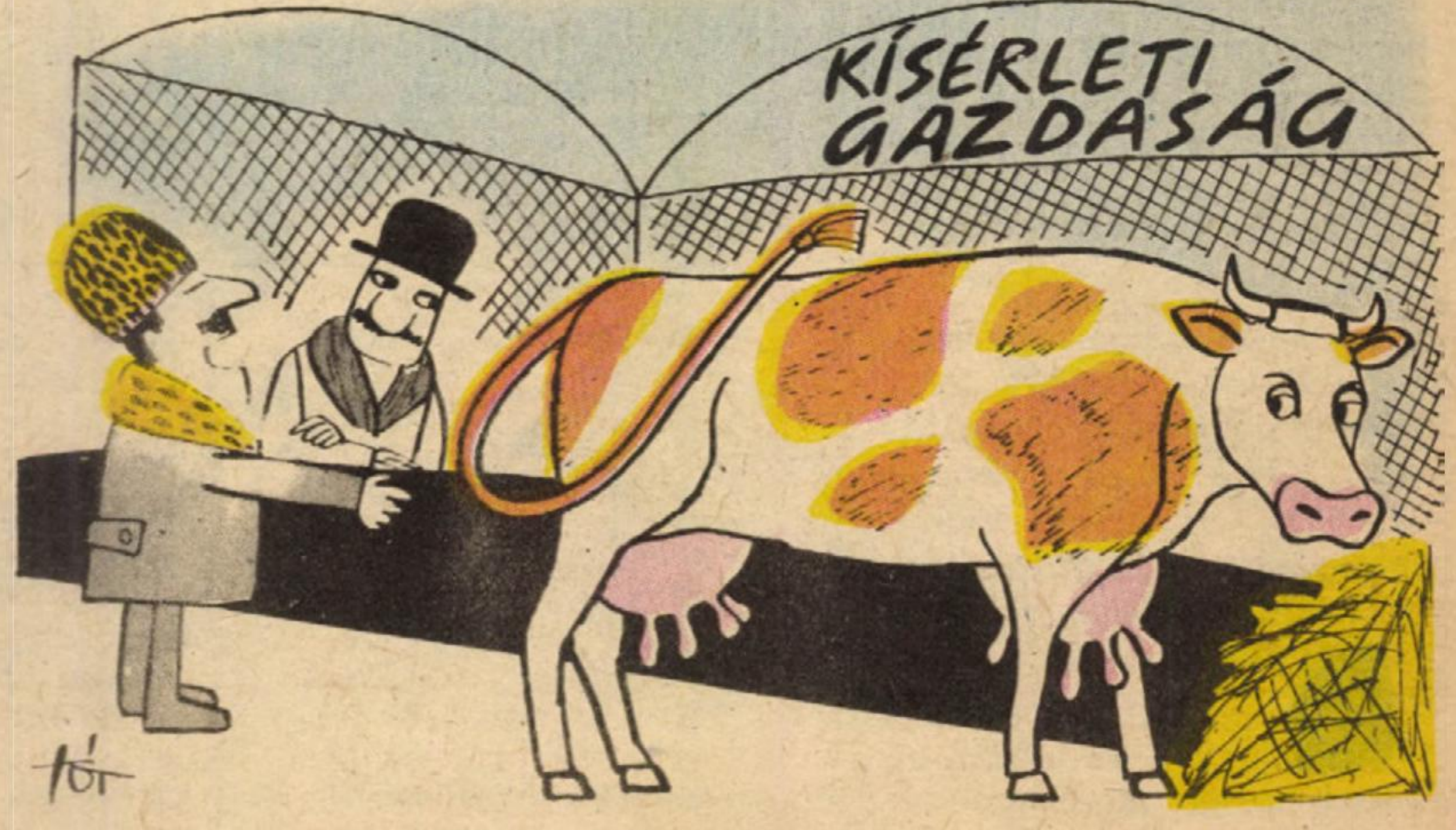

– Duplájára emeltük a tejhozamot!

DOHOGÁS

Nyomdafesték nem bírja el, de a film vásznáról mindenesetre elhangzik az a szó, amelynek egyes betűit kénytelenek voltunk — szokásos módon — pontokkal helyettesíteni.

Sz.. alak!

Egyik legutóbbi filmünkön illeti e szóval a film ifjú hőse a másik fiatalembert. Egész rövidre fogva mindössze annyi történt, hogy ez a „másik" elszerette az „egyik" menyasszonyát, miközben — feltehetőleg — leányságától is megfosztotta.

Nem nagy eset, hősünk se veszi túlságosan szívére a dolgot. Talán arra is gondolt, hátha a másik ifjú a dolognak épp a nehezét végezte el. Menyasszonyát tehát zavartalanul feleségül veszi — szép lányok ne sírjanak —, legfeljebb csak a lagzi marad el, habár ennek költségeit, még a film elején, a szülők vállalták magukra.

Probléma nincs! A kipontozott szó minden indulatot, felháborodást, bosszúvágyat simán levezet. Hogyhogy ez a pompás megoldás eleddig még senkinek se jutott az eszébe? Pedig roppant egyszerű Képzeljük el Hamletet, amint odaáll Claudius elé:

— Sz.. alak maga, mostohaatyám! — mennyi töprengést, monológot, legalább két felvonásra való szöveget takaríthatna így meg.

Pillangókisasszony is bölcsebben cselekedne, ha, megtudván a történteket, így fakadna ki:

— Sz.. alak Ön, Pinkerton hadnagy úr!

— Kár akkora ügyet csinálni egy kis bigámiából és megölnie magát. Állami gondozásba adhatná a kicsit, és maga elmehetne gésának.

Vagy akár Az ember tragédiájában is Ádám:

— Sz.. alak Lucifer, mit heccel itt engem mindenféle képzelődésekkel? Nagyon jól érzem itt magam Évával, minthogy egyelőre még nincs senki, aki elszeresse tőlem.

A filmnek nemigen mutatkozik sikere, de a lelki gordiuszi csomók elvágásának szóban forgó módszere valóban figyelemre méltó. Legfeljebb némi finomításra szorul, valahogy ilyesféleképpen:

— Te... Te... Te melléktermékre emlékeztető, emberforma jelenség!

Molnár Jenő Antal

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

Kit fogadnának örökbe?

Dallos Jenő:

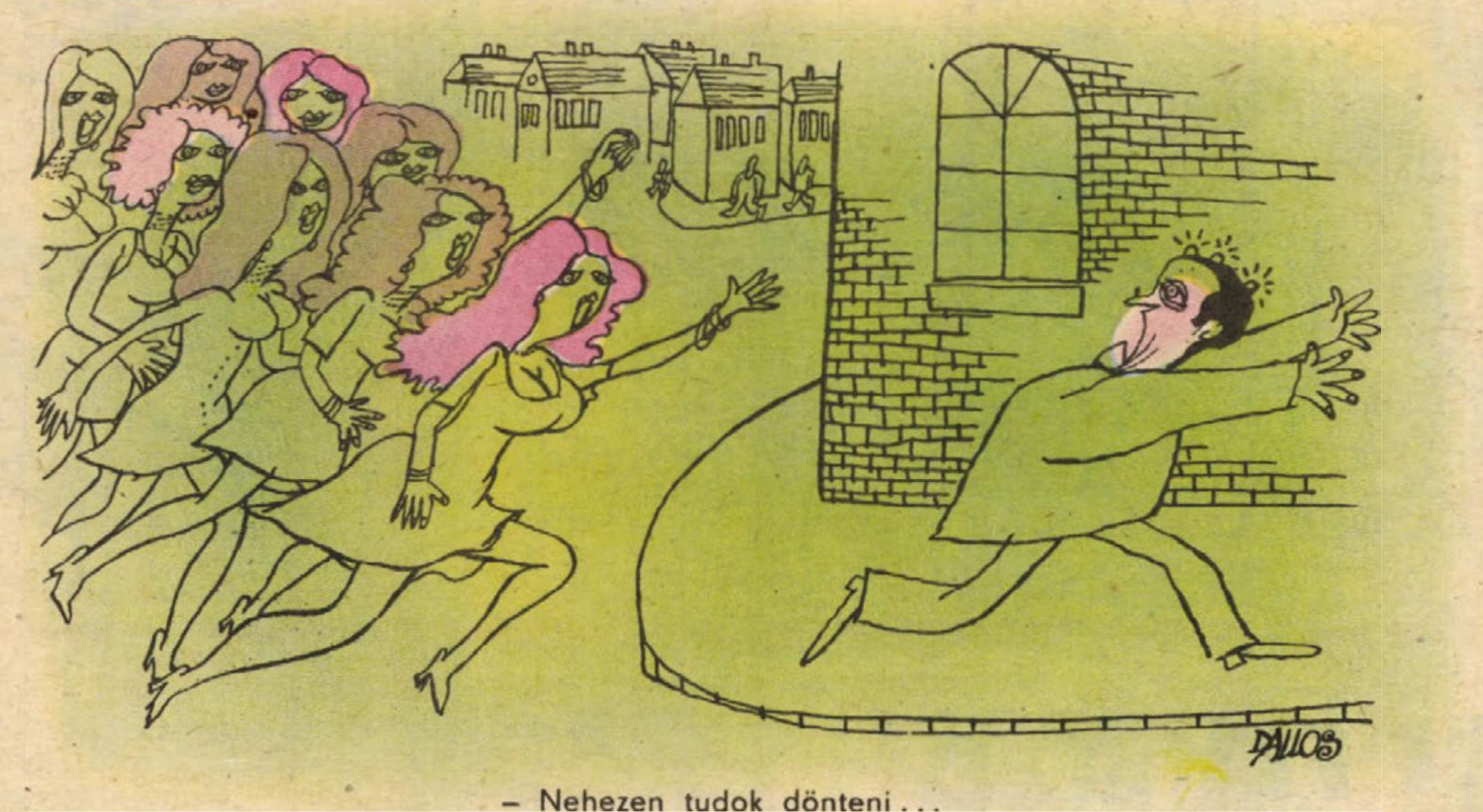

– Nehezen tudok dönteni...

Hegedüs István:

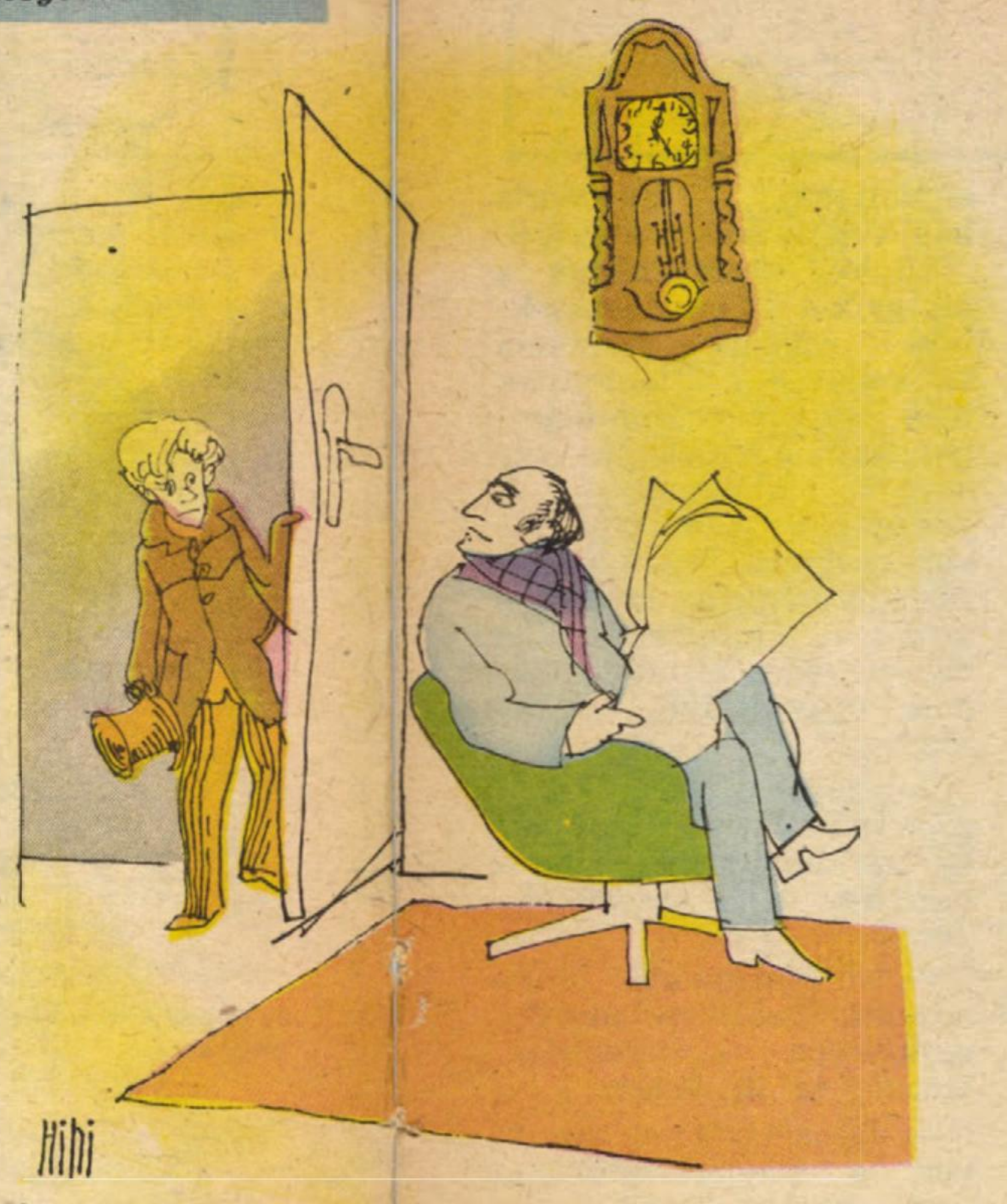

– Twist Olivért, mert ő kitalált figura...

Takács Imre:

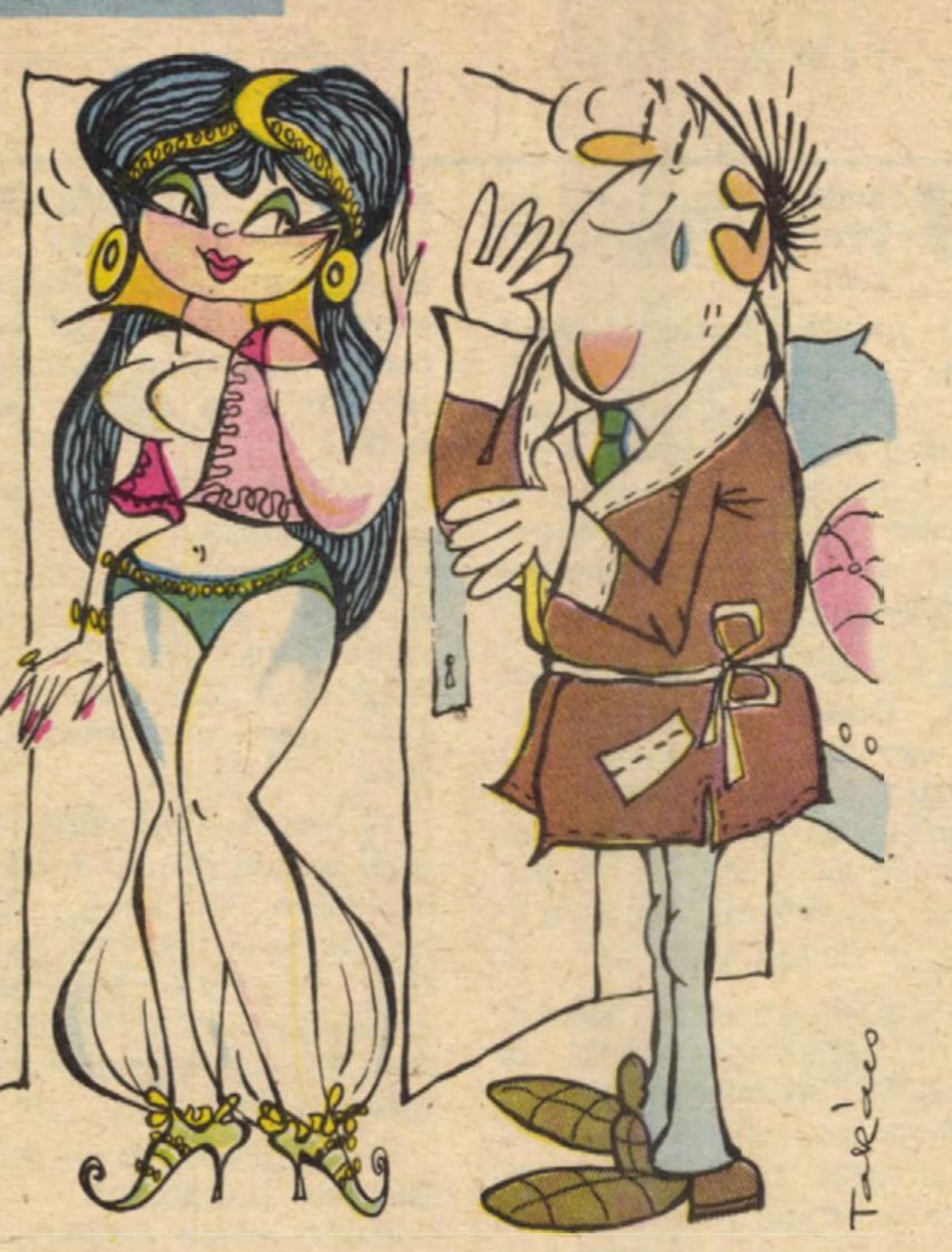

– Seherezádét, de csak egyetlen éjszakára.

Várnai György:

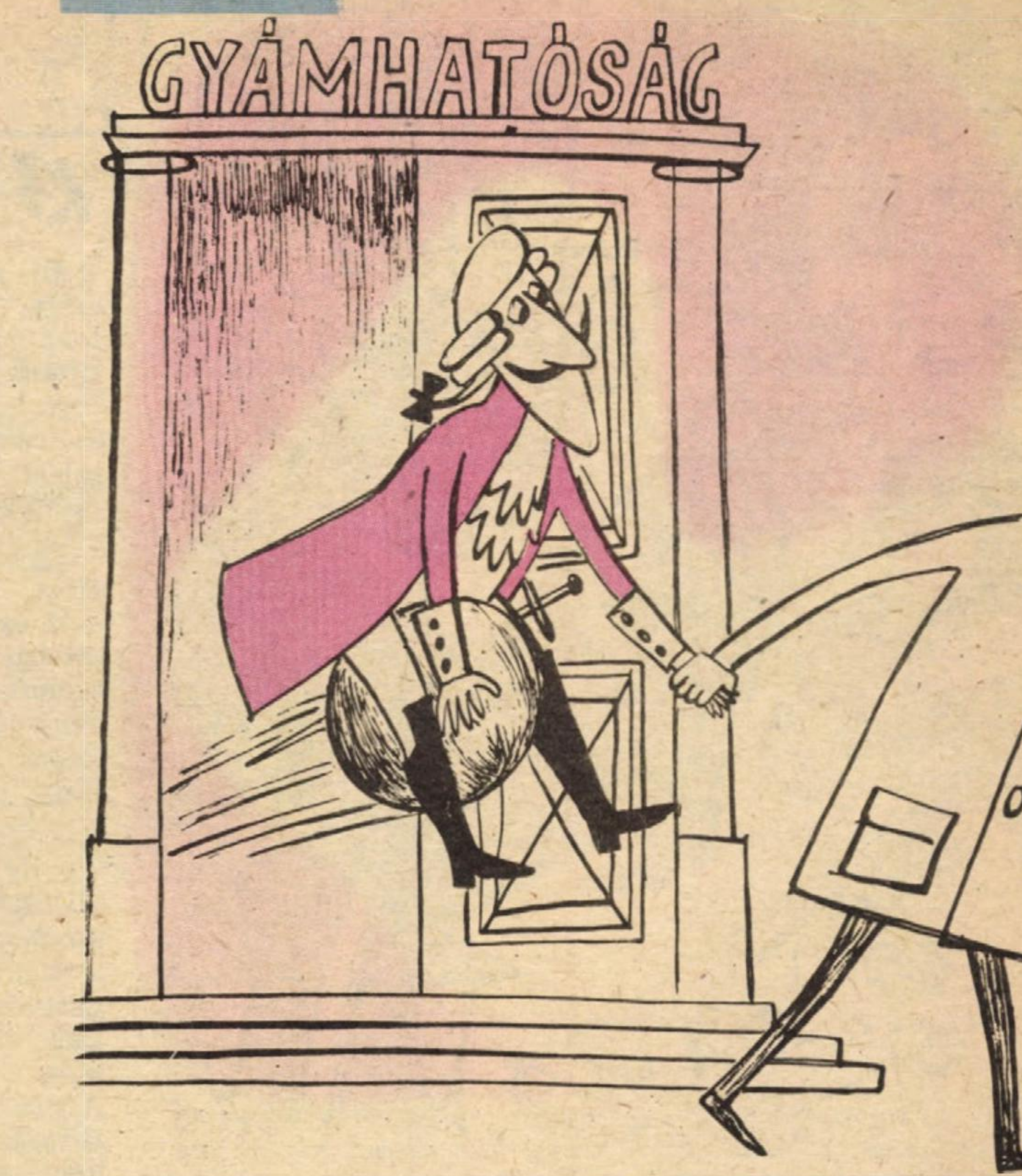

– Münchhausen bárót, ő legalább mulatságosan hazudik...

Vasvári Anna:

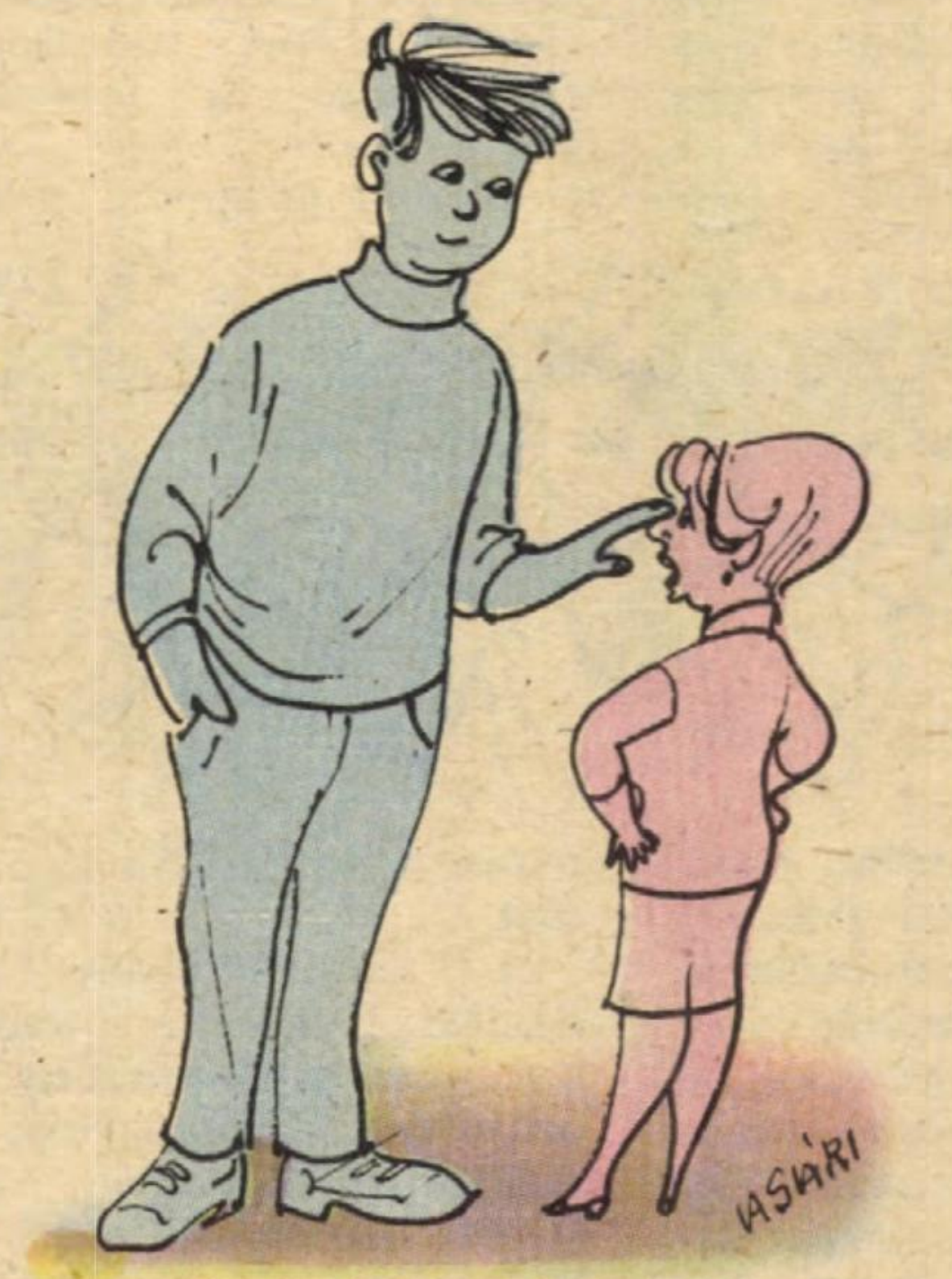

– Köszönöm, senkit, önellátó vagyok.

Szűr-Szabó József:

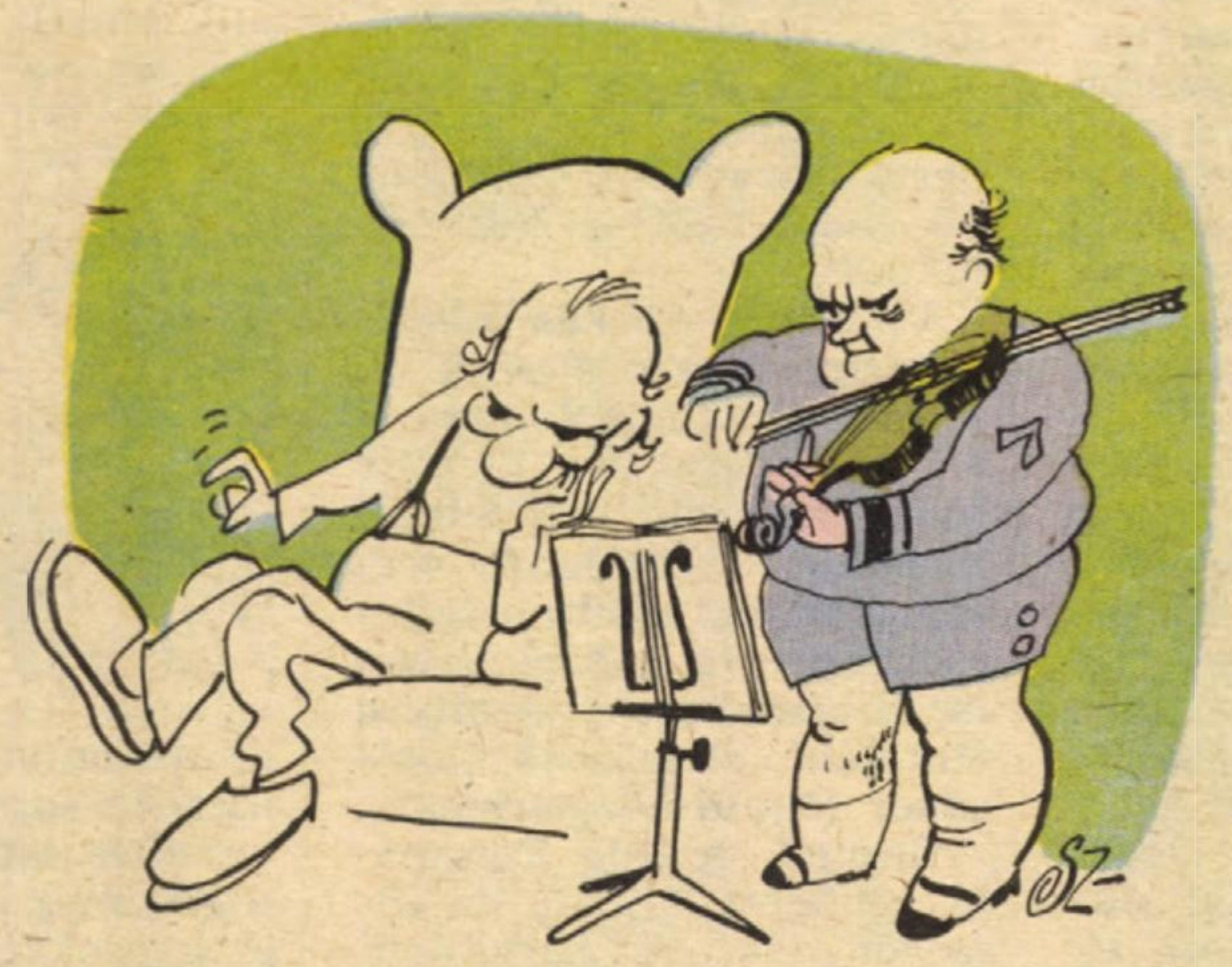

– David Ojsztrahot. Vele húzatnám a fülembe!

Barát József:

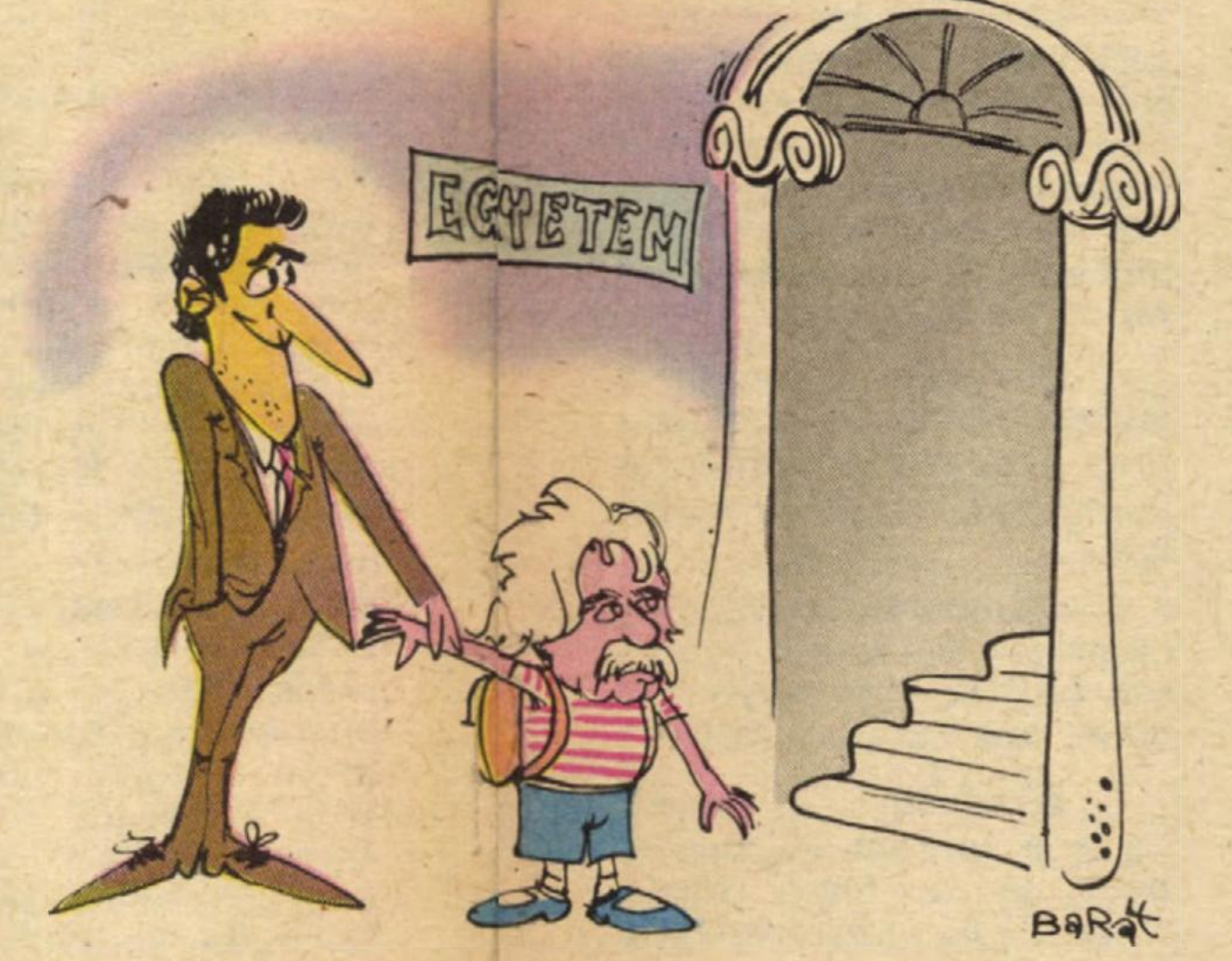

– Einsteint. Legalább nem kellene izgulnom, hogy bejut-e majd az egyetemre.

Császár Tamás:

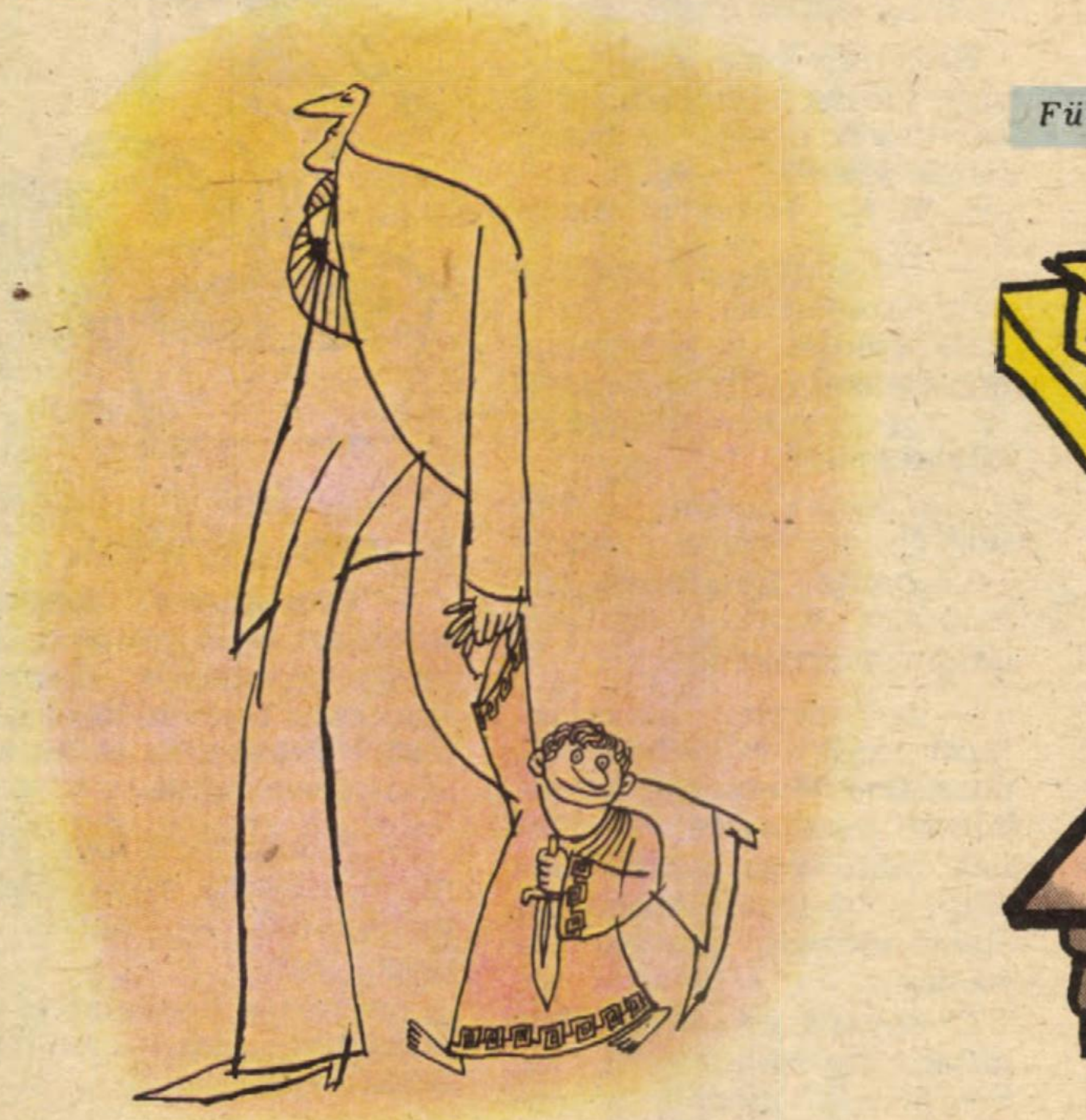

– Brutust, mert már csak benne bízom.

Fülöp György:

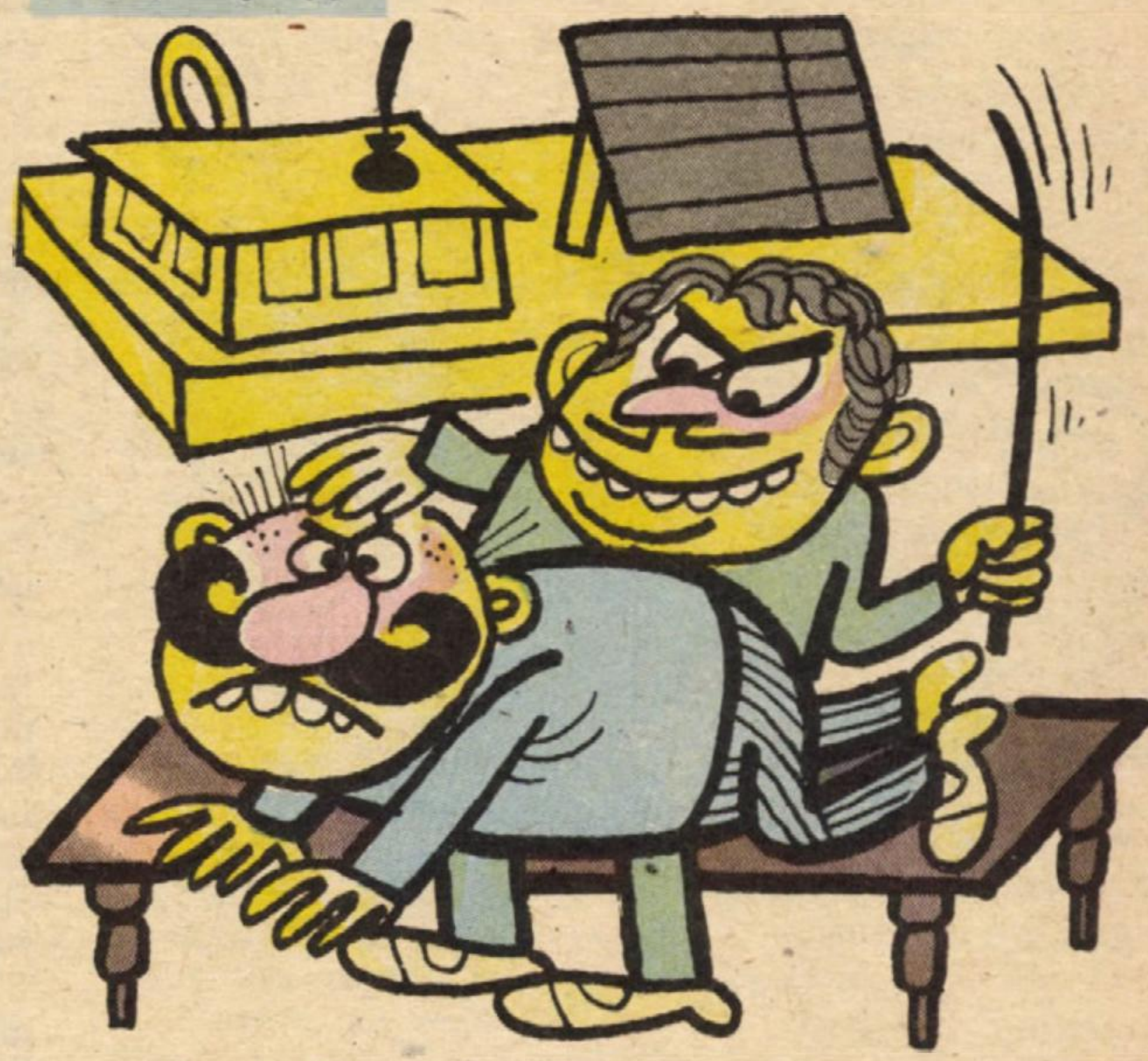

– A volt tanítómat. Szeretnék valamit törleszteni.

Endrődi István:

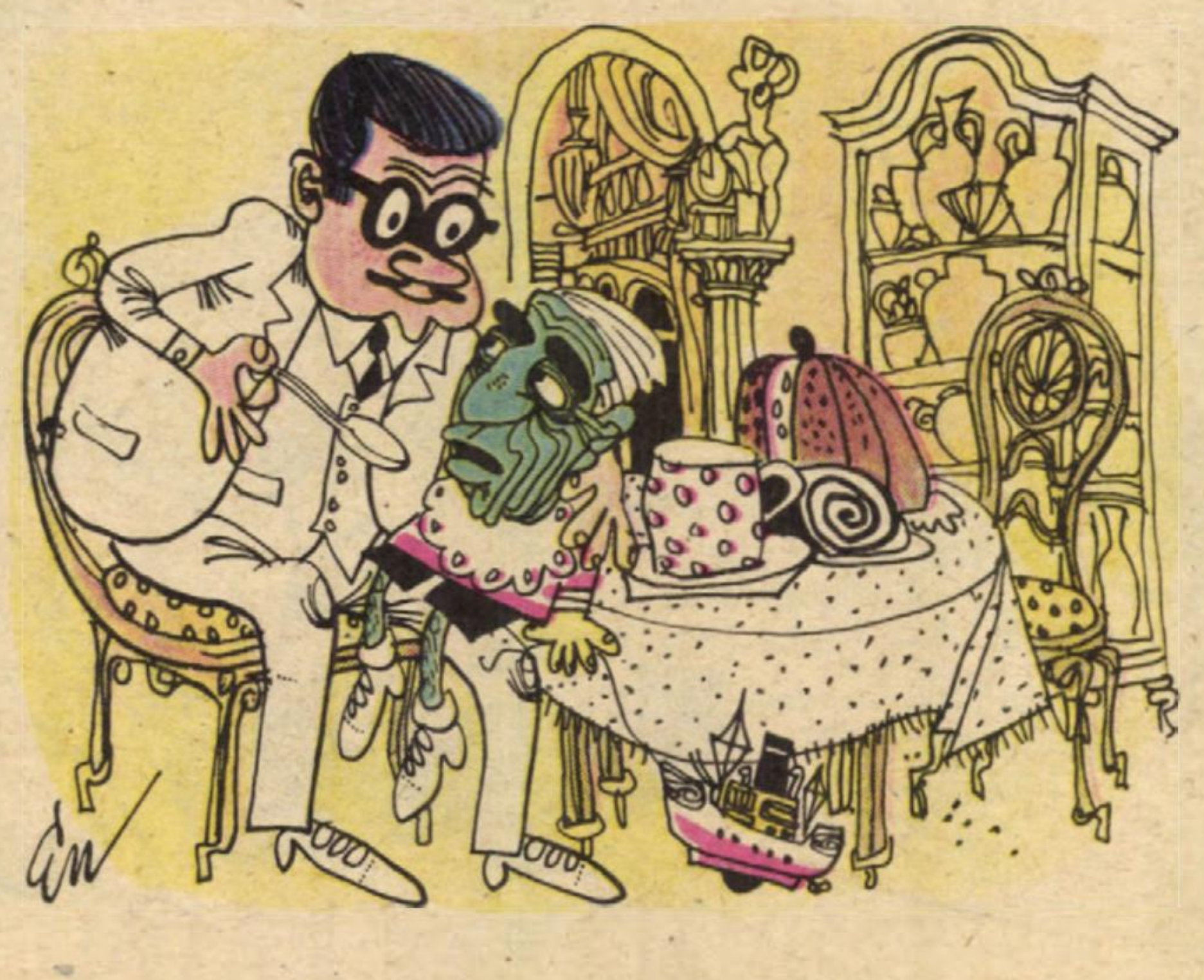

– A kis Onassist, mert volna mit a tejébe aprítsak!

Erdei Sándor:

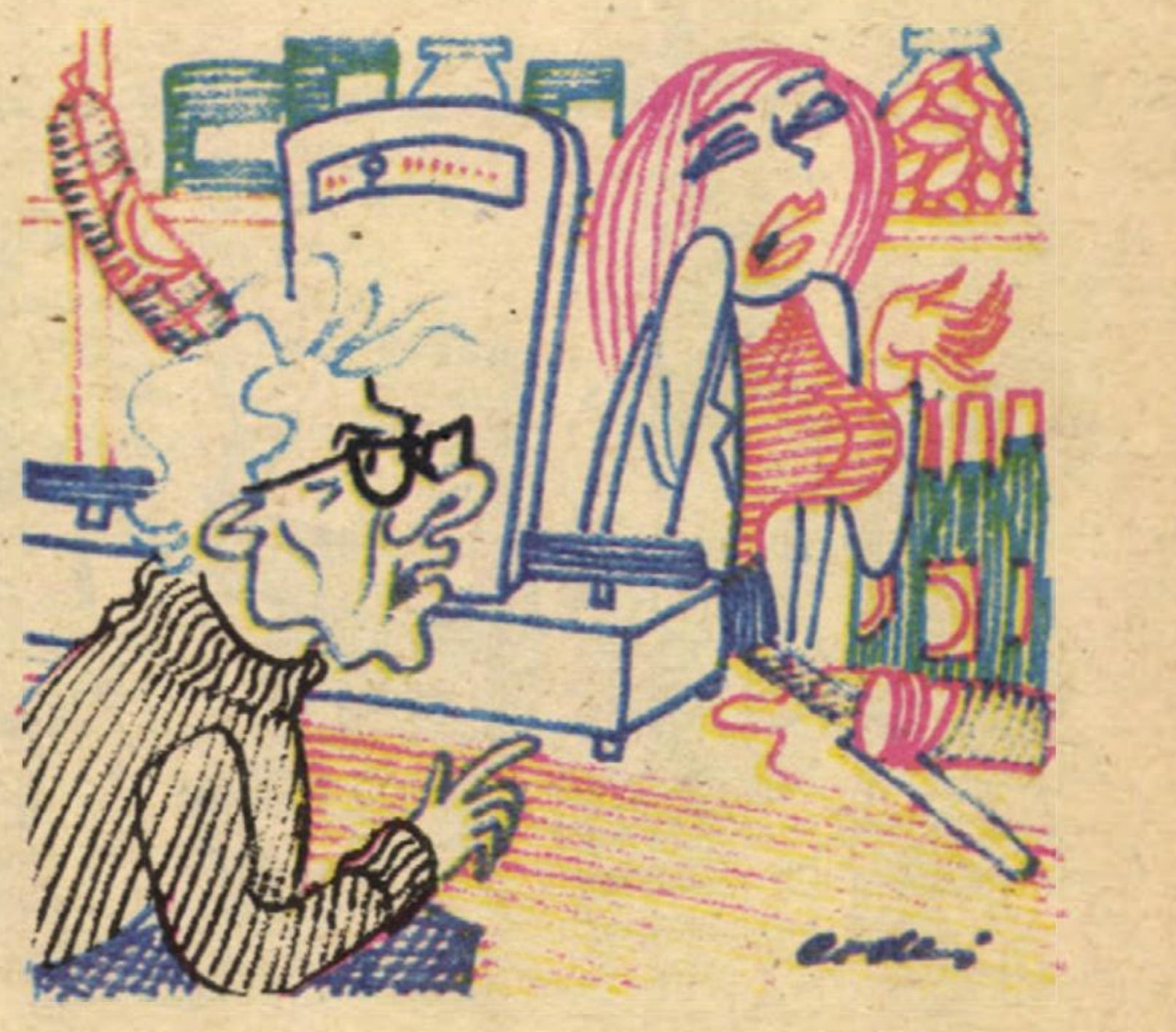

– A Közértből Mancikát, mert pontosan olyan szemtelen, mint a saját lányom.

Tő Gyula:

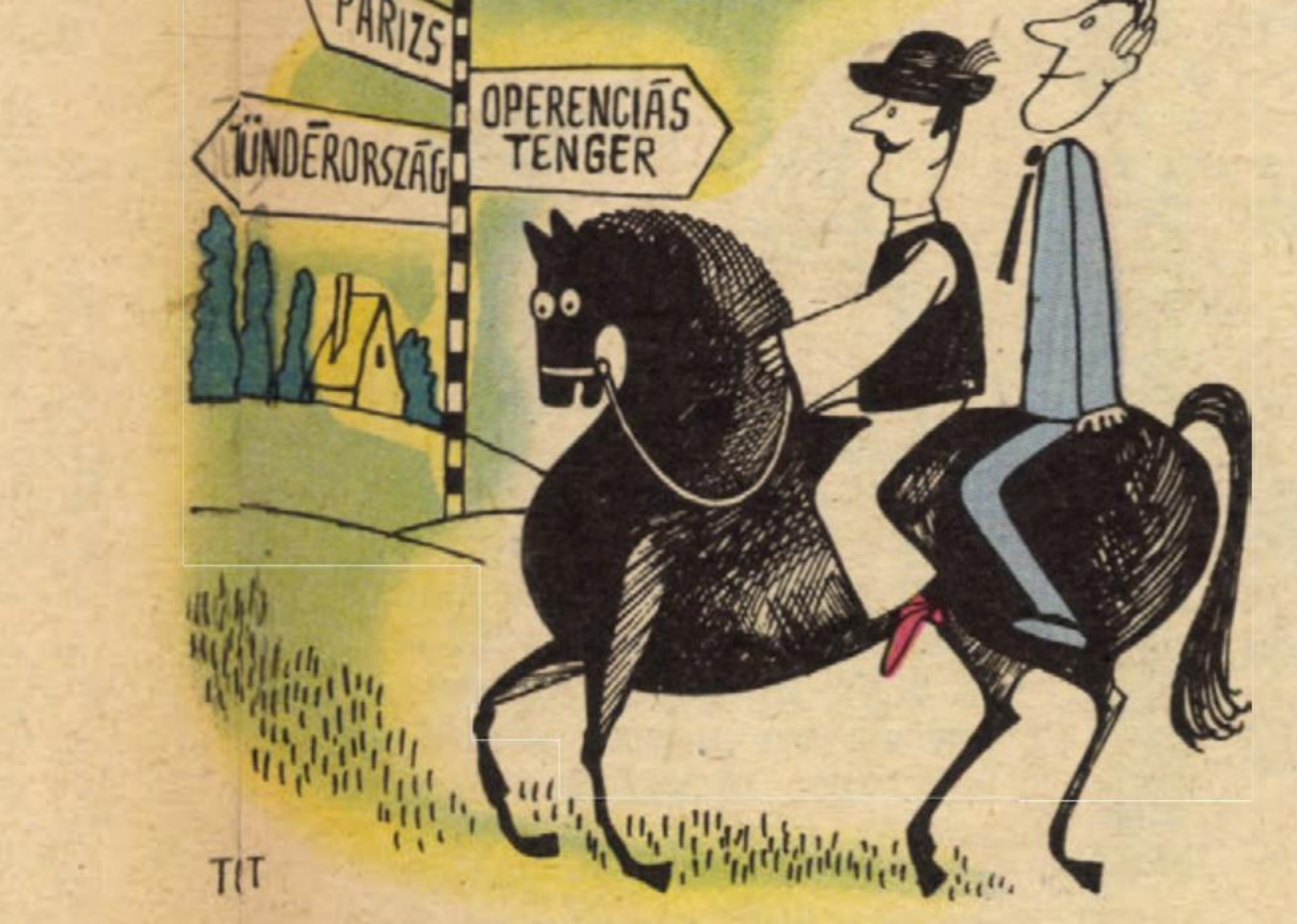

– Kukorica Jancsit. Vele gyakran járhatnek külföldre...

Sajdik Ferenc:

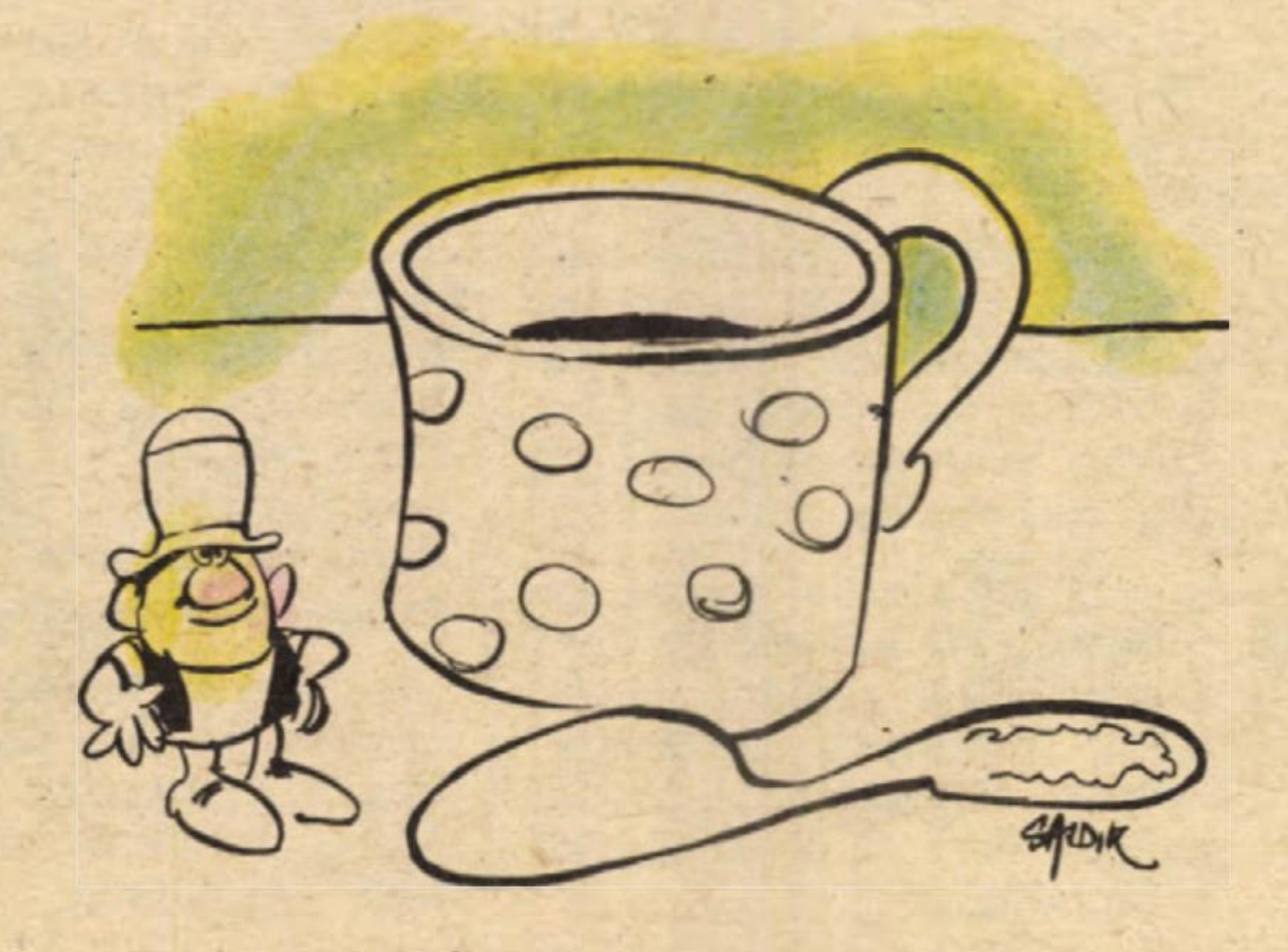

– Hüvelyk Matyit. Őt a családi pótlékból is el lehetne tartani!

Balázs-Piri Balázs:

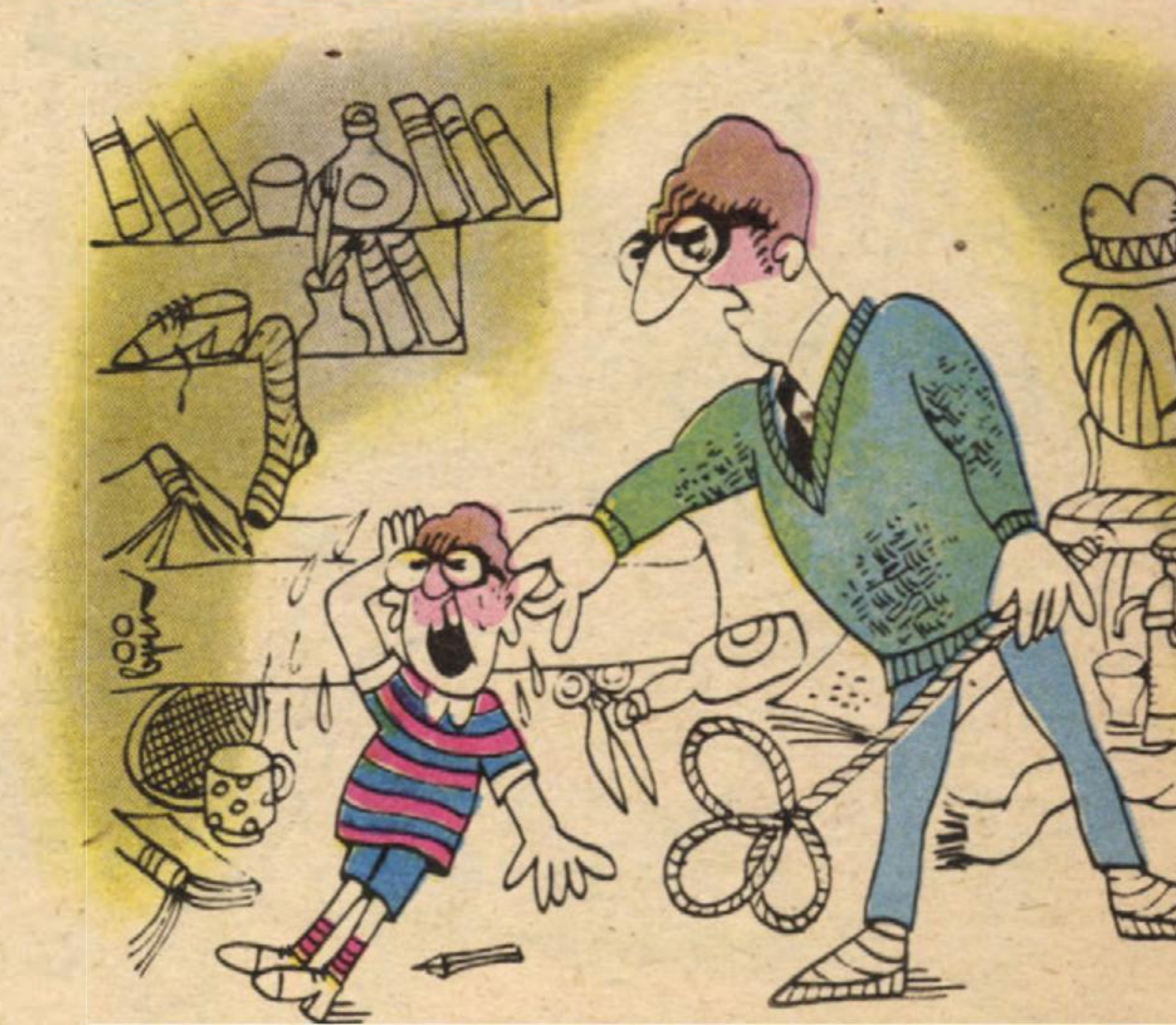

– Saját magamat, mert éppen itt az ideje, hogy valaki rendszeretetre szoktasson!

MODERN IDŐK

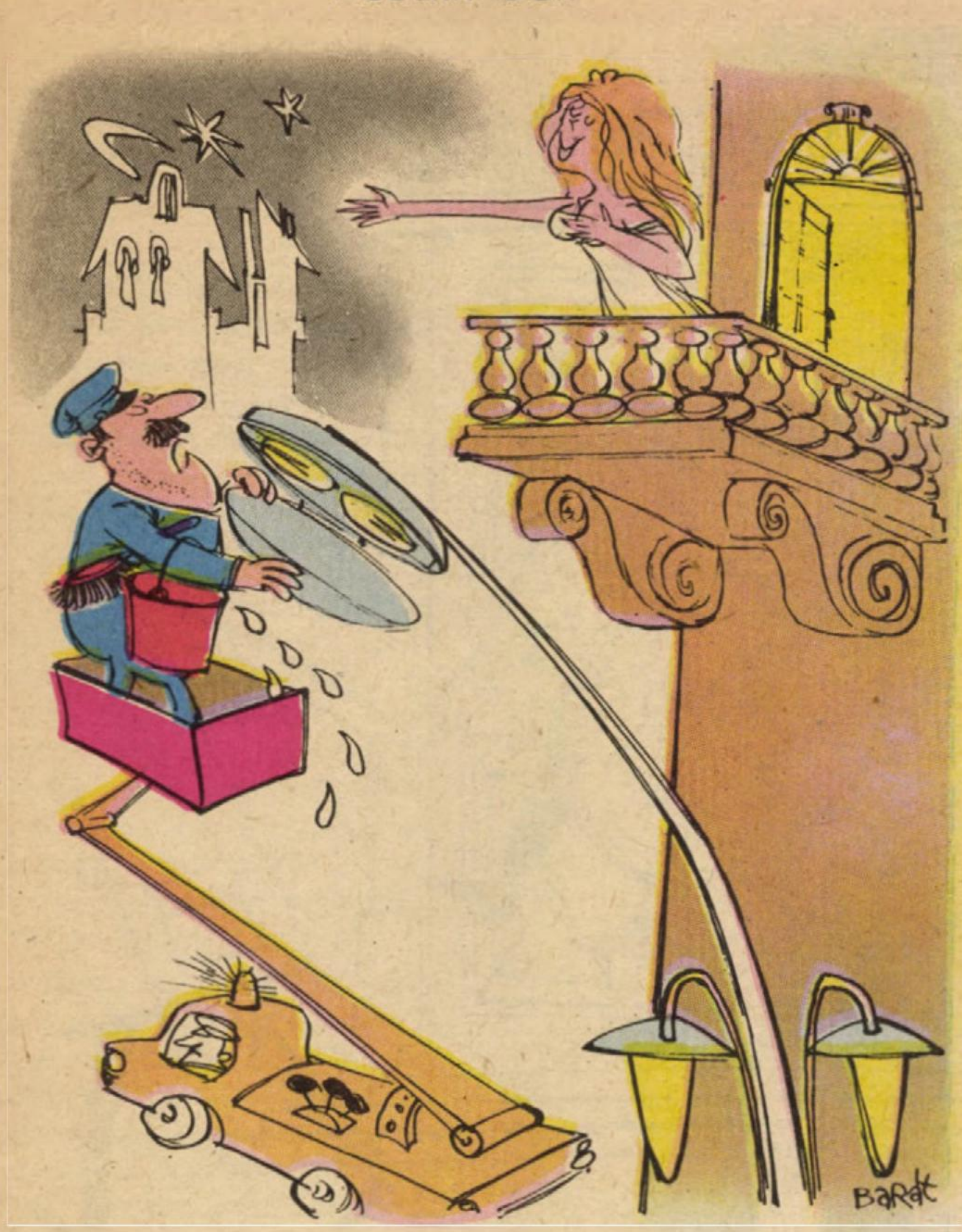

– O, Rómeó!
– Téved, hölgyem, én a lámpatisztító vagyok . . .

SZISZIFUSZI MUNKA

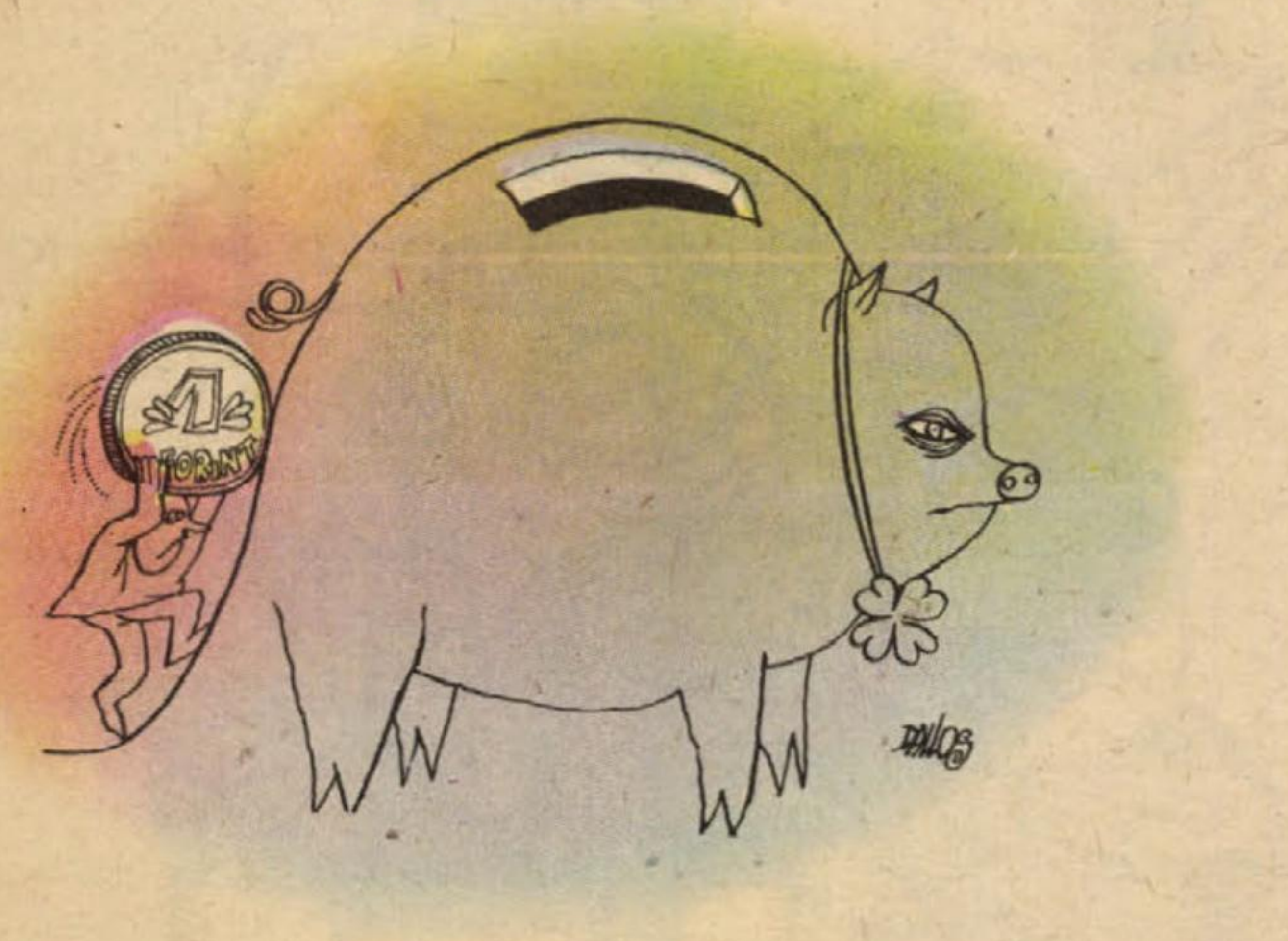

ÁLDOZATKÉSZ FÉRFIÚ

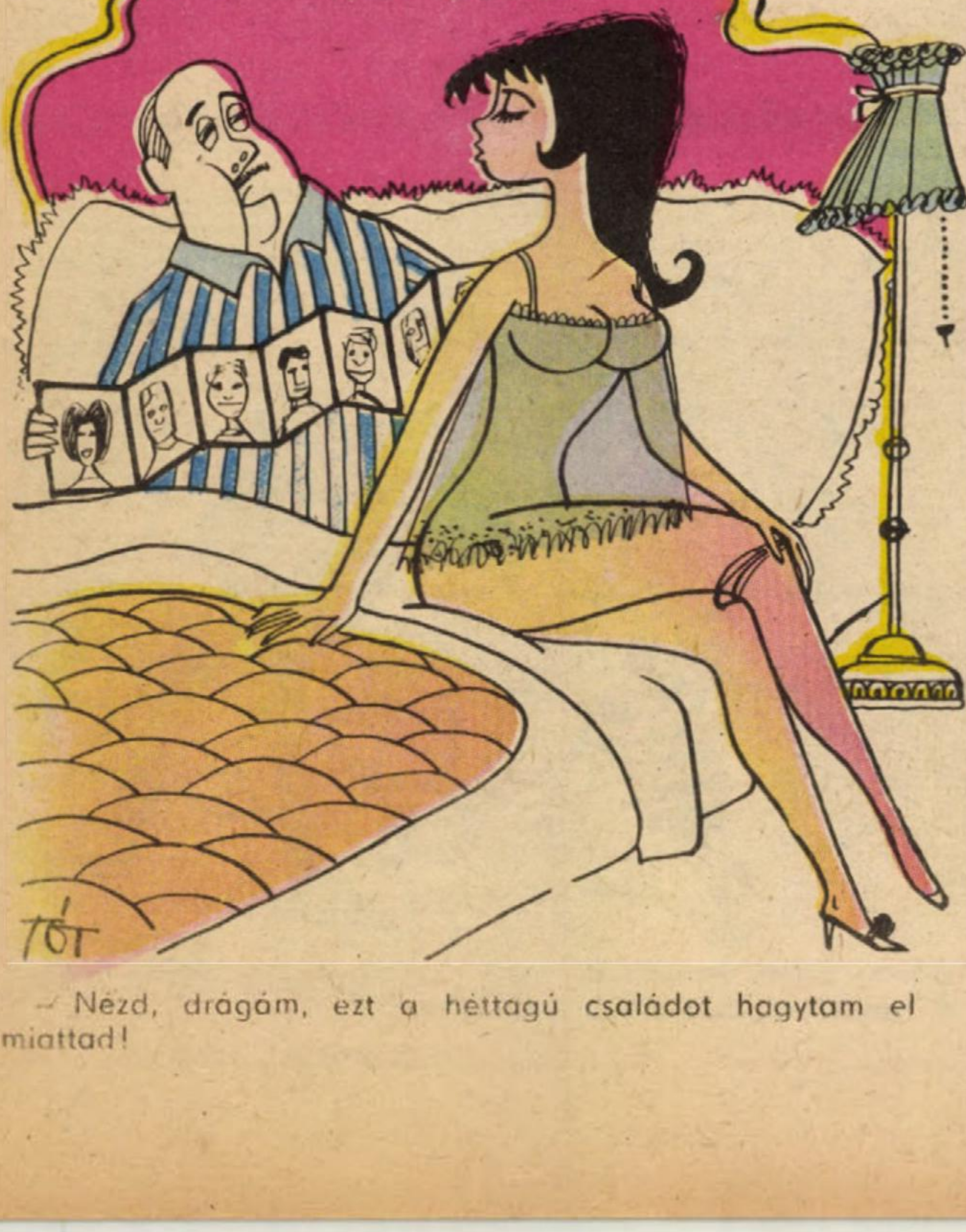

– Nézd, drágám, ezt a héttagú családot hagytam el miattad!

CSUPASZÍV BÖZSIKE

Bözsike szép volt, de nemigen figyelt fel rám.

Mi mást tehettem, mint amit minden más férfi tesz, amikor szeret egy Bözsikét, de az még nem figyel eléggé oda: virággal és más egyéb kedveskedéssel igyekeztem a szívébe lopni magamat.

Egyszer, egy virágüzlet előtt, Bözsike rácsudálkozott egy ritka szép, virágzó kaktuszra. „De szép!" — mondta, én pedig másnap megvettem neki a kaktuszt, törődtem is vele, hogy jó drága volt.

— Ó! — mondta Bözsike, és egészen odavolt az örömtől. Zavarában megsimogatta az arcomat, mert a kaktuszt mégsem simogathatta meg, de én tudtam, hogy ez a simogatás még nem nekem szólt. Azért mégis boldog voltam. Bözsike úgy nézte, forgatta kezében a cserép kaktuszt, hogy az embernek átforrósodott a szíve tőle.

Két nap múlva a kaktusz virága elszáradt, s a kaktuszon magán is barna foltok jelentek meg. A cserép földje úszott a viztől.

— Bözsikém — mondtam neki szomorúan —, a kaktusz földjét nem szabad így öntözni, alig szabad vizet kapnia, mert kipusztul különben.

— Nem tudom nézni, hogy olyan száraz a földje — mondta Bözsikém, aki csupaszív volt —, én nem tudom szomjaztatni!

— A kaktuszt szomjaztatni kell, különben elpusztul — mondtam Bözsikének szomorúan. — Ennek már vége. De ne búsúljon, hozok magának olyan virágot, amelyet locsolhat.

Gyönyörű pálmával állítottam be másnap hozzá. Bözsikének még a szeme is felragyogott. „Ernő!" — mondta lágyan, és én éreztem, hogy ezúttal csak azért nem csókolt meg a pálmáért, mert még nem figyelt fel rám, és mert annyira lekötötte a pálma.

— Hogy van a pálmánk? — kérdeztem Bözsikémet egy hét múlva, de már láttam, hogy jobb lett volna, ha nem kérdezem. Bözsikém szeme elhomályosult.

— Eldőlt — mondta halkan —, lefeküdt a virágtartó peremére. Pedig átültettem egy óriási ládába. Olyan pici cserépben volt, úgy sajnáltam.

— Bözsikém — mondtam búsan —, a pálmának nem szabad sok földet adni, attól nemhogy erősödik, hanem elpusztul. A mohó gyökér eszi el a növénytől a táplálékot.

— Én nem tudom nézni, hogy az a gyönyörű pálma abban a csöpp cserépben éljen! — kiáltotta Bözsikém. — Ha látta volna azokat az összegyötört, elkínzott gyökereket! — És máris egy könnycsepp jelent meg a szeme sarkában.

— Bözsikém — mondtam meghatottan —, én tudom, hogy maga egy csupaszív nő, de látja, a pálmának nem tett jót azzal, hogy sajnálta. Ne búsuljon most már miatta, jöjjön!

A legelső virágüzletben égő, kénsárga primulát vásároltam Bözsikém barna hajához, és belém karolt, míg mentünk hazafelé. A szegény, végelgyengült pálmát pedig egy itatóspapír közé tette:

— Lepréselem — mondta Bözsike bánatosan —, hogy megmaradjon emléknek. — És már vitte a primulát a jó meleg kályhához.

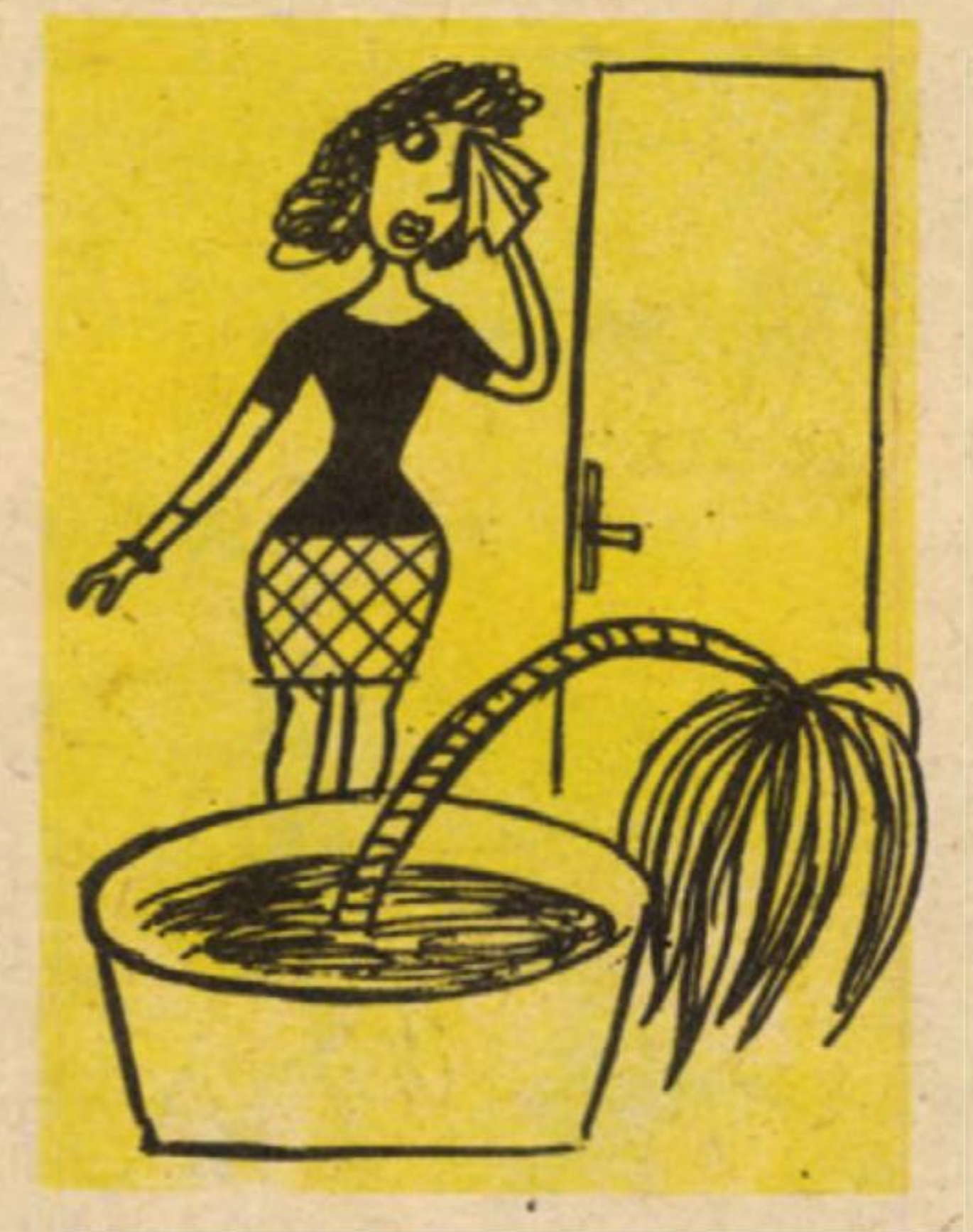

— Bözsikém — mondtam mindjárt —, a primula alig kíván gondozást, igénytelen, nem bírja a kényeztetést. Hűvösön, az ablak között van a helye.

— Nálam nem fogsz fázni — mondta Bözsikém a primulának —, nálam jó sorod lesz.

Amikor a primulát is lepréseltük, azt mondtam Bözsikének:

— Kár ezekért a csudaszép cserepekért. Nem virág való ezekbe, kis terráriumot csinálunk belőlük, igazi kis lényekkel, kis gyíkkal, csöpp ékszerteknőssel . . .

Októbert írtunk ekkor, és én őszintén szólva arra számítottam, hogy a kis teknős és a kis gyík rövidesen megkezdi a téli álmát, és így legalább tavaszig nem okoznak elhullásukkal bánatot Bözsikének. A gyík és a teknős azonban még karácsonykor is fenn volt és tántorgott a fáradtságtól. Bözsikém minduntalan felkeltette őket, és finom falatokat rakott az orruk elé.

— Az a természetük — mondtam Bözsikének —, hogy átalusszák a telet. Mert ilyenkor nem találnak táplálékot.

— De nálam találnak! — kiáltotta az én csupaszív Bözsikém — nálam ne koplaljanak! — És máris tele volt a szeme könnyel.

Miután kipreparáltuk a kis gyíkot és az ékszerteknőst — ott álltak Bözsikém komódján —, kitömettünk még egy kis zöld hullámpapagájt melléjük és egy aranyos fülesbaglyot. A papagájnak Bözsikém kis ruhát varrt, mert olyan fázósan borzolta mindig a szőrét, a fülesbagoly pedig néhány estén át altatót kapott, hogy tudjon éjszaka aludni.

A szegény kis fülesbagoly után csupaszív Bözsike váratlanul megfogta a kezemet és a szemembe nézett:

— Ne vegyen nekem semmit, Ernő — mondta egyszerűen —, szeretlek. Maradj te itt velem.

— Jézusmárja! — mondtam a meglepetéstől — nem akarom hinni!

— De igen — mondta Bözsikém —, ahol én fekszem, az az ágyad.

— Bözsikém — mondtam nyugtalanul —, én nem tudok együtt aludni senkivel. Az én természetem . . .

— Mert olyan elhanyagolt voltál — mondta csupaszív Bözsikém, és máris fényesedett a szeme. — Ezután rendesen fogsz enni, és mindennap fehér ingben és nyakkendővel fogsz járni.

— Bözsikém — mondtam aggodalmasan —, a nyakamon érzékeny a verőér. A begombolt ingektől elájulok.

— Csúnya fiú — mondta csupaszív Bözsike —, gyorsan bújj be a jó forró fürdőbe, haszontalan fiú!

— Bözsikém — szorult össze a torkom —, nekem nem jó a forró fürdő, magas a vérnyomásom és . . .

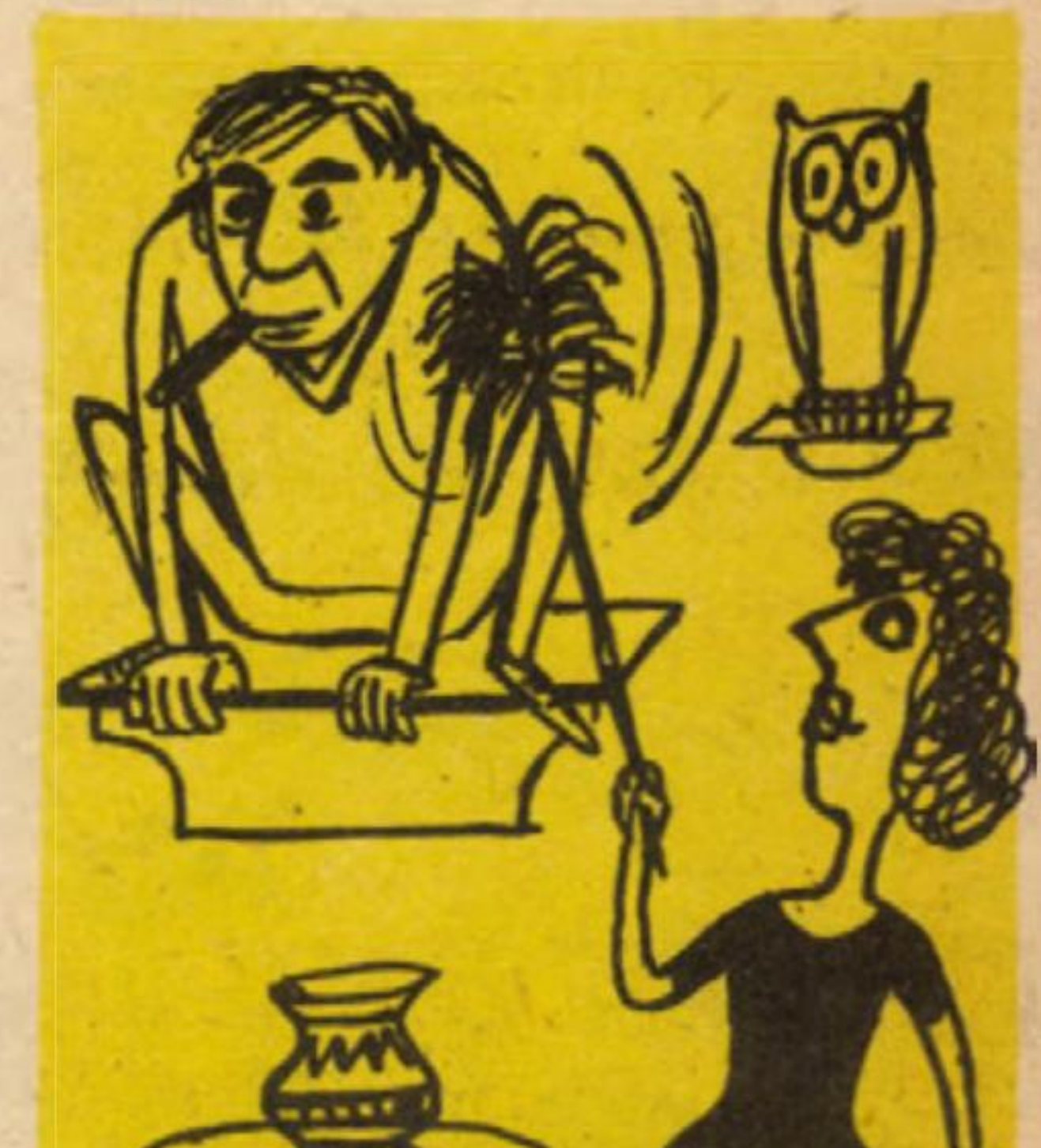

Két hét óta én is itt állok a komódon, preparálva, a gyík és a fülesbagoly között. Csupaszív Bözsike kétnaponként szódás, nedves szivaccsal gondosan letörölget mindannyiunkat, a préselt virágokról sem feledkezik meg. Sajnos a szódás szivacs mindannyiunknak csak árt, de már nincs, aki figyelmeztetné rá Bözsikét.

Somogyi Pál

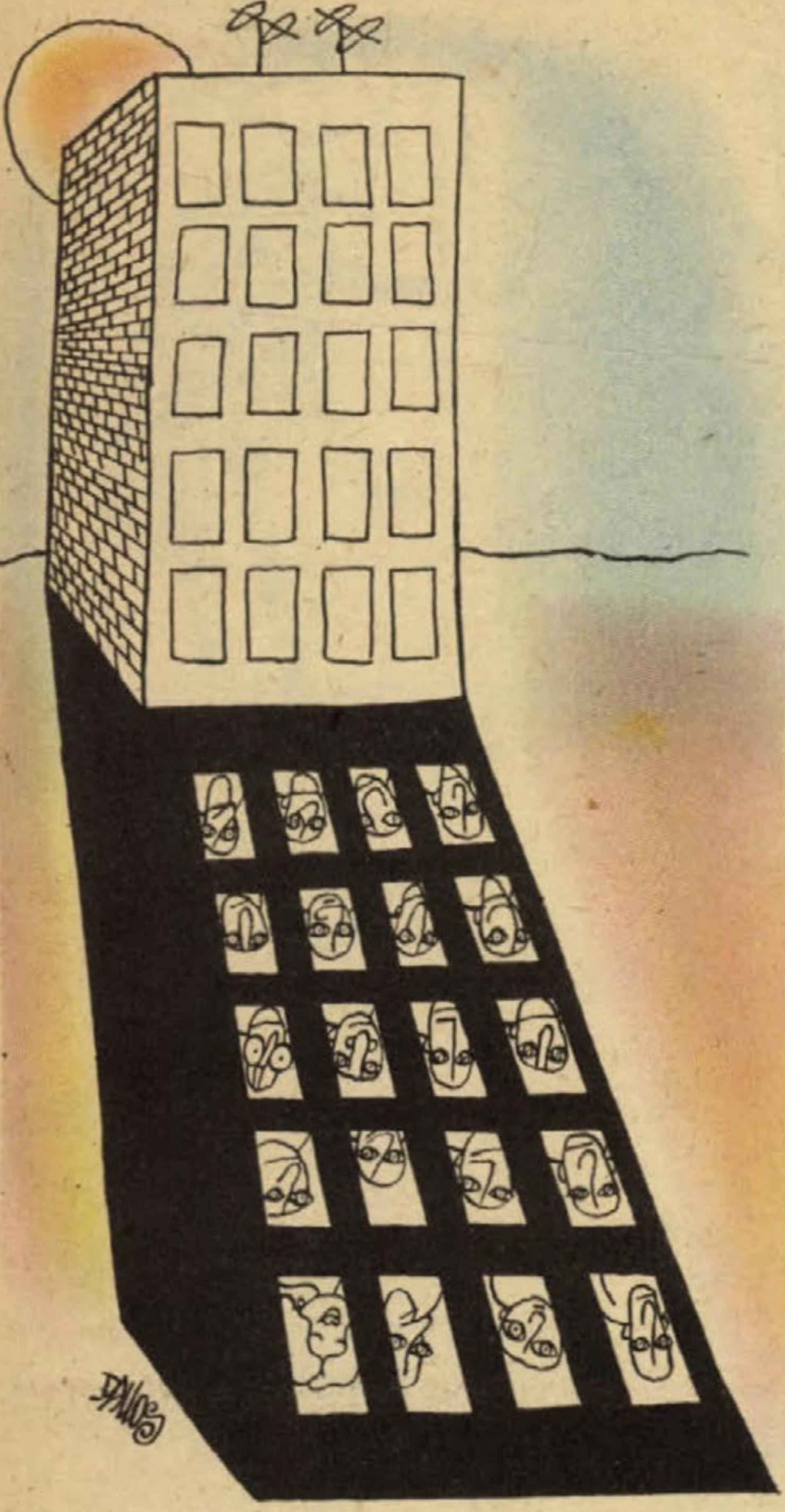

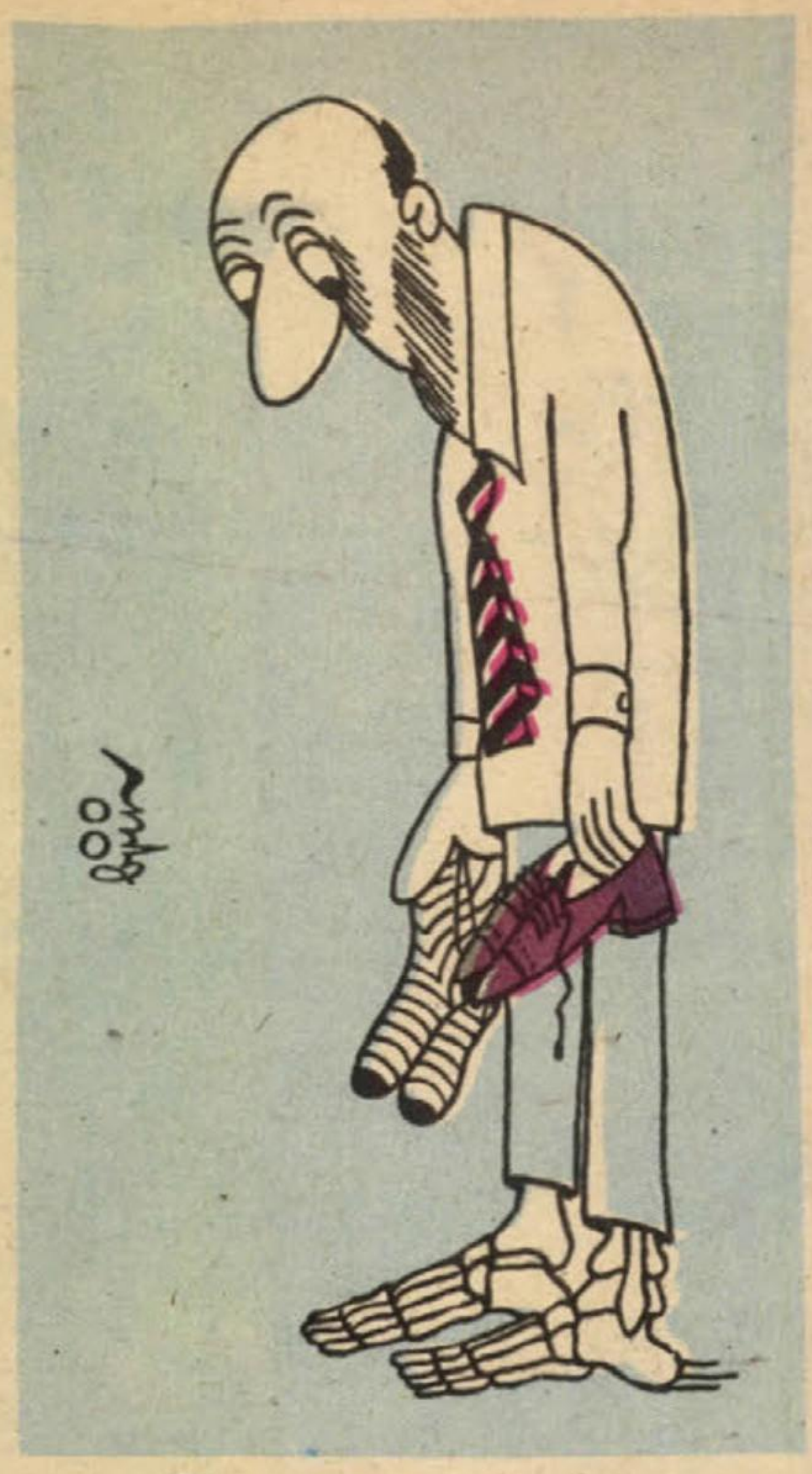

VÍZIÓ

DALLOS,
BALÁZS-PIRI,
CSÁSZÁR,
HEGEDŰS,
VÁRNAI,
SZŰR-SZABÓ,
SAJDIK

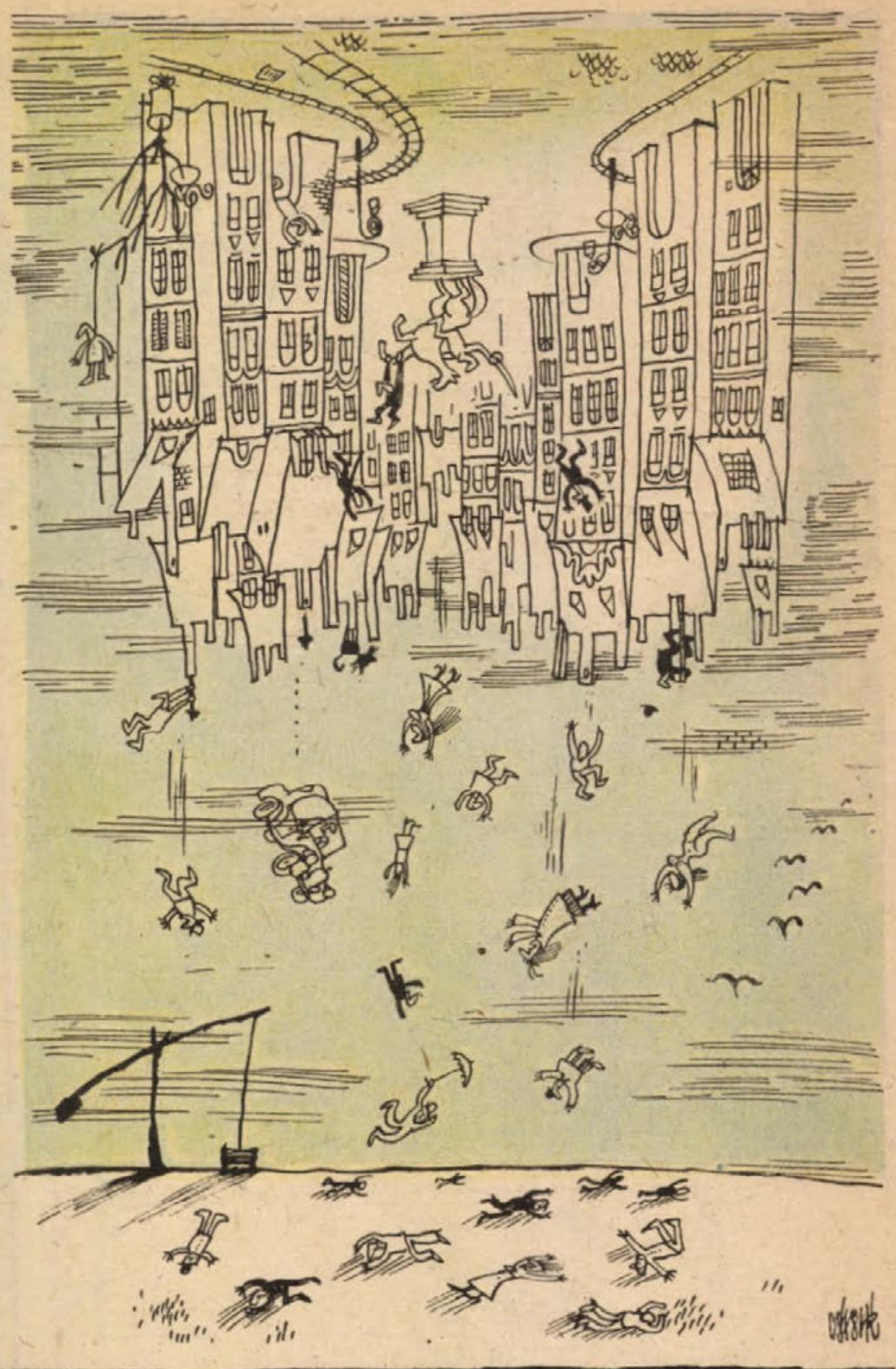

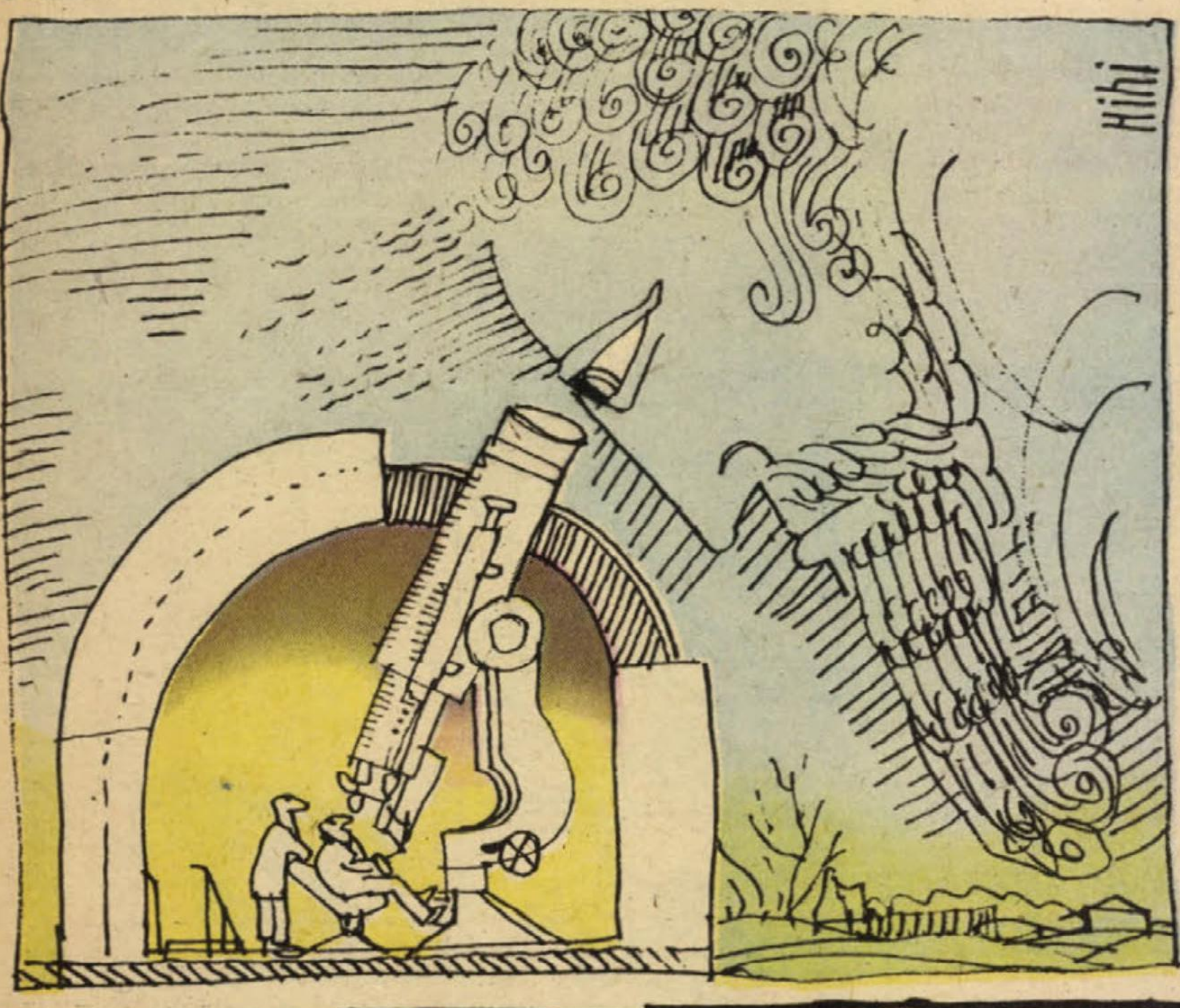

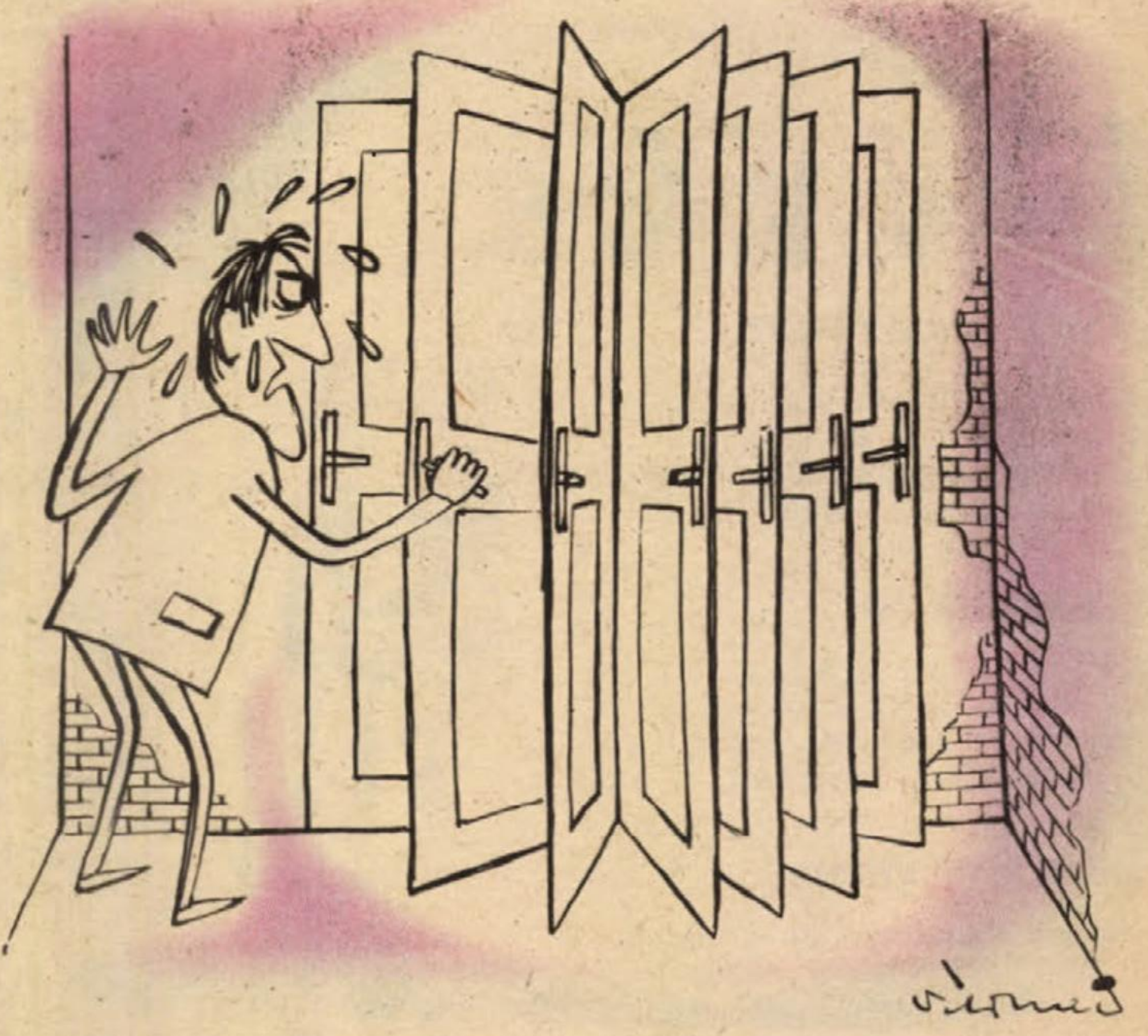

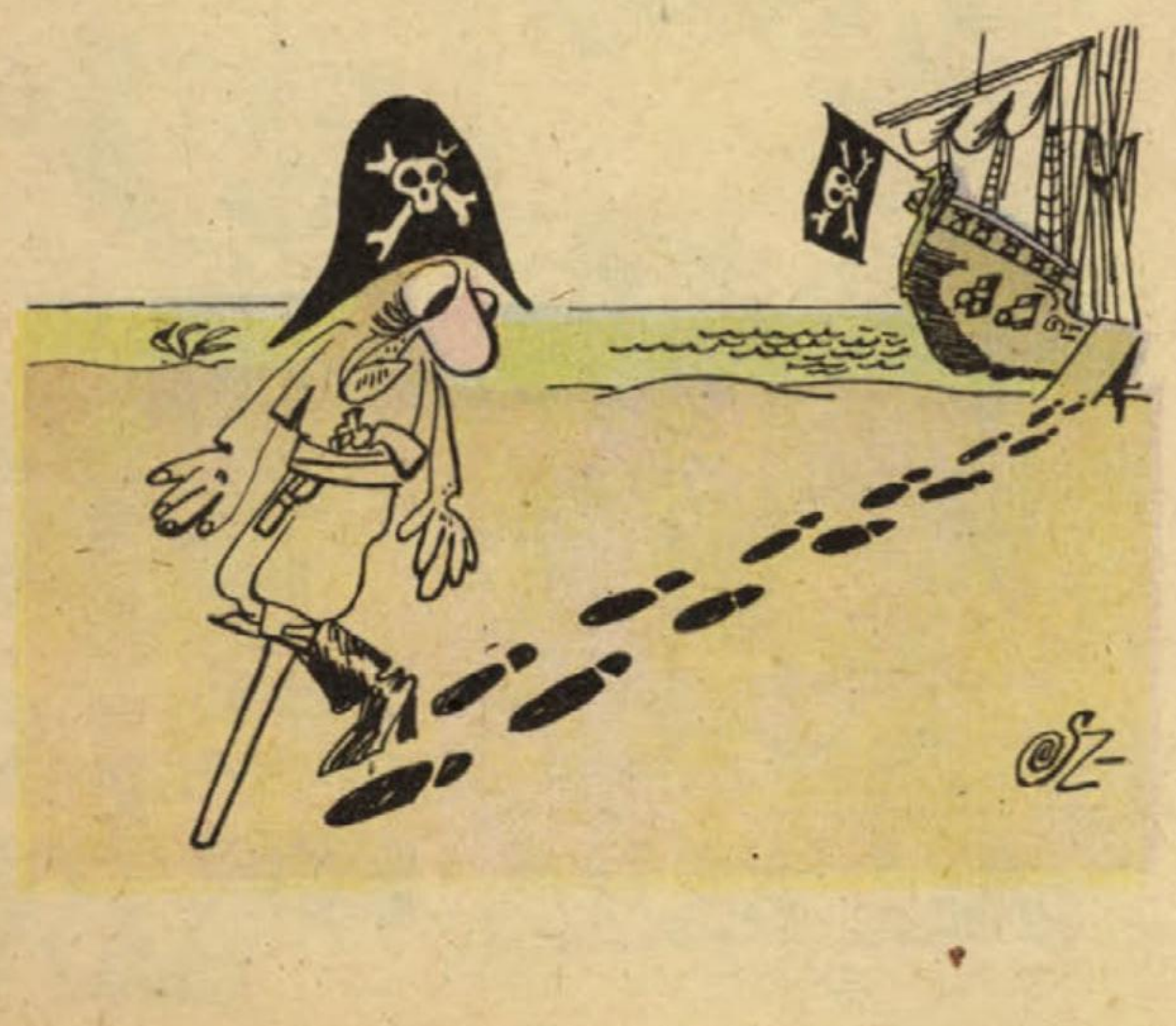

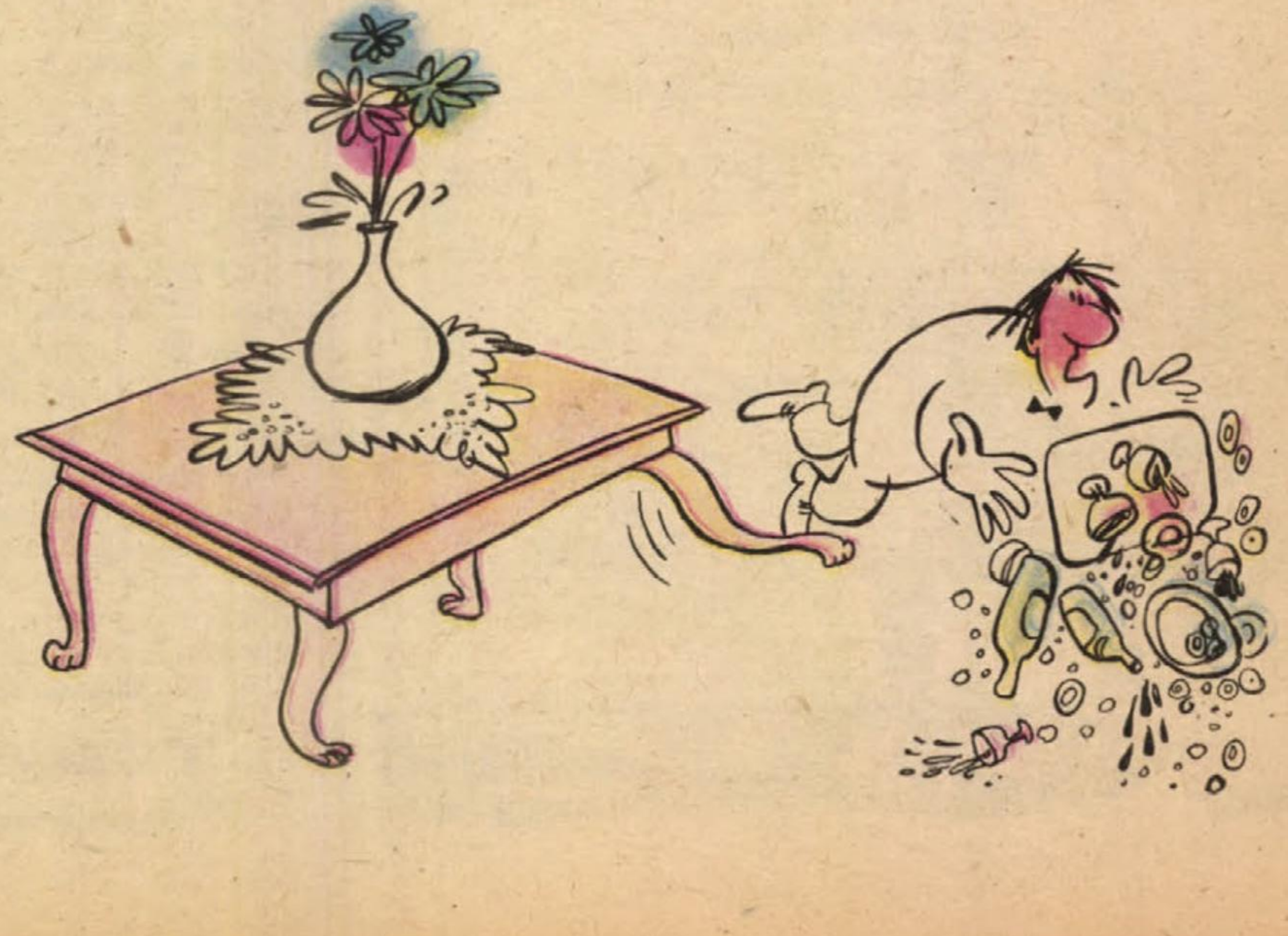

ABSZOLÚT BÉKE

REPÜLŐTÁMASZPONT

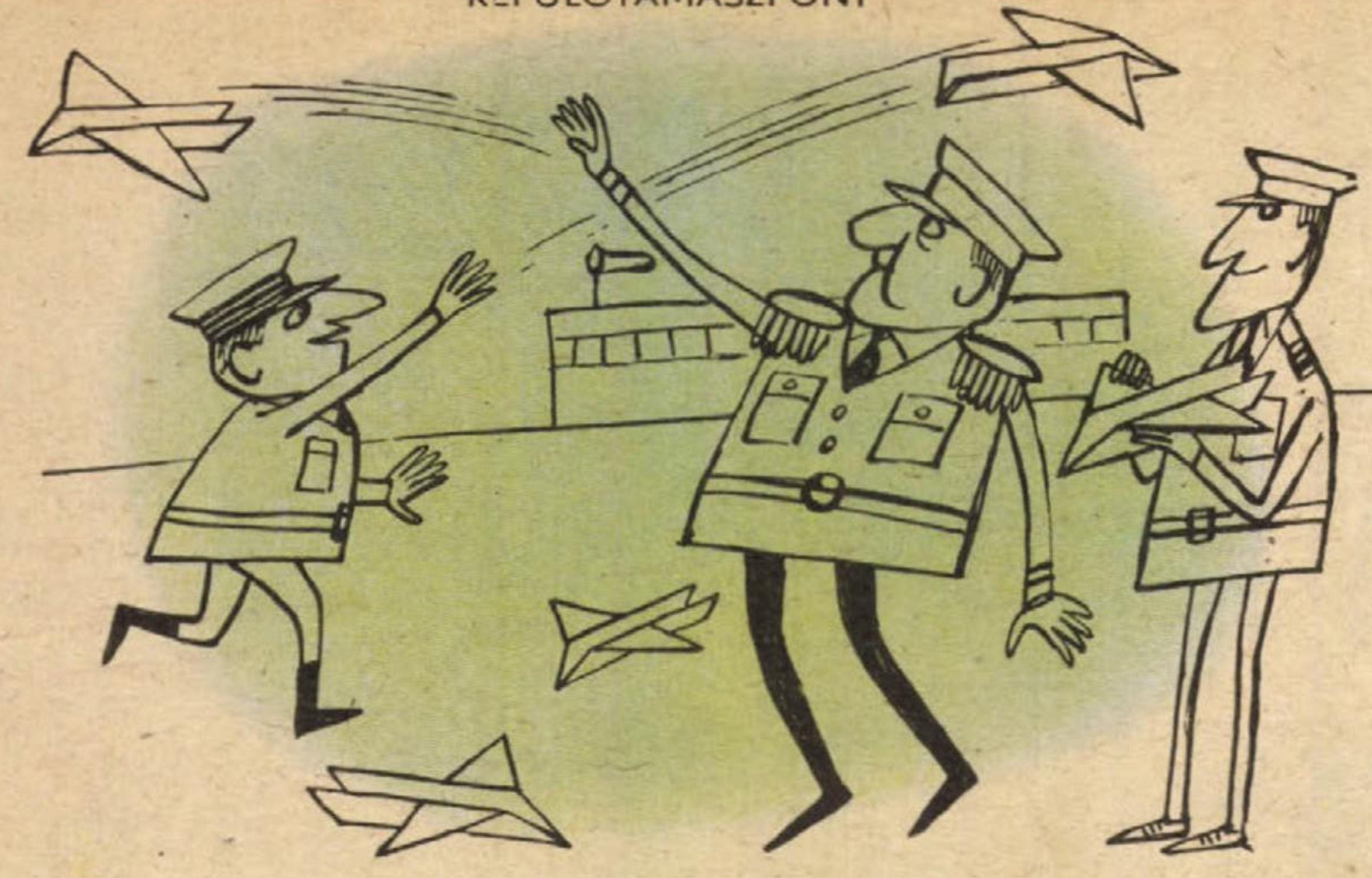

DIPLOMÁCIAI JEGYZÉK

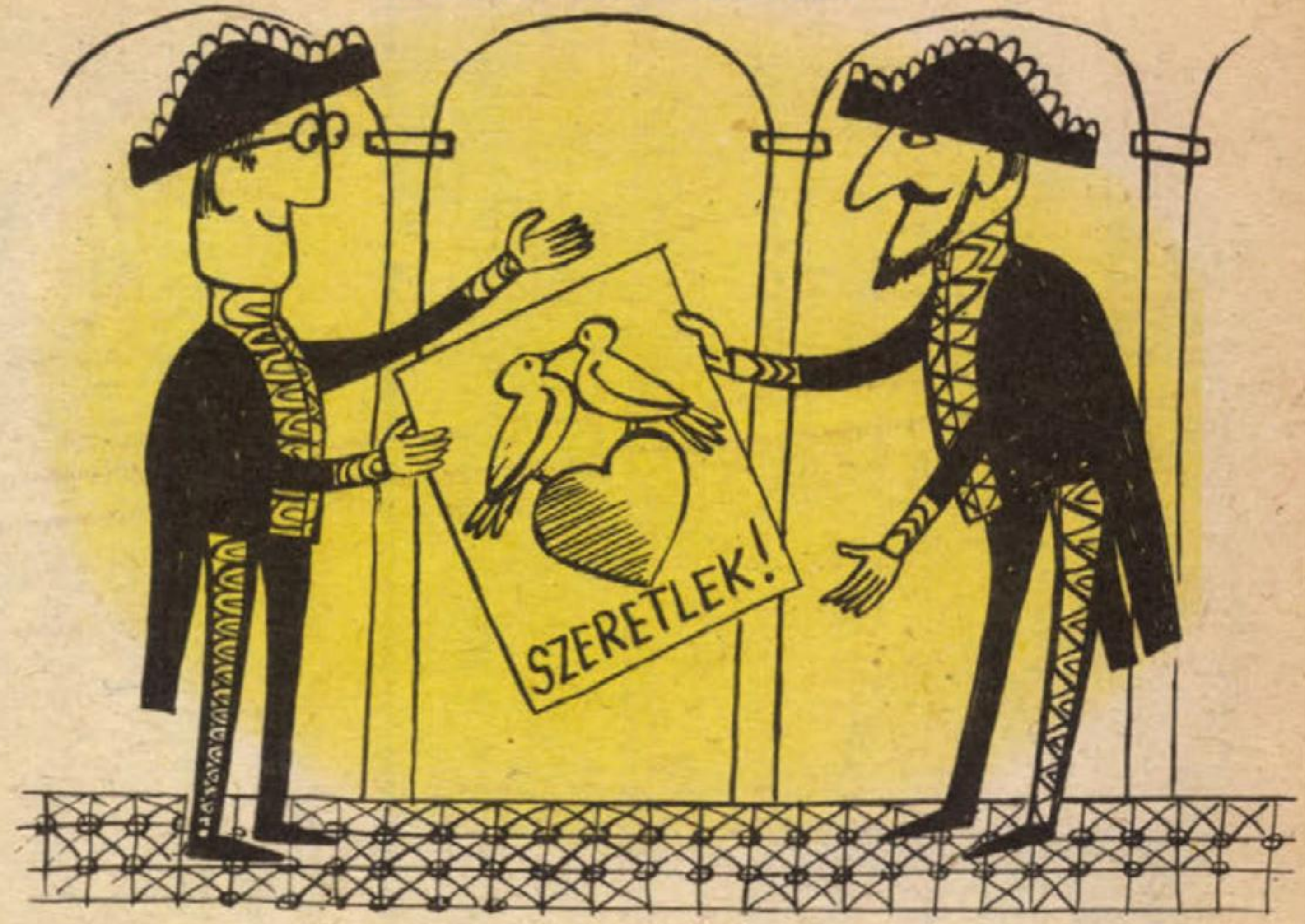

HATÁRŐRSÉG

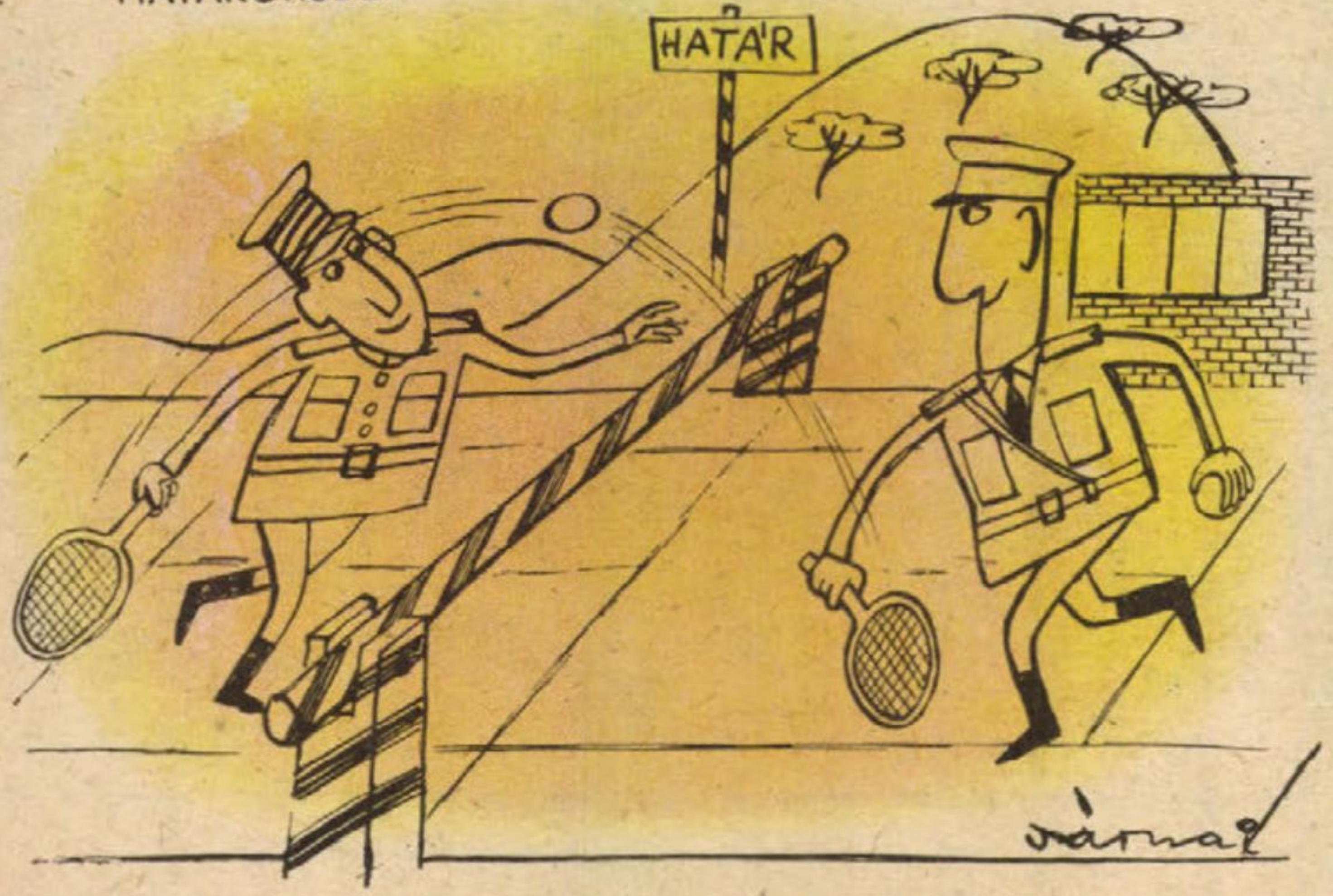
HATÁR
várnai

PÁNCÉLOS

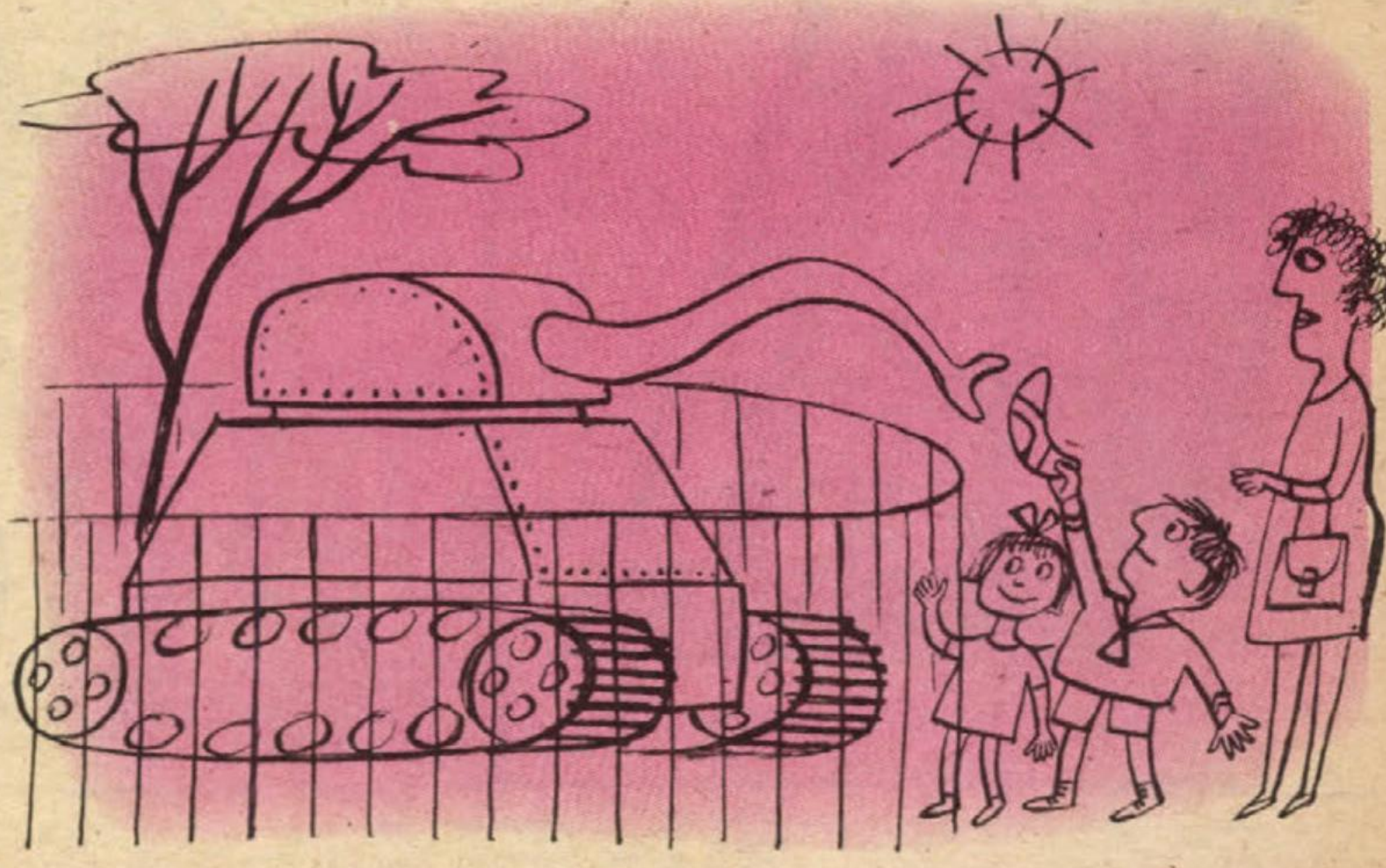

NÉGYSOROS VERSEK

EGY ELTÁVOZOTTHOZ

Elhagytad hát örökre hazádat,
S igazad van . . . E kis terület
Csepp ahhoz, hogy elviselje összes,
Sötét gazemberségeidet.

MÁZLISTA EB

Jó dolga a pitiző kutyának.
Farkat csóvál. Kezet nyalogat.
Ha elunták és oldalba rúgják,
Lel új kezet, főleg piszkosat.

NEM A MŰVEIMEN . . .

Azt hittem, hogy humorista lettem.
Jól tréfálni nem könnyű dolog.
Már legalább is annyit elértem,
Hogy mindenki csak rajtam röhög.

Darázs Endre

NAGY BORRAVALÓ

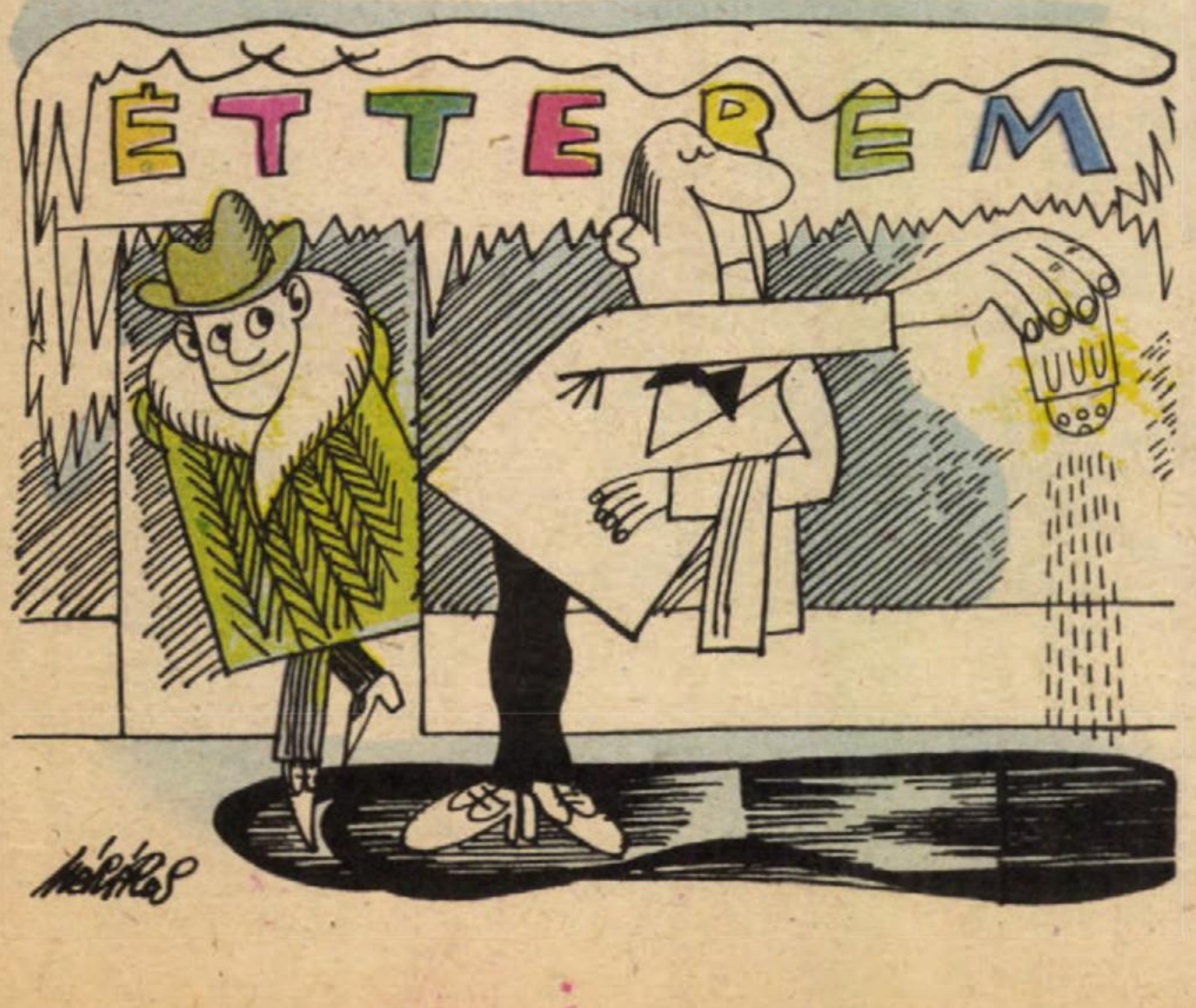

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

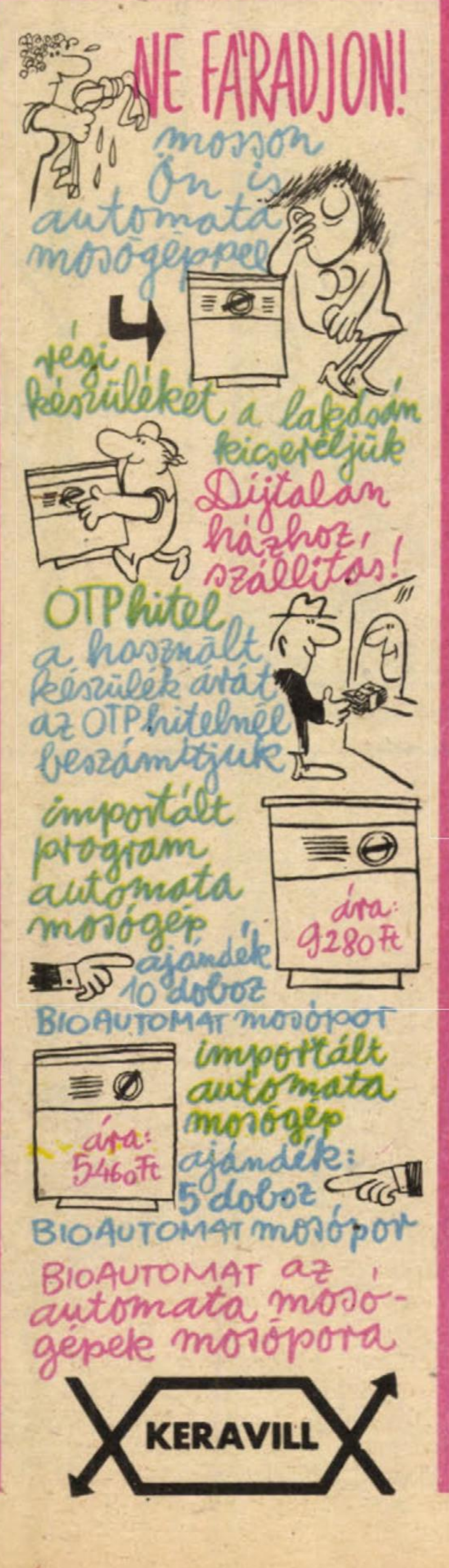
NE FÁRADJON!
mosson Ön is automata mosógéppel
4
régi készüléket a lakásán kicseréljük
Díjtalan házhoz szállítás!
OTP hitel
a használt készülék árát az OTP hitelnél beszámítjuk
importált program automata mosógép
ára: 9280 Ft
ajándék 10 doboz BIOAUTOMAT mosópor
importált automata mosógép
ára: 5460 Ft
ajándék: 5 doboz BIOAUTOMAT mosópor
BIOAUTOMAT az automata mosógépek mosópora
KERAVILL

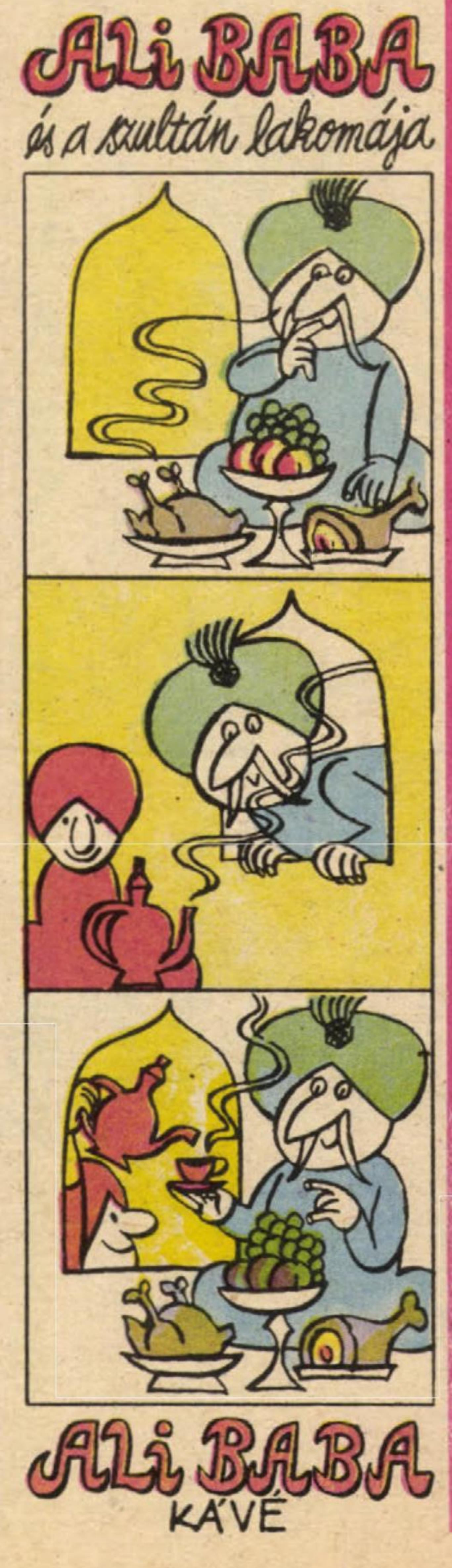
Ali BABA
és a szultán lakomája
Ali BABA
KÁVÉ

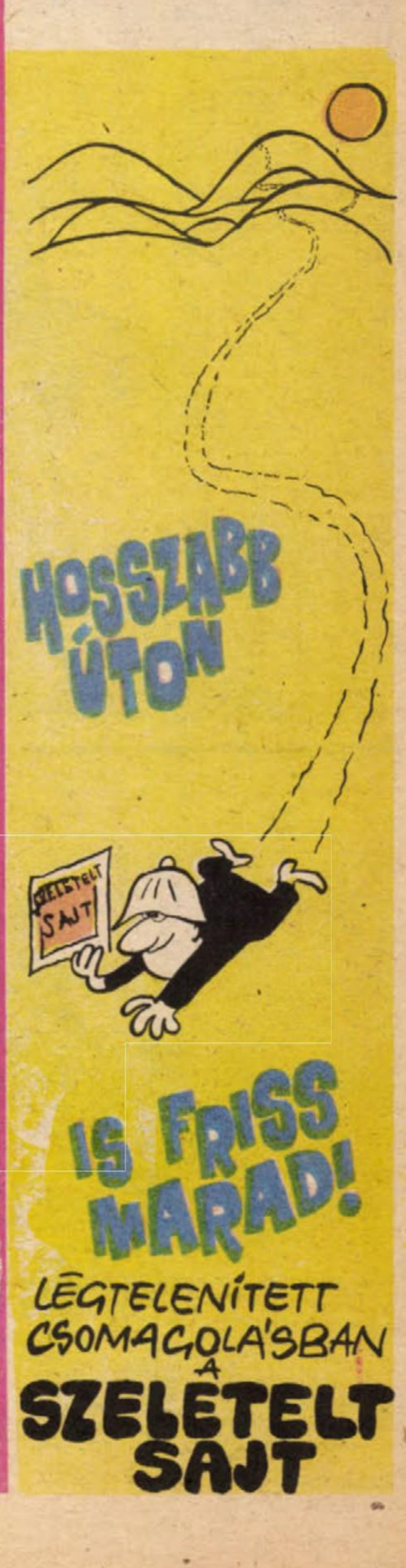
HOSSZABB ÚTON
SZELETELT SAJT
IS FRISS MARAD!
LÉGTELENÍTETT CSOMAGOLÁSBAN A
SZELETELT SAJT

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére teszszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

ÚJÍTÁS AZ ÜGYFÉLFORGALOM CSÖKKENTÉSÉRE?

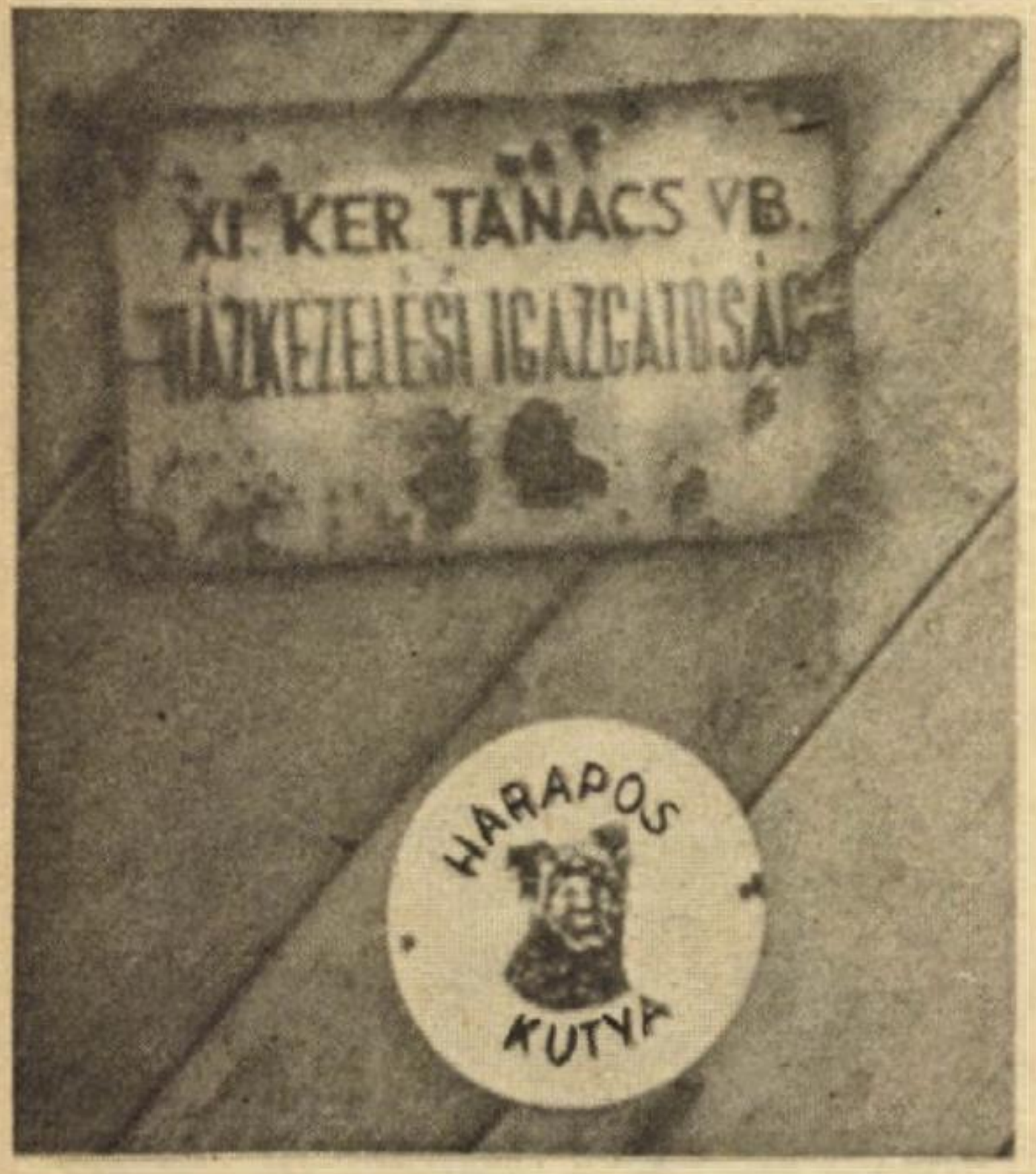

(Beküldte: Adamecz Antal. Budapest)

5. Mi a jelentése az itt ábrázolt jelzőtáblának?

a ☐ a) Behajtani tilos
b ☐ b) Várakozni tilos
c ☐ c) Behajtás csak célfuvarral
d ☐ d) Zsákutca

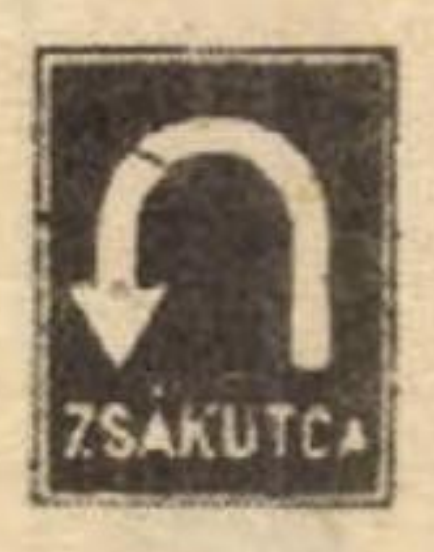

KRESZ VIZSGATESZT-RÉSZLET

Ezek a tesztkérdések valószínűleg nem gépkocsivezetők számára, inkább analfabéták részére készültek.

A „Magyarország"-ból ollózta: Soós Éva, Budapest XIII., Gyöngyház u. 4.

Azbesztkesztyűk — asszonykézből

Metsző szél fúj, meglátszik a légben az ember lehelete. Nyög a hó lépteink alatt. Parányi [illegible]

esztendeje sincs, hogy átalakították e célra egy épületet. Először tulajdonképpen csak azért, hogy [illegible]

biztos jövedelme a gazdas[illegible]nak — teszi hozzá az [illegible] asszony.

No, persze, az is [illegible]

Bestiális feldolgozó ipar Borsodban

(Az Északmagyarországból ollózta Lestyán Pálné, Miskolc)

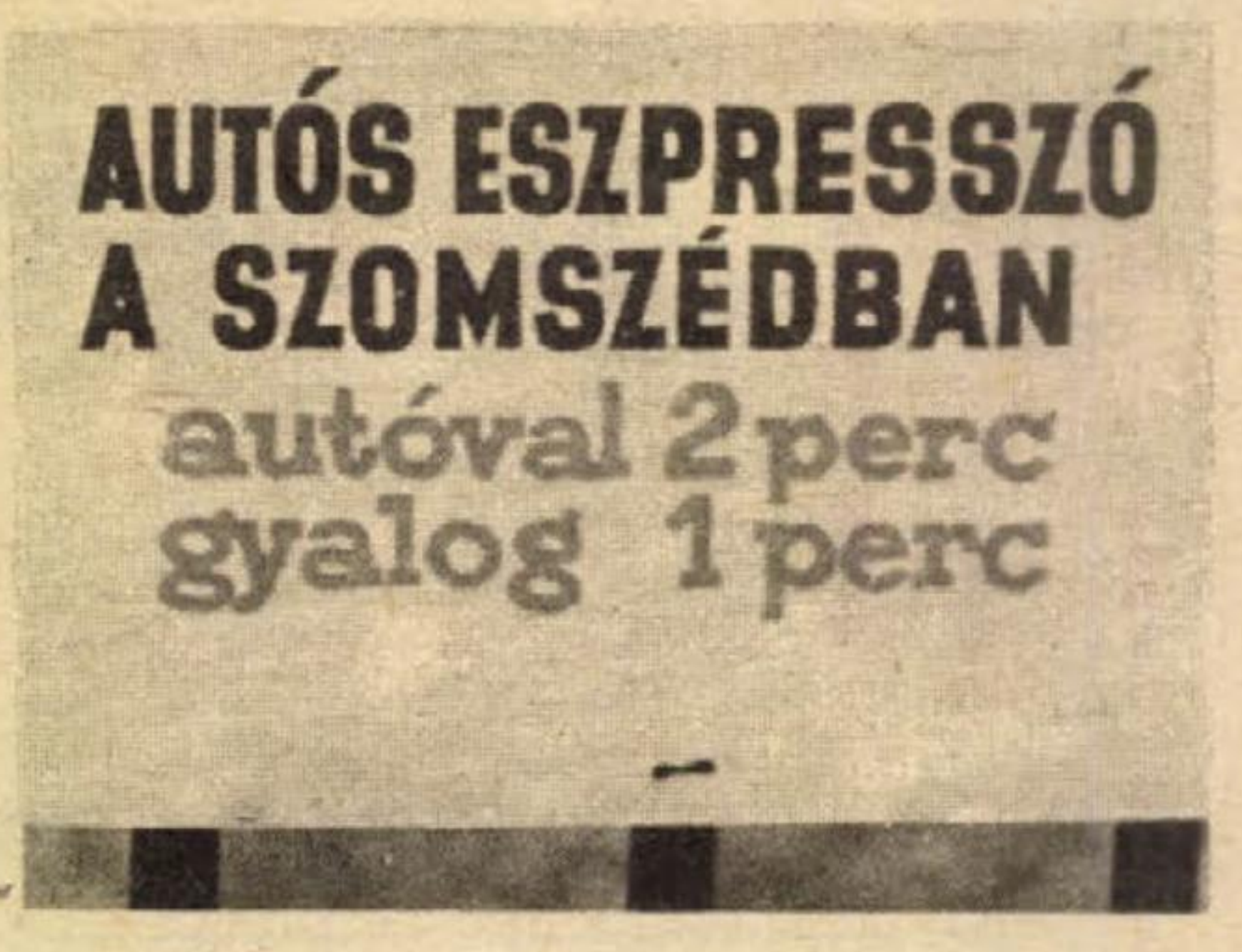

Sebesség

(Beküldte: Illyés László. Budapest)

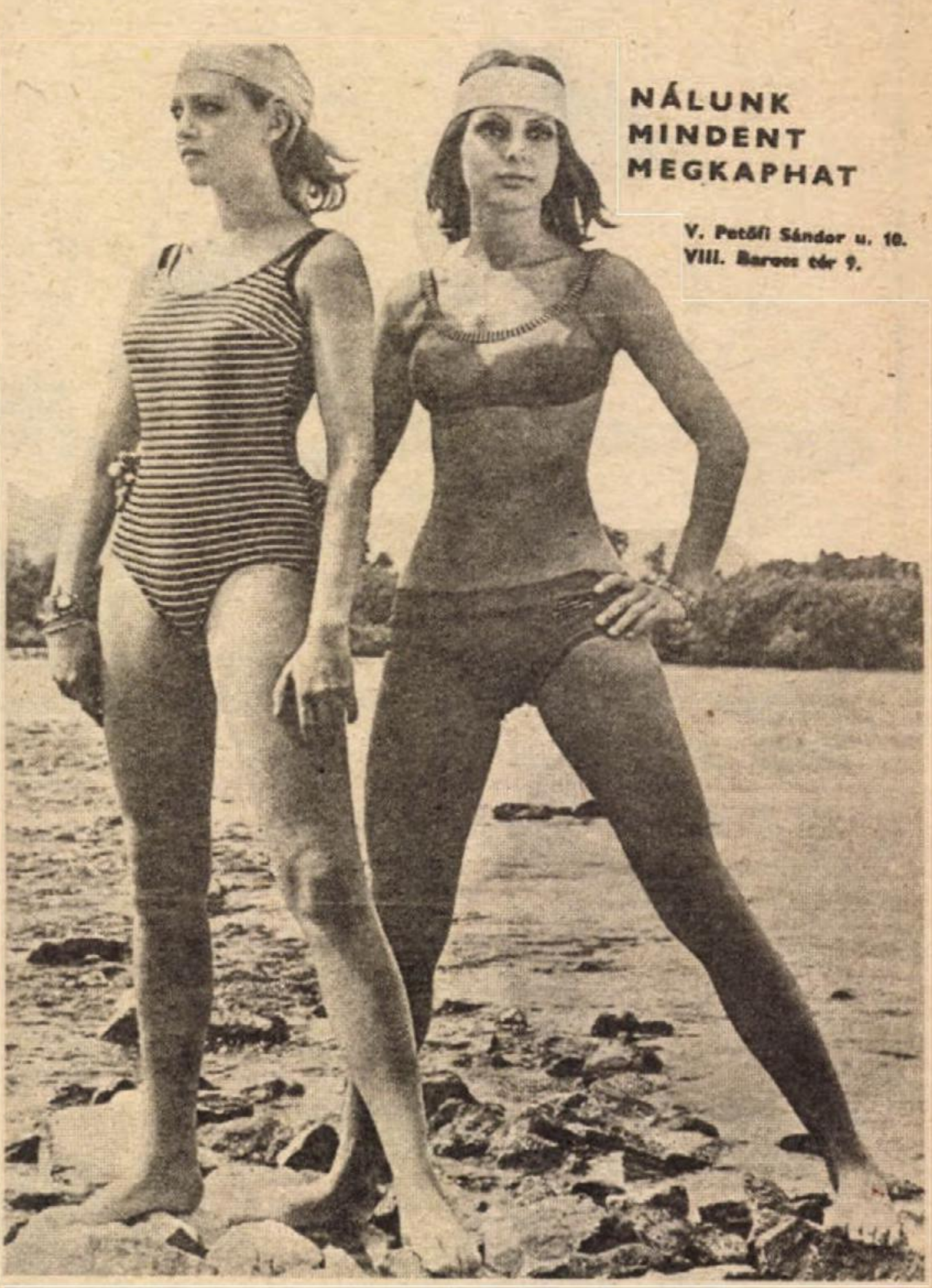

Ejnye!

(Beküldte: Szene Péter. Szabadkígyós)

KIS TÖRTÉNETEK

AFFÉR

Egy kislány vezet egy kutyát. A kislány van vagy nyolcéves. Komoly, majdhogynem ünnepélyes. Mély felelősségérzet tölti el. Hát persze. Ők most sétálnak. A kutya fölényes, beképzelt, ékesfarkú kis mitugrász. Azt hiszi, övé az egész járda a Közért és a Röltex között.

Egyszer csak feltűnik egy óriási dán dog. Az egyik praclija akkora, mint az egész kiskutya. Szerényen bandukol a gazdája mellett. A kiskutya, amikor meglátja a dogot, harsogó ugatásba kezd, s nagyot ránt a szíjon, azzal az elhatározással, hogy most rögtön darabokra tépi a dogot. A kislány energikusan, a drámai helyzet felismerése tudatában rákiált a kiskutyára, rettentő hosszú ő-vel:

— Meg vagy te őrülve?!

De a kis vacak csak vicsorít, csak ugat, s rángatja a szíjat. A dog némán, elképedve bámul, aztán lassan kihúzódik a járda szélére.

— Így kell elbánni ezekkel a nagy dögökkel! — csapja hegyesebbre a farkát a kiskutya, és a sarokról még kettőt visszaugat.

BIZONYOSSÁG

Az irodalomtörténész karcsú, elegáns férfi. El tudja keseríteni a köd, egy eldobott villamosjegy, egy lefutott szem egy nő harisnyáján. Nagyon szép lábnak kell lennie, hogy el ne kapja róla a tekintetét. Amikor pedig egy füstszagú délelőtt lepöttyentette kalapját egy galamb, elájult. Bevitték felmosni egy talponállóba. De amint magához tért, s látta, hol van, ismét elájult.

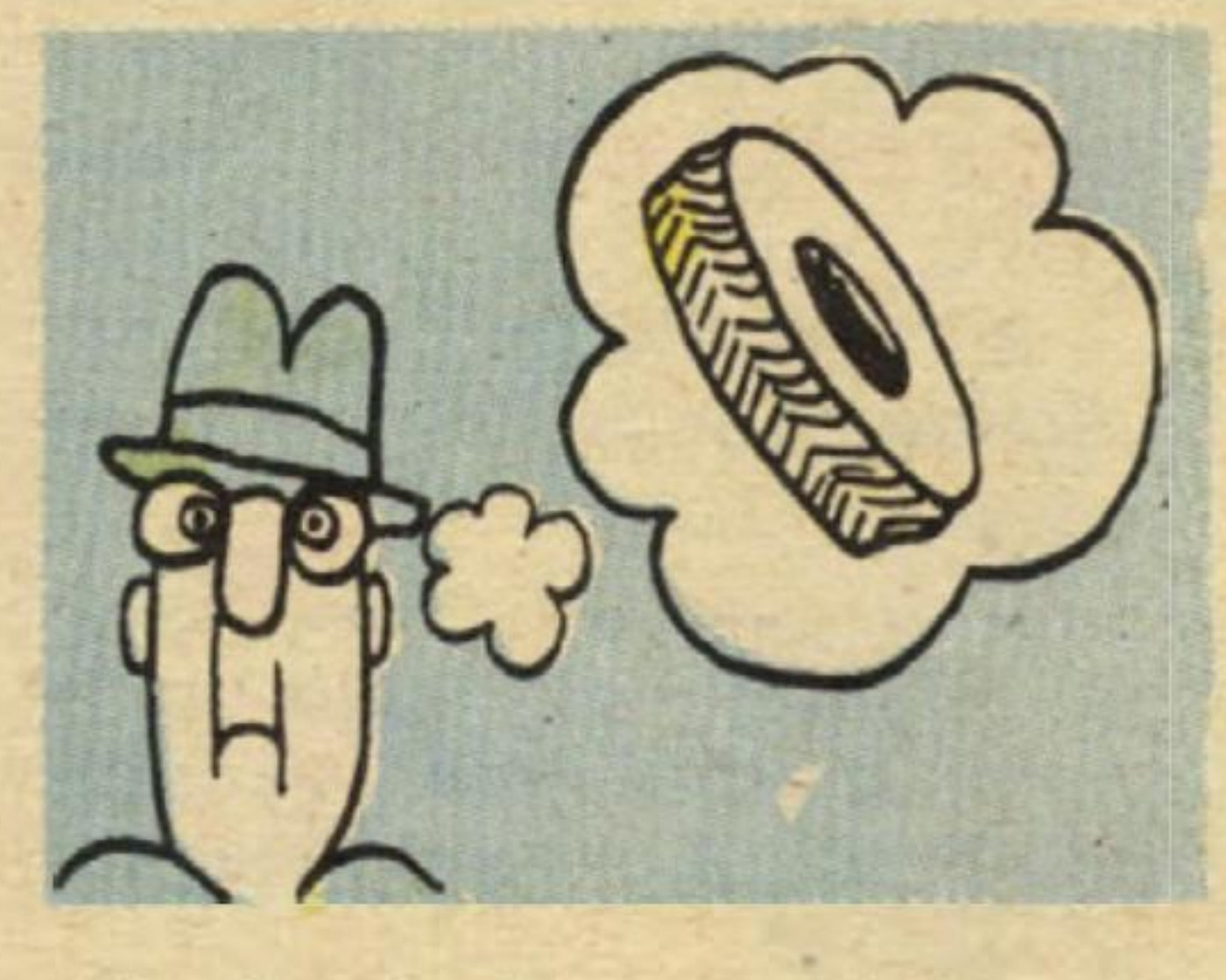

Az irodalomtörténész tegnap egy barátjával tartózkodott az utcán. A barátja felfedezett egy cédulát egy ház falán.

„Trabant gumiköppeny eladó."

— Ezt megnézem — jegyezte meg.

— Ne fáradj vele — felelte az irodalomtörténész. — Nem bízom az olyan gumiköpenyben, amelyet két p-vel írnak.

INSTRUKCIÓ

A híres rendező magyaráz a híres színésznek egy színpadi figurát.

— Ez egy szenilis alak. Érted? Szenilis.

A színész unja a magyarázatot.

— Nekem magyarázod, milyen egy szenilis alak? Ma reggel is a fogkefém nyelére nyomtam a fogkrémet.

AZ OKOS KUTYA

— Elhiheti nekem — meséli az ifjú színésznő —, hogy nem vagyok elfogult Mukival szemben. Muki a világ legokosabb kutyája. És aztán más, ha egy anya a gyerekét dicséri, és más, ha egy anya… akarom mondani… szóval, ha az ember a kutyáját dicséri.

— Hogyne.

— Mert ugye, egy anya, valahol mégiscsak elfogult a gyerekével szemben, elvégre ő szülte, én viszont…

— Maga viszont nem szülte a Mukit.

— Nem. Sőt, még azt se mondhatom, hogy vettük, vagyis mi választottuk, vagyis hogy van valami érdemünk Mukival kapcsolatban. Érti, ugye?

— Hogyne, hogyne — bólintottam, hogy lefékezzem a szóáradatot.

— Muki egyszerűen csak jött. Vagyis hogy találtuk. Illetve csatlakozott hozzánk. Egyik este sétáltunk a parkban, egész pontosan: a Pozsonyi úton jártunk már, amikor egyszer csak ott volt mellettünk egy kutya. Aztán csak jött velünk. Bejött a házba is. És amikor látta, hogy Laci, a férjem, elővesz a liftkulcsot, odaállt a lifthez. Tudta, hogy Laci liftkulcsot vett elő! Nem fantasztikus? Mert Laci elővehette volna a lakáskulcsot is! Hát nem? A földszinten két lakás van, a házfelügyelőéké és Bodnár fogorvoséké. Miért ne lehettünk volna mi a házfelügyelőék vagy Bodnár fogorvosék? De Muki tudta, hogy se a házfelügyelőék nem vagyunk, se Bodnár fogorvosék! Illetve, hogy Laci liftkulcsot vett elő. Érti, nem?

— Természetesen.

— Már az is fantasztikus lett volna, hogy tudja, hogy ott a liftajtó. Nem ugyanazon a helyen van minden házban a lift, ha ő liftes házban lakott is. Így van?

— Így.

— Tehát Muki tudta, hogy liften fogunk menni. De azt már nem állítom, hogy tudta, hogy melyik a mi lakásunk.

— Olvasni nem tud.

— Nem. De amikor felértünk, ő ment ki előbb a liftből, és visszanézett, hogy merre induljon, jobbra-e, vagy balra.

— Óriási.

— Fantasztikus dolgokat mesélhetnék magának Mukiról, de csak egyet mondok el. Muki nálunk maradt. Őrült jó barátok lettünk. Lacit is szereti, de velem haveri viszonyban van. Persze én foglalkozom vele többet. Ha nincs próba, délelőtt is együtt vagyunk. Ha veszekedtünk Lacival, mindig az én pártomon volt. Közénk állt, de mindig Laci felé fordulva. Kivéve egyszer. Akkor nem az én pártomon volt. Azt hittem, egy világ omlik össze bennem. Mert az ember könnyebben megbocsátja, ha valaki buta, akkor is, ha kutya, de azt, hogy hálátlan, azt nem. Így van?

— Így.

— Lefekvés után veszekedtünk. Muki nem tudott közénk állni, csak fülelt. De amikor Laci fogta dühében a párnáját meg a paplanját, hogy megy aludni a konyhába, a gumimatracon, mert nem marad egy szobában egy… szóval egy olyan bestiával, mint én, Muki ment utána. Kiabálok neki: „Muki, hová mész?" De mintha meg se hallotta volna. Belöktem a konyhaajtót. „Ki ad neked enni, ki vesz neked csabait, ki kefél, ki fürdet? Ez a hála?" Tudja, mit csinált erre Muki? Morgott. „Dögölj meg a gazdáddal együtt!" És bevágtam a konyhaajtót, hogy hullott a vakolat, mint karácsonykor a hó. Nem telt bele egy perc, megjelent Laci vigyorogva. Mögötte Muki. Persze nem békültem rögtön, főleg Muki viselkedése bántott. De most jön a poén. Nem találja ki.

— Nem.

— Elkezdtem gondolkozni, és rájöttem, miért nem állt ki Muki az én pártomra. Azért nem, mert nem nekem volt igazam, hanem Lacinak! És Muki ezt tudta!

Fendrik Ferenc

IMPORT HUMOR

SZÜKSÉGMEGOLDÁS

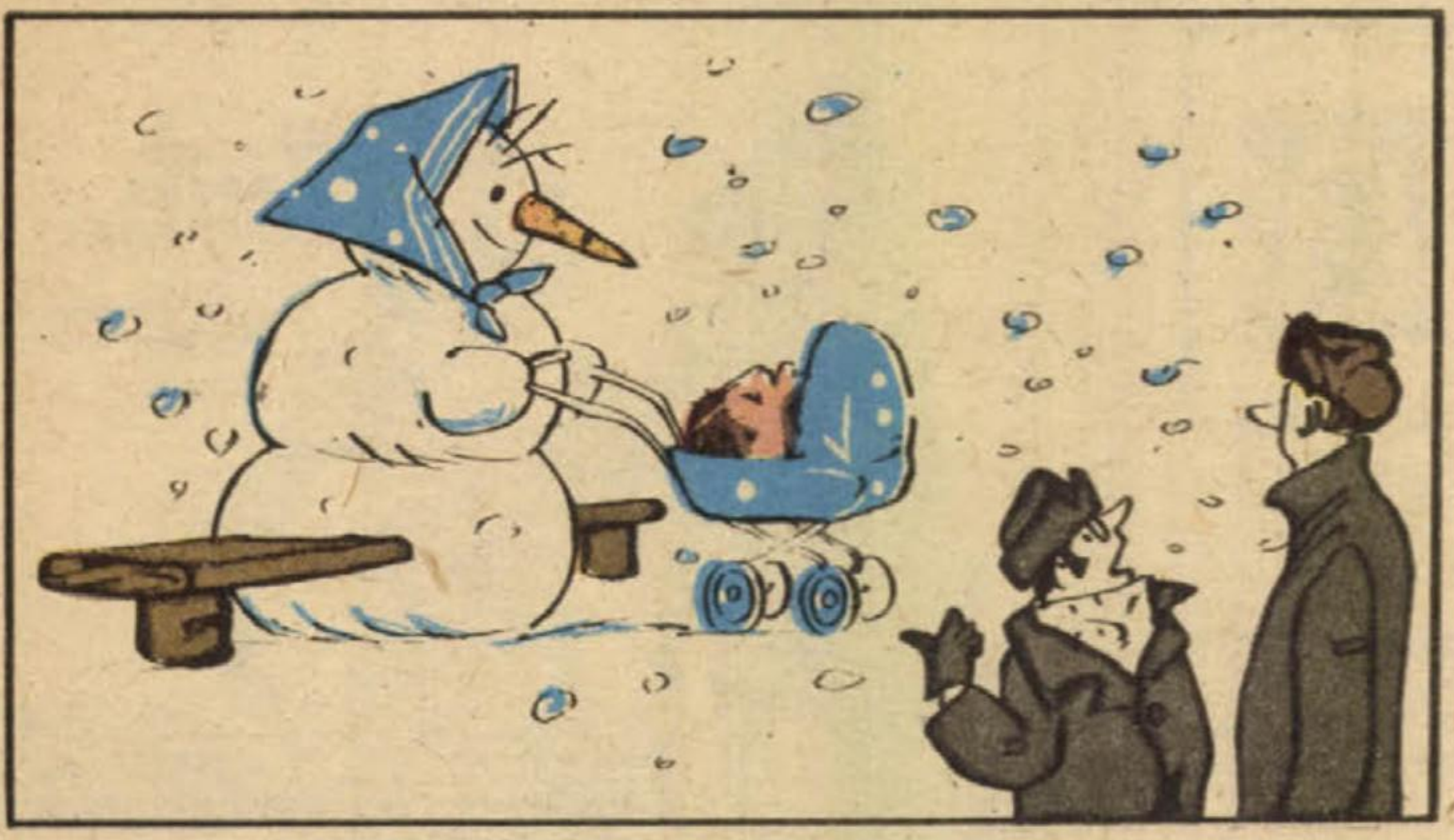

– Legalább tavaszig kerítettem valakit a gyerek mellé...

TEKINTÉLYÉRVEK

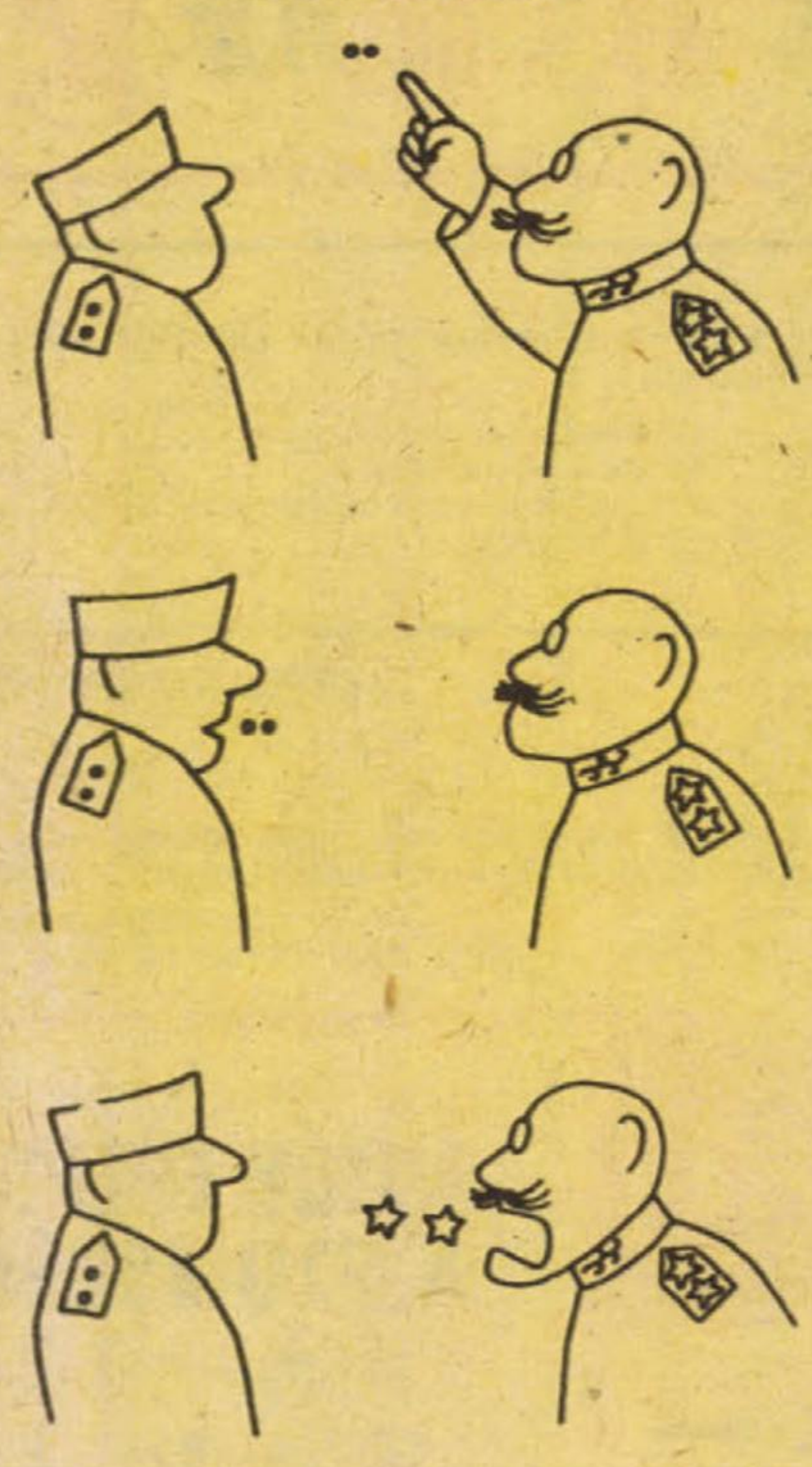

ÜGYFÉLIJESZTŐ

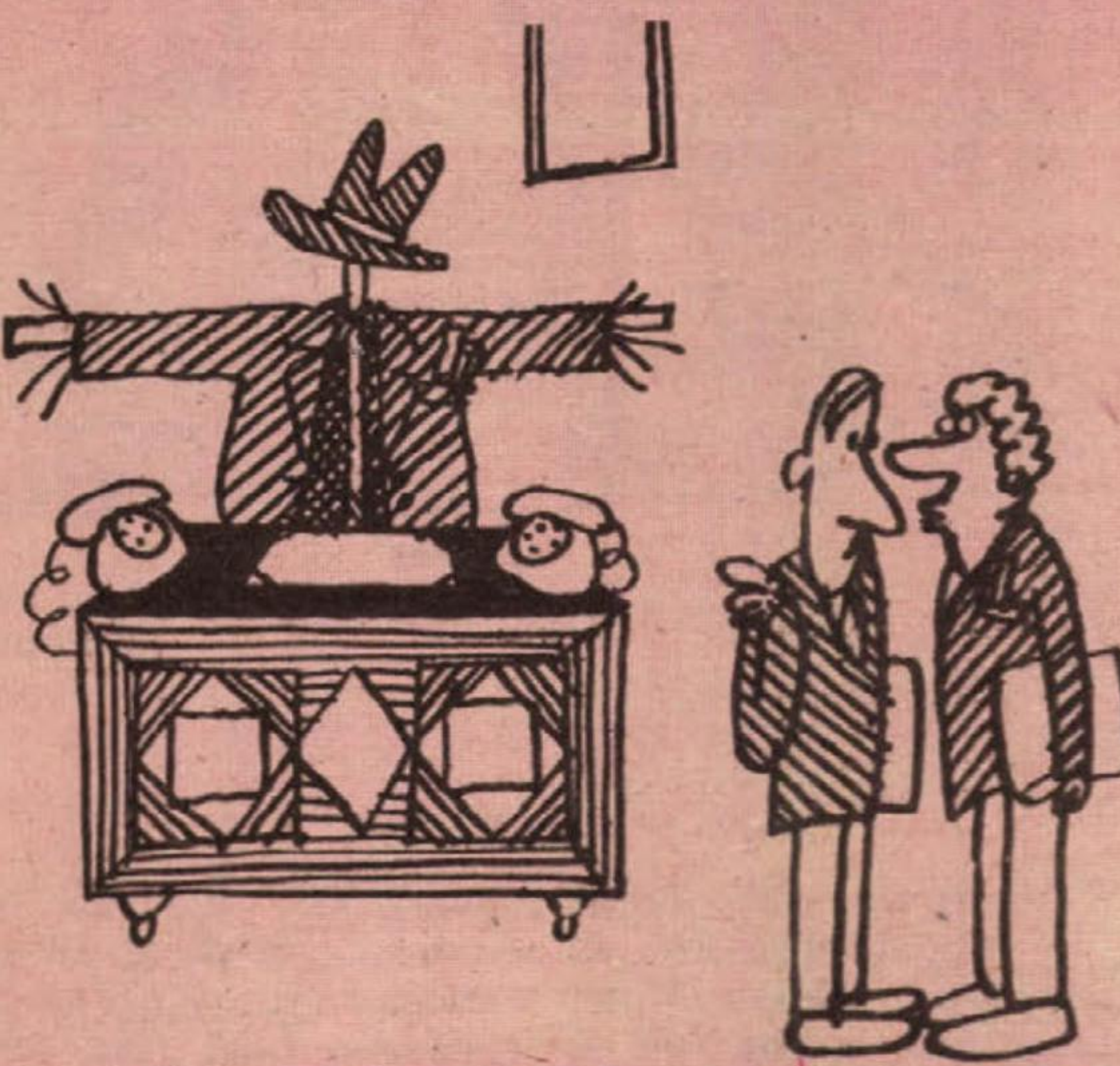

KOMPLETT EVŐESZKÖZ

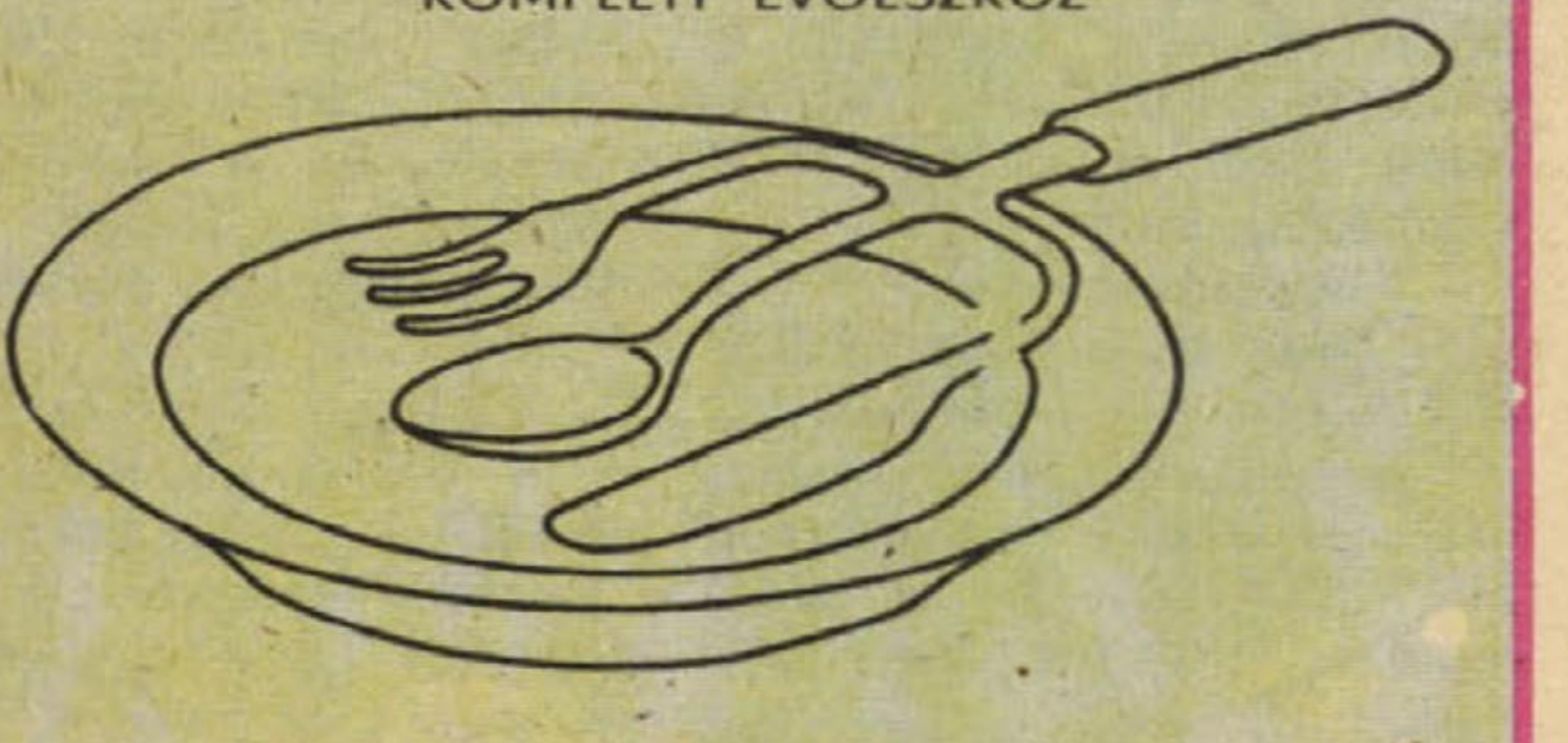

FELREÉRTETT JELZŐTÁBLA

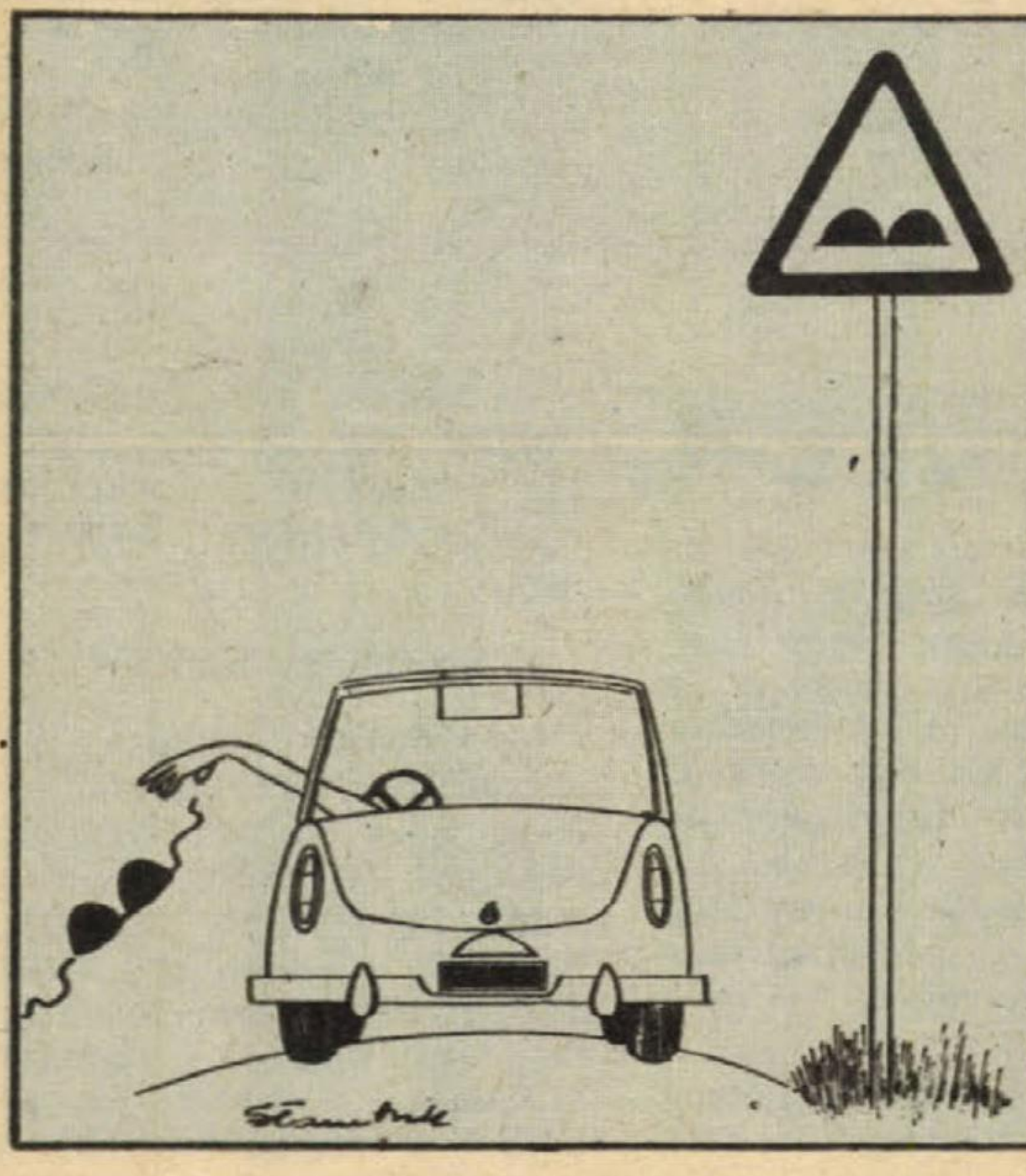

EZT OLVASTAM

MILYEN LISTA A VIRILISTA?

A múlt nevezetes honunkbeli sörgyárosairól írja a Magyarország: „Mint Dreher—Haggenmacher Rt., közösen fojtották meg a konkurrenciát, közösen váltak a sörpiac nagyhatalmává, *egyesülve jutottak egyre feljebb a virilistán*...

A szóban forgó virilista (gyengébbek kedvéért: tetemes adót fizető, tekintélyes polgár) ugyancsak meglepődhetett, hogy Dreher és Haggenmacher egyesülve jut egyre feljebb rajta.

KI VOLT A CÍMZETT?

„Még az első világháborúban aratta hadisikereit a Goeben cirkáló, amelyet a Vilmos császári Németországtól kapott a *török kormány*” — írja a Tükör, hogy aztán tizenkét sorral alább ismét említést tegyen a hajóról, „amelyet még az utolsó német császár ajándékozott *az utolsó ozmán szultánnak*”.

ZENEHÁNYAD A PIACON

Magyar Nemzet: „... Ha meggondoljuk, hogy a zene, a sport, a fényképezés, a kemping és a kertészet *piaci hányadát* is ide számíthatjuk, nagyjából képet kapunk a szabad idő óriási közgazdasági jelentőségéről.”

Egyelőre beérném azzal, ha — mondjuk — a zene piaci hányadáról kapnék nagyjából képet.

JÓ HUMORÚ SZESZFÉLESÉG

A Népszabadság egyik kritikájából: „A begyűjtött termésből főzött *néhány hordó pálinka morbid humora* kegyetlen fintorba teljesíti be a tragédiát.”

Az olyan pálinkáról szóló hírt, amelynek humora van, méghozzá — hogy a tragédia teljes legyen — morbid, részegítőnek tartom.

Timár György

Betörés hegedűvel

A XXV. kerületi rendőrjárőrnek éjjeli fél háromkor feltűnt, hogy a Szotyolág Géza és a Hamala Jenő utca sarkán levő kis élelmiszerboltban világosság van; a két kirakatablak csak úgy szórta a fényt. És ráadásul zene hangjai szüremlettek ki a boltból. Johann Christian Bach hegedűszonátájának dallamai.

A rendőrjárőr lábujjhegyen a bolthoz lopakodott.

Először az tűnt fel neki, hogy az ajtó előtt elegáns, fekete Volvo kocsi áll. Be akart nézni a kirakatablakon. Az üveg ki volt törve! Tehát bűntény történt! Valaki behatolt.

Szorosan a betört kirakatüveghez lépett. A következő látvány tárult szeme elé: az egyik pult előtt középkorú, jól öltözött, tekintélyes külsejű férfi állt. Álla alatt hegedű. Elmélyülten, szemét félig lehunyva húzta vonóját. Előtte a pulton töpörtyű feküdt szelet kenyérrel és savanyúsággal.

A rendőrnek elakadt a lélegzete a szokatlan látványtól, majd a kirakaton át ő is belépett a boltba.

A férfi kivette álla alól a hegedűt és boldogan elmosolyodott:

— Na, végre! Két órája játszom már. Éppen kezdtem elálmosodni.

— Ki maga?

— Dr. Zavratil Elek, a numizmatikai tudományok doktora, a Numizmatikai Kutató Intézet főmunkatársa.

— És mit keres itt?

— Jelentem alássan, biztos úr, erőszakosan és szándékosan behatoltam, mondhatnám betörtem a boltba. Kérem előállításomat!

— Lassabban a testtel. És miért hegedült?

— Hogy felhívjam magamra a figyelmet! Kérem előállításomat!

Az inspekciós rendőrtiszt felvette az adatokat, majd néhány kérdést intézett dr. Zavratilhoz, hogy meggyőződjék épelméjűségéről. A numizmatika doktora könnyedén válaszolt olyan kérdésekre, amelyek előtt a jogi diplomával rendelkező rendőrtiszt is tanácstalanul állt: Hogyan tágul a világegyetem? Mennyi lakbér fizetendő majd a félig fedett erkély után? Milyen lehet az összekötő kapocs az ember és az emberszabású majom között?

A rendőrtiszt végül is elgondolkozva és fejcsóválva, így szólt:

— Uram, ön tekintélyes, tanult, átlagon felüli szellemi adottsággal rendelkező férfiú, miért követte el tettét?

— Végső kétségbeesésemben. Elhagyott a feleségem.

— Nem értem az összefüggést.

— Szörnyű bánatomban legjobb barátomnak kíséreltem meg kiönteni szívemet, feleségem árulása után. Rögtön félbeszakított: ez semmi, ő olvasott az esti újságban egy esetet, amely szerint egy asszony négy férjét hagyta el egyszerre. Akkor fivéremnek próbáltam elmondani tragédiámat. A második mondat után közbevágott: „Szeretném a te gondodat. Mit gondolsz, az a piszok alak mennyi prémiummal akarta kiszúrni a szemem?” Egy nőt vittem magammal haza. De alig kezdtem hozzá drámám ecseteléséhez, már ásított: „Édes kis apafej vagy, de ne nyomd a sódert, uncsi.” És azzal elaludt.

Végül beláttam, hogy nem marad más hátra, mint hogy betörjek az élelmiszerboltba.

— Még mindig nem értem az összefüggést.

— Ahogy a Kék fényben láttam, a törvényszéki tudósításokban olvastam, az egyetlen hely a rendőrség és bíróság, ahol meghallgatják az embert, ahol gyöngéden, tapintatosan, alaposan kifaggatják az indítóokokról, gyermekkori elfojtott komplexusainak mélyére hatolnak. Azért törtem be, hogy végre valahol valaki meghallgasson. Elkezdhetem mesélni az életem történetét?

Kertész Magda

ÓVINTÉZKEDÉS

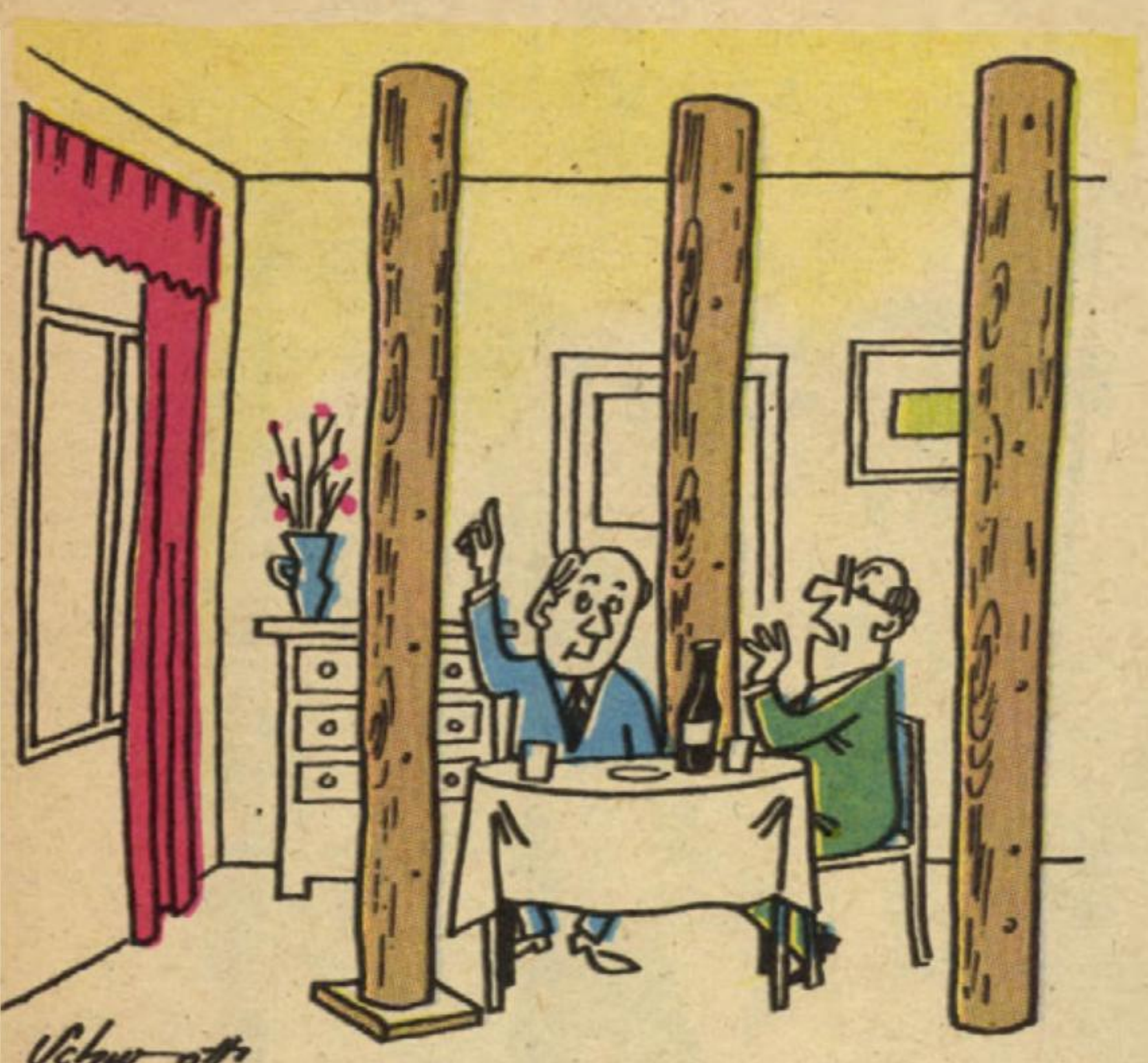

– Födémcsere?
– Rosszabb. Házibuli!

RÉBUSZ

159. rejtvényünk megfejtése:

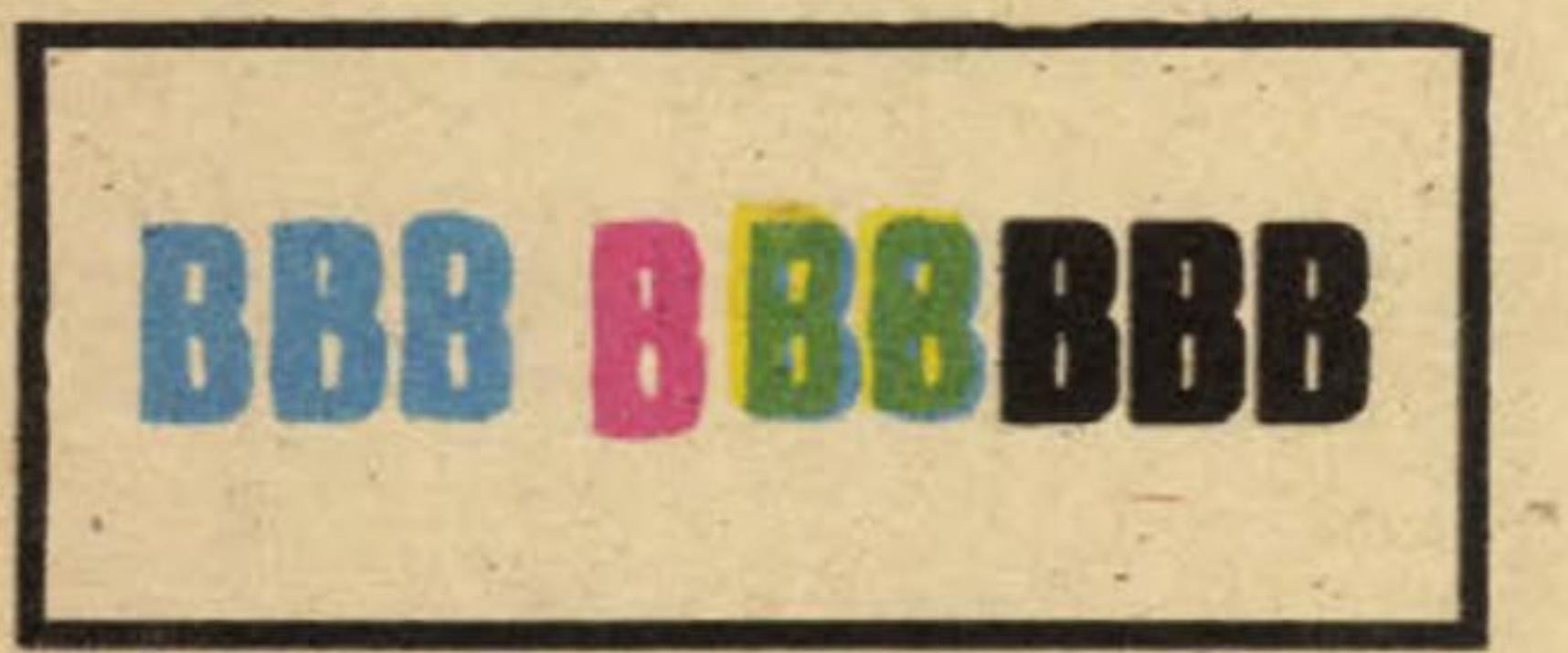

Vörösbegy

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:
Gergely Erzsébet, Bodrogkeresztúr, Klapka u. 18.
Szamkó Péter, Bp. XI., Fraknó u. 18/b.
Szilágyi Zoltánné, Bp. XI., Szakasits Árpád u. 41.

161. REJTVÉNYÜNK

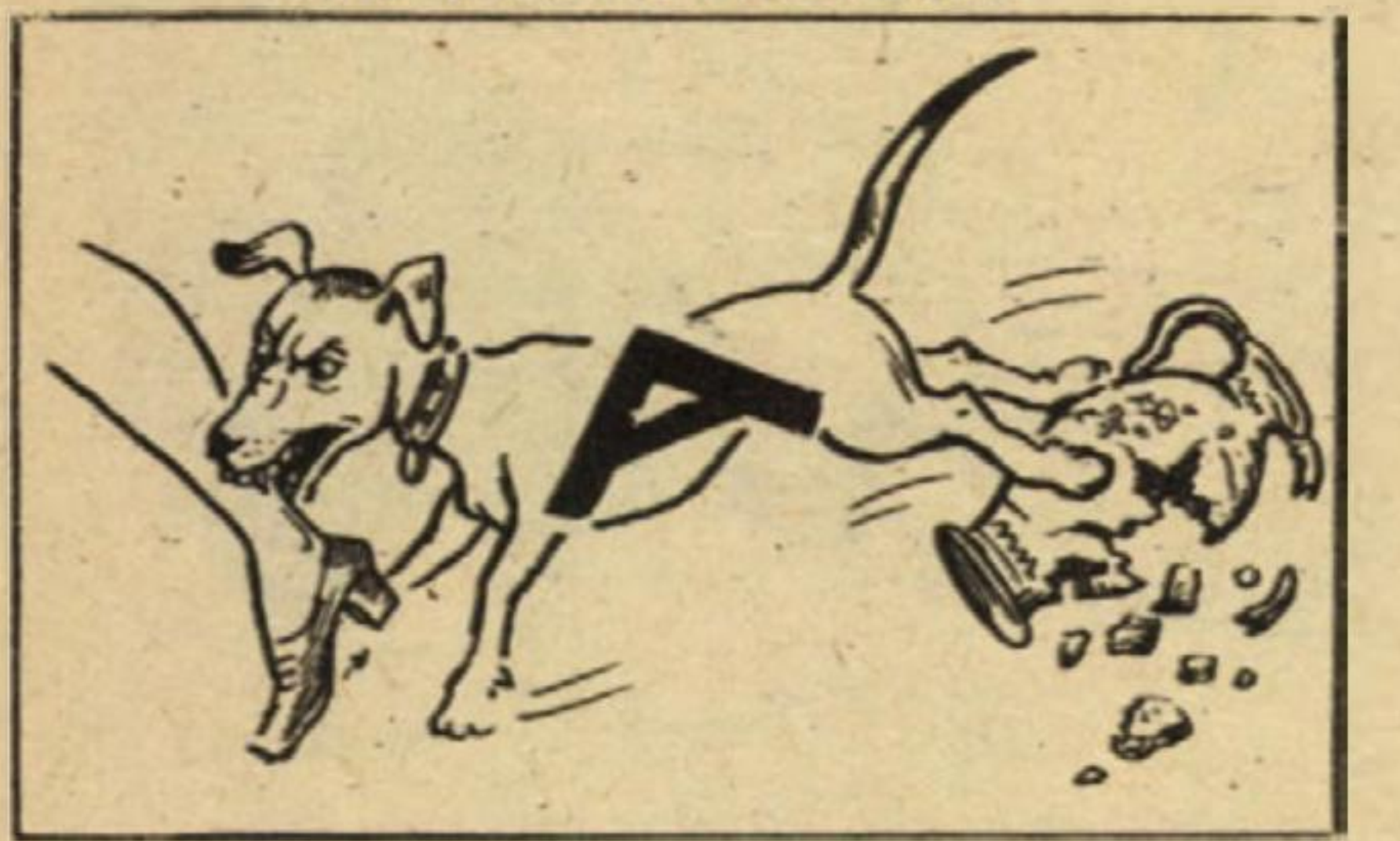

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb február 1-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

KICSODA, MICSODA

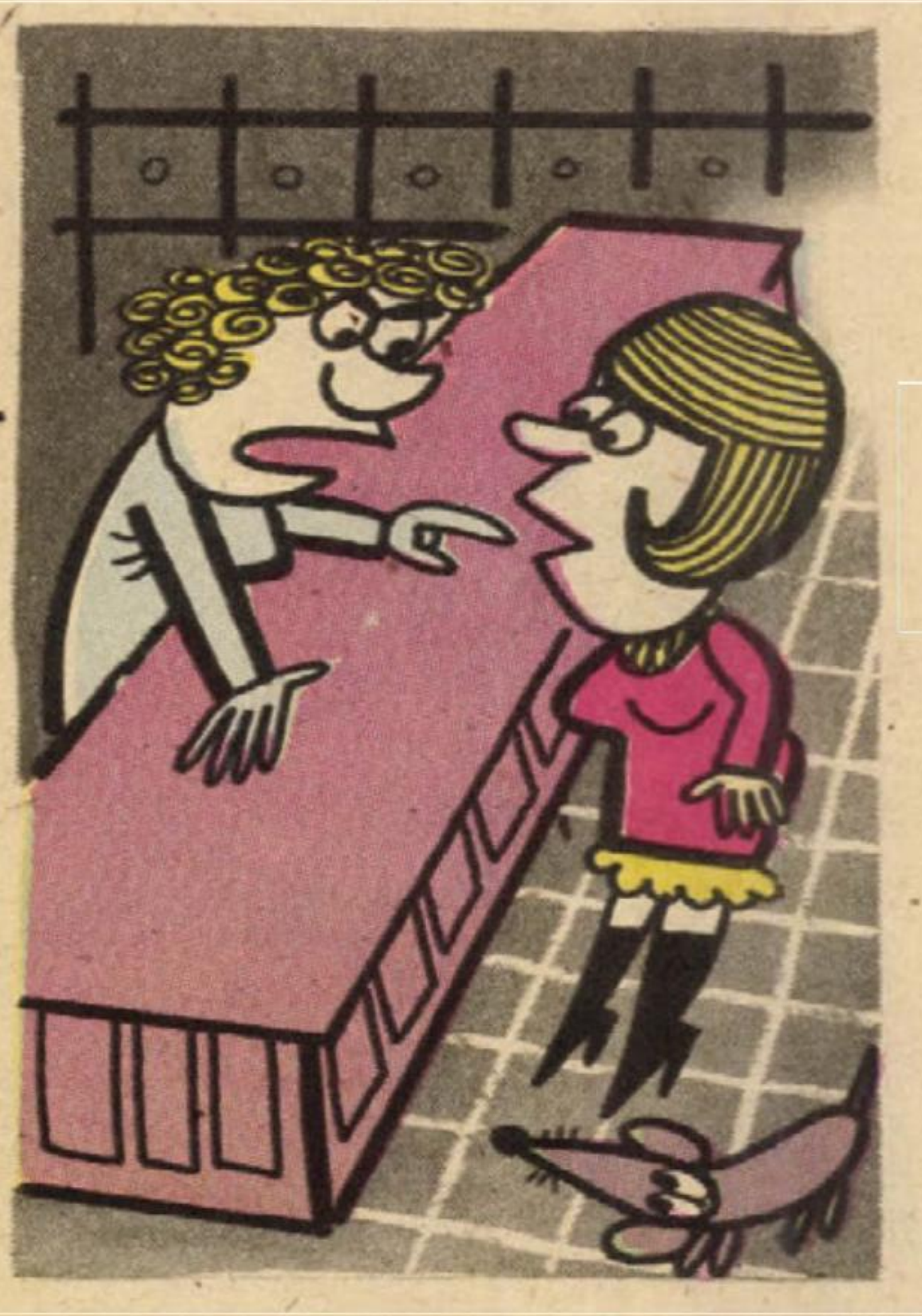

– Rákérdezek: ötvenes meleg női nadrág?
– Igen.
– Mert az nincs!

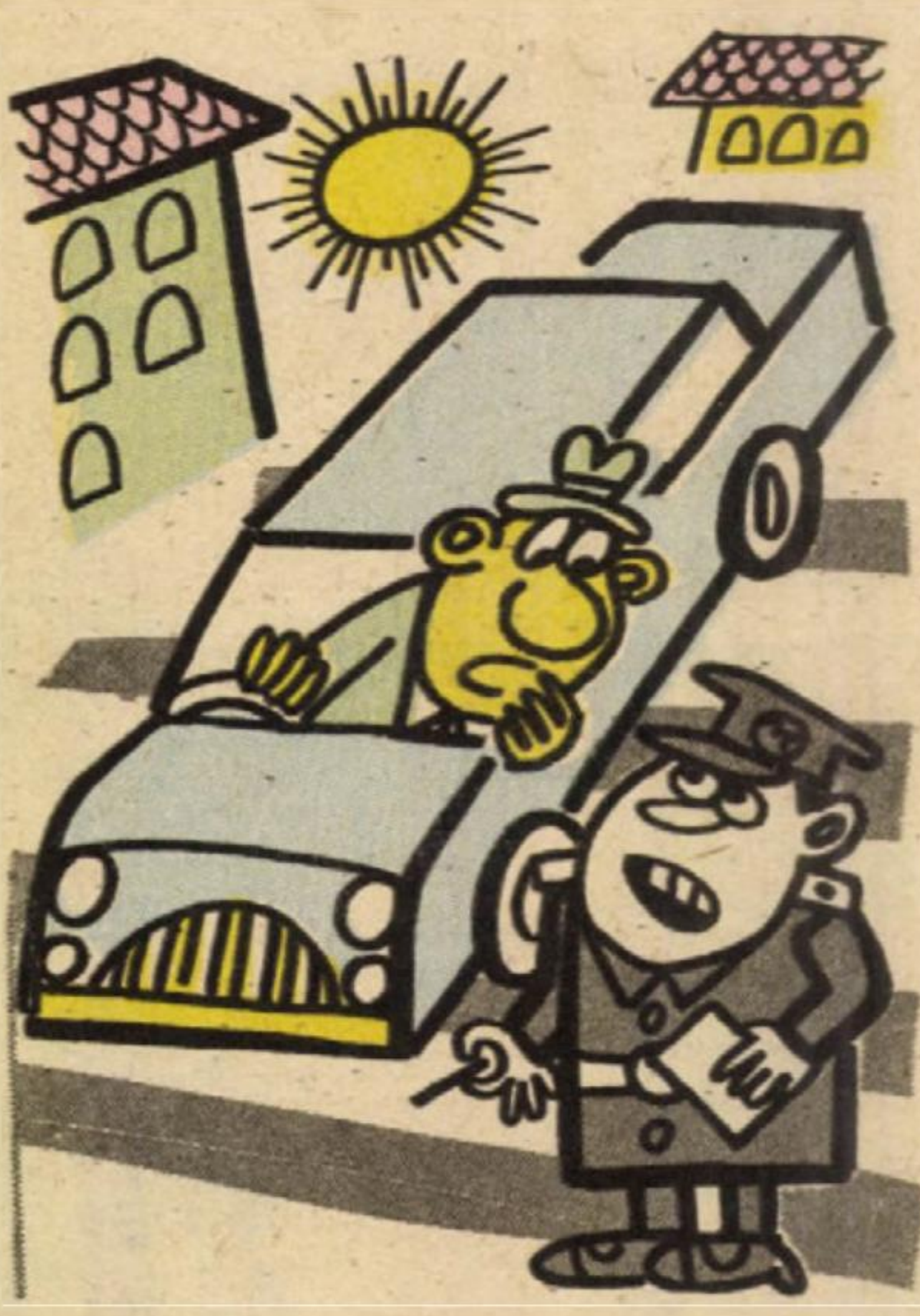

– Ötven?
– Nem.
– Nyolcvan?
– Nem.
– Száz?
– Igen.

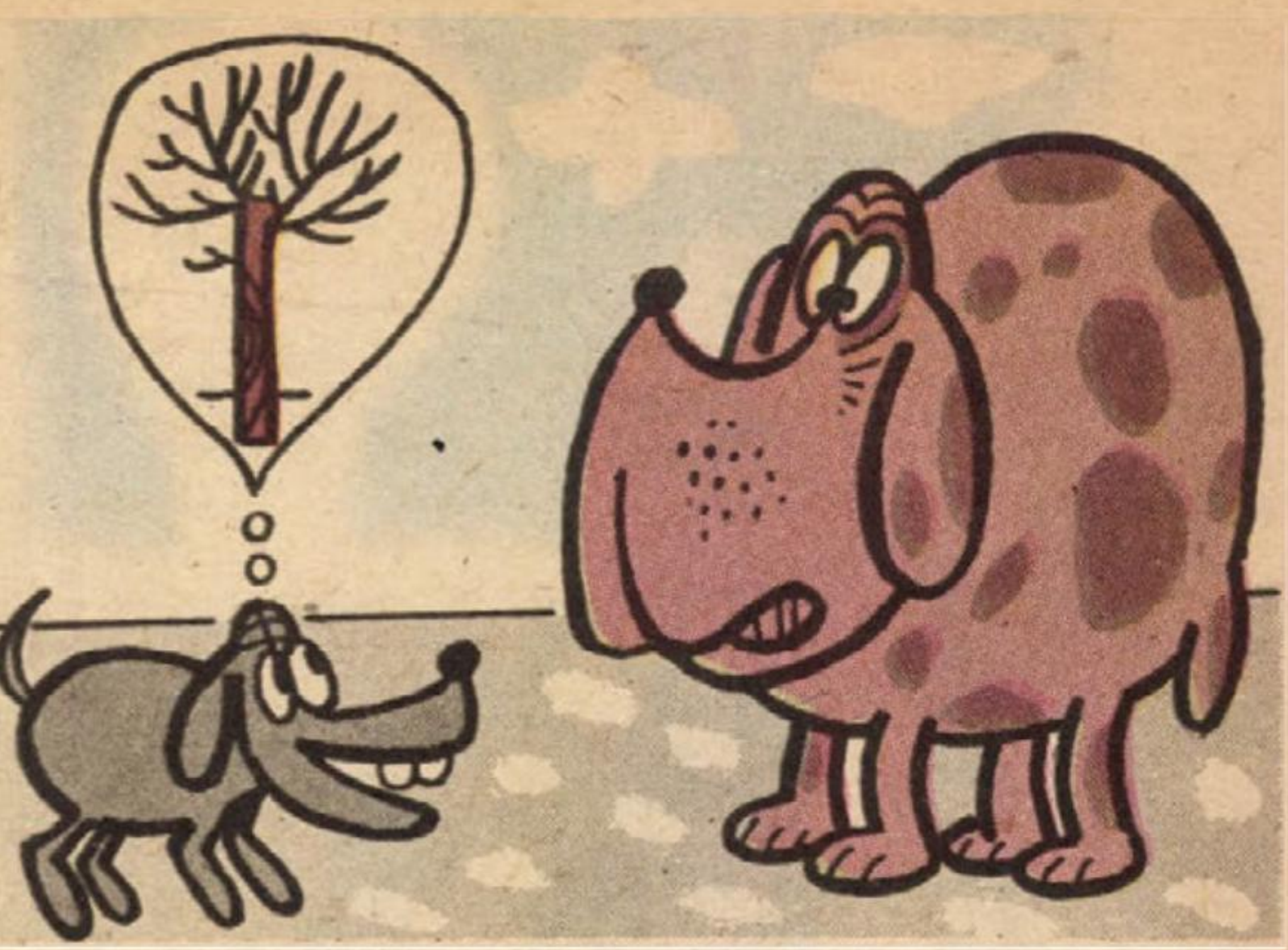

– Használati cikk?
– Igen.
– Nélkülözhetetlen?
– Igen.

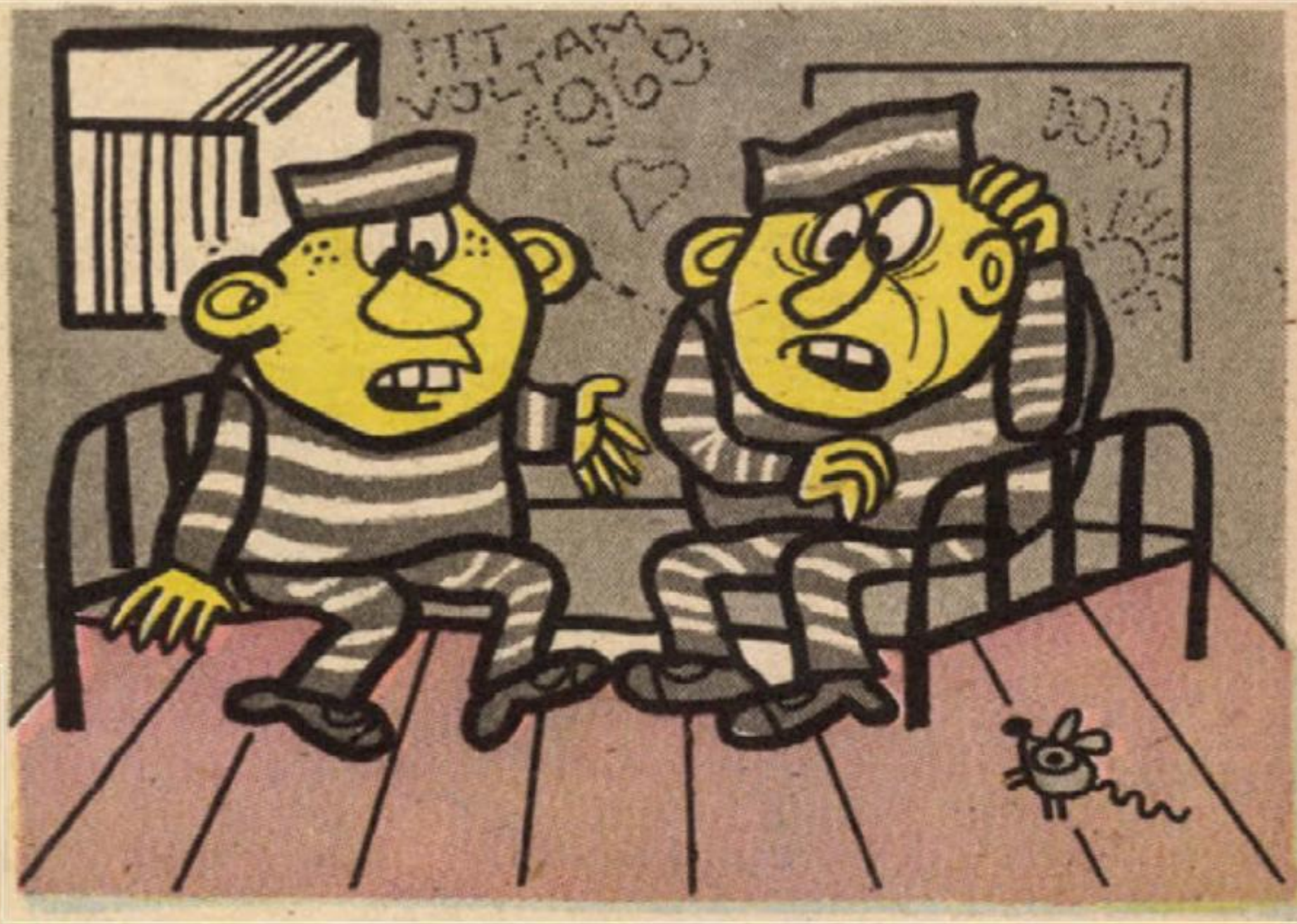

– Álmoskönyv?
– Nem.
– Mesekönyv?
– Nem.
– Főkönyv?
– Igen.

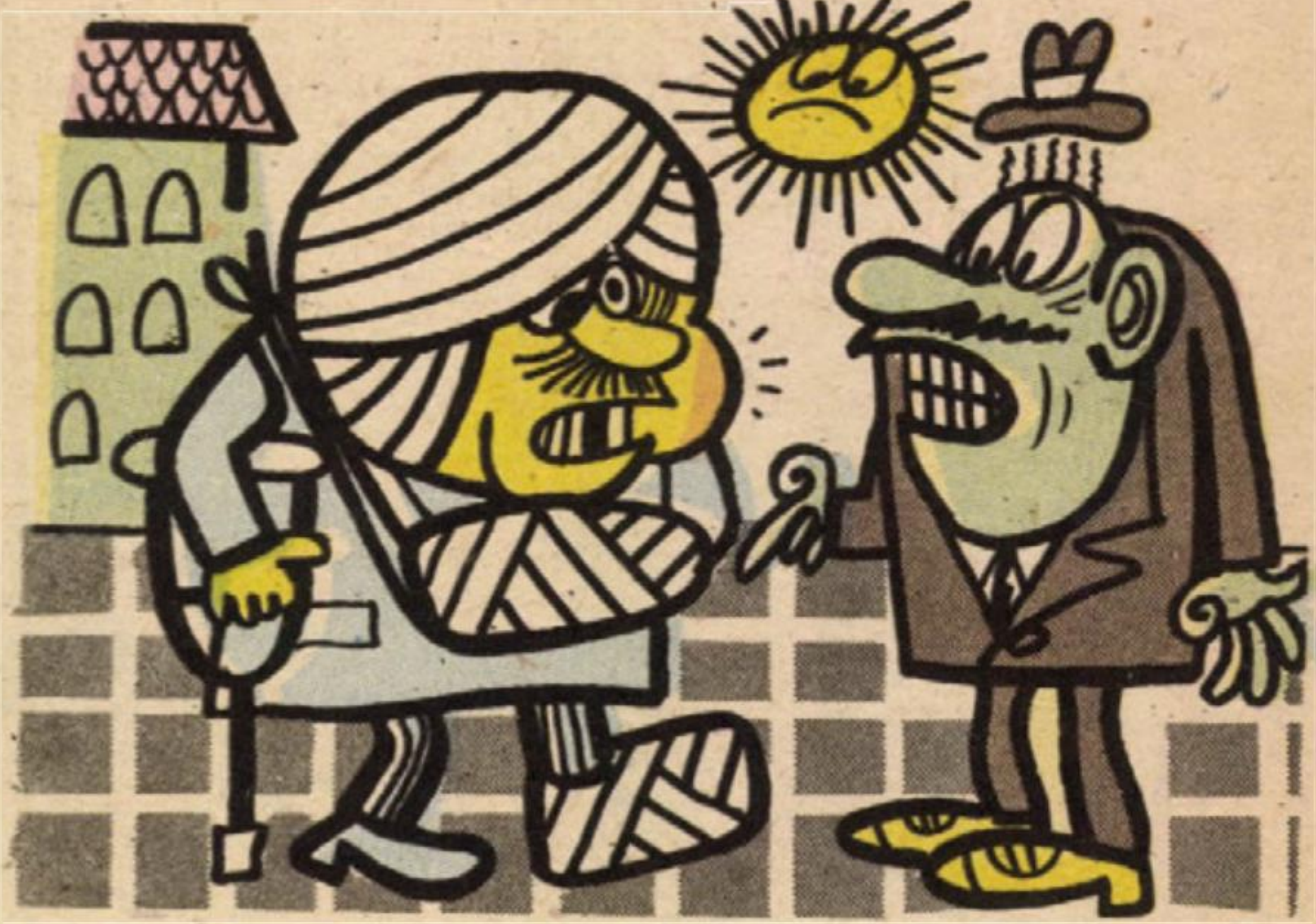

– Karambol?
– Nem.
– Feleség?
– Is.
– Barátnő férje?
– Is.

MIRE JÓ MÉG A MEDICINROLLER?

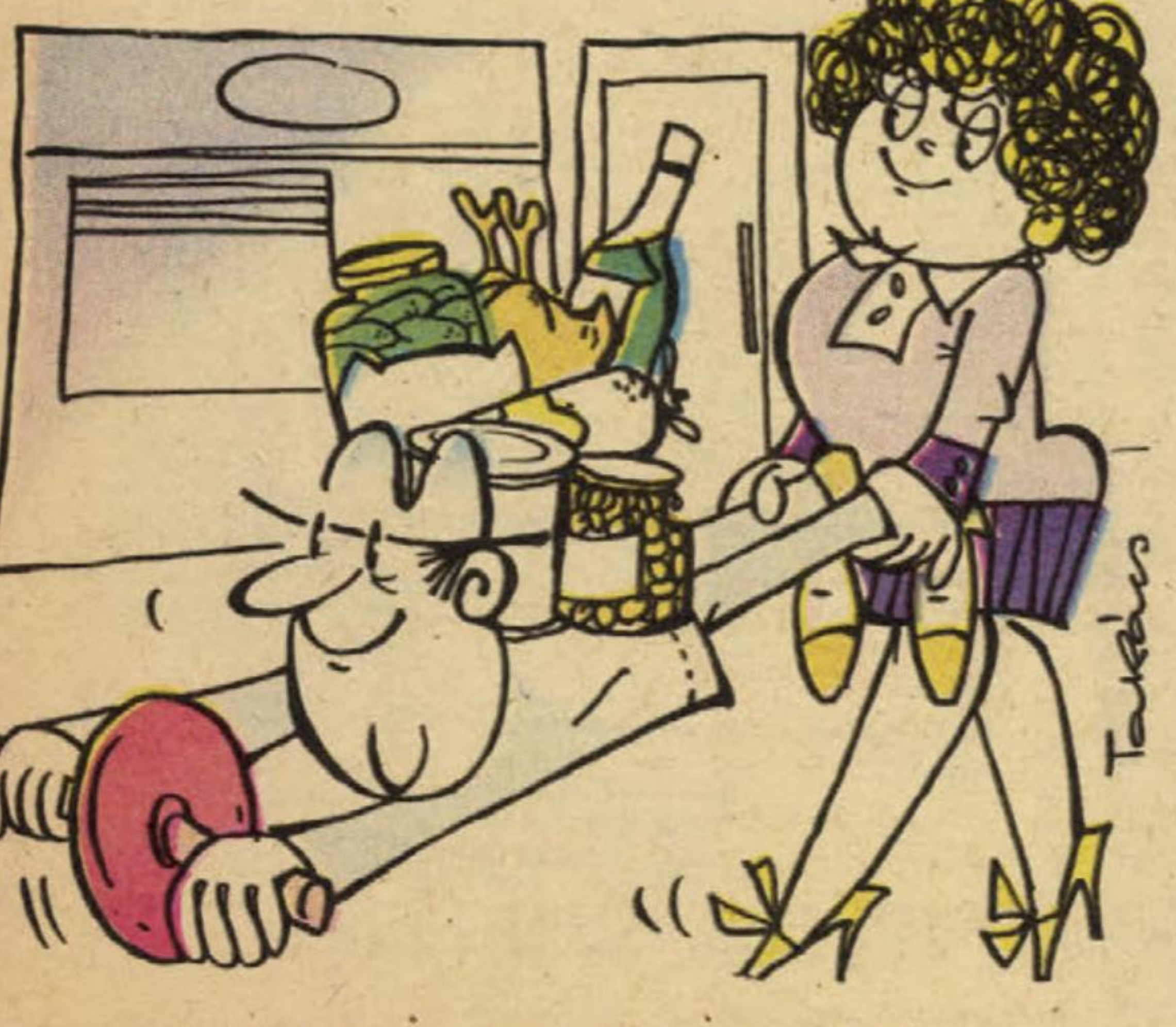

Talicskának hét végi bevásárláshoz

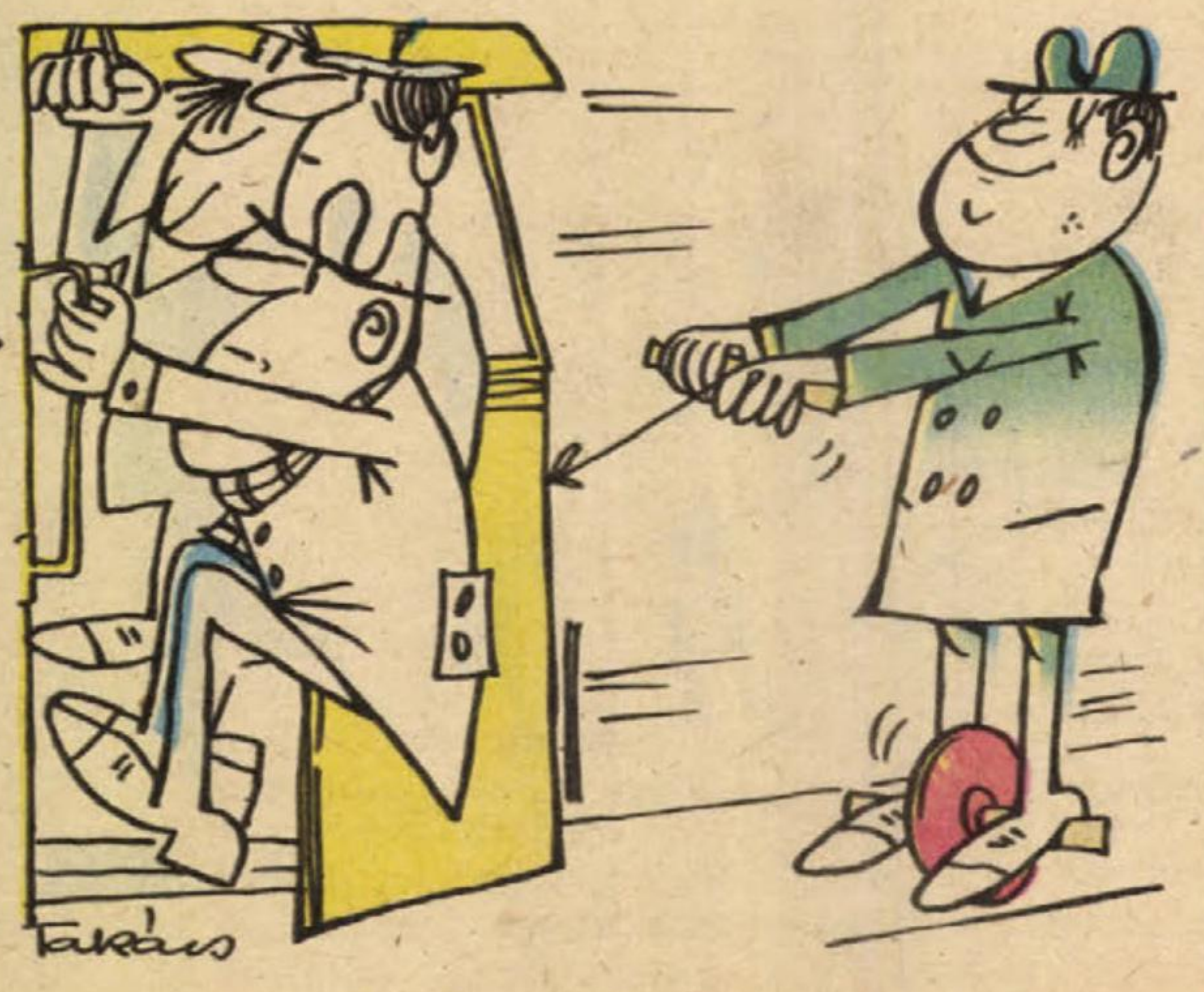

Csúcsforgalmi utánfutónak

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. – Telefon: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343–100, *142–220. – Árusítja a Magyar Posta – Készült a Zrínyi Nyomdában – 71.2067/2 – Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. – Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. – Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

TONCZ, TIBOR

TÁRLATA

RANDEVÚ

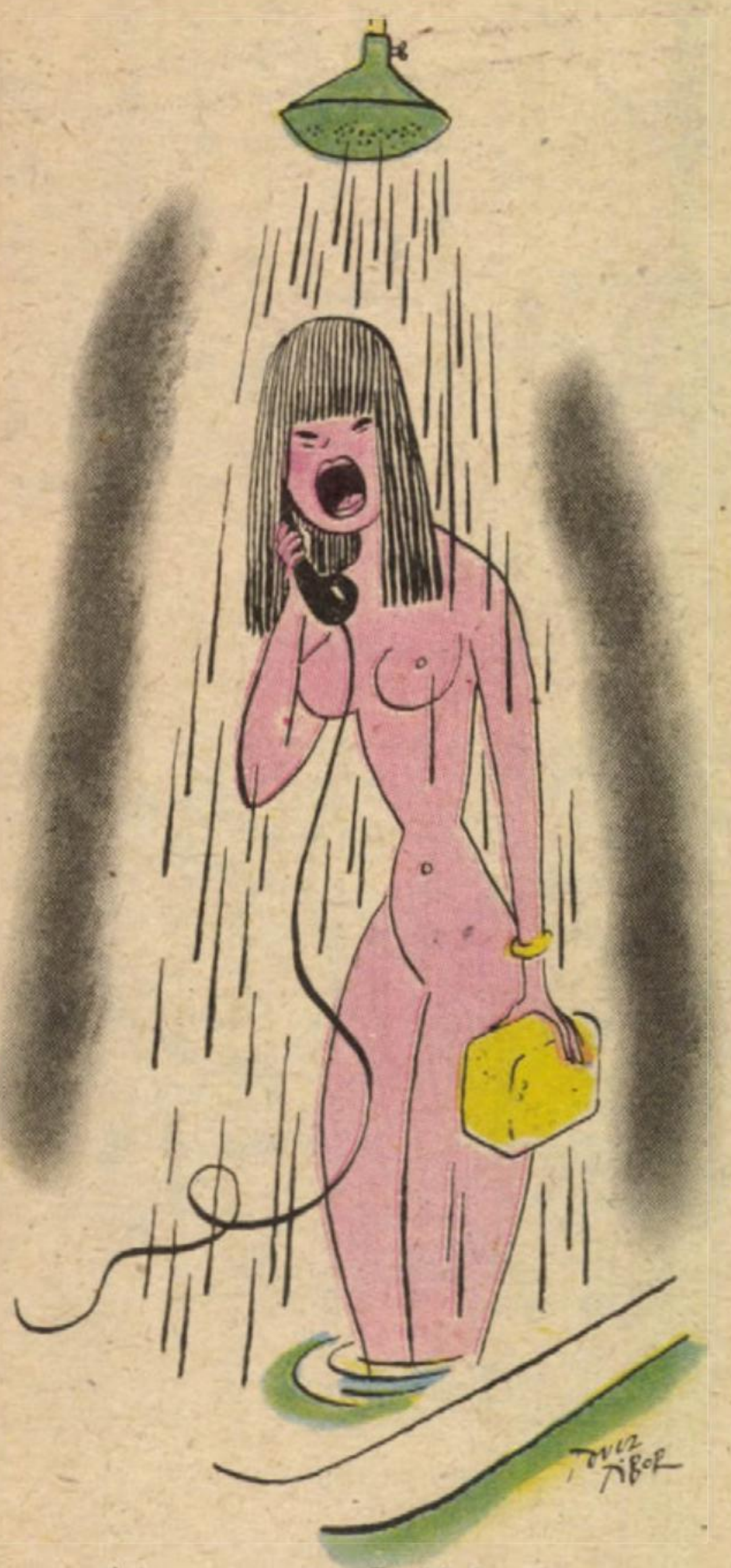
TONCZ TIBOR

– Légy pontos, Zoli! Nem szeretnék bőrig ázni!...

INTERJÚ AZ ALKOTÓVAL

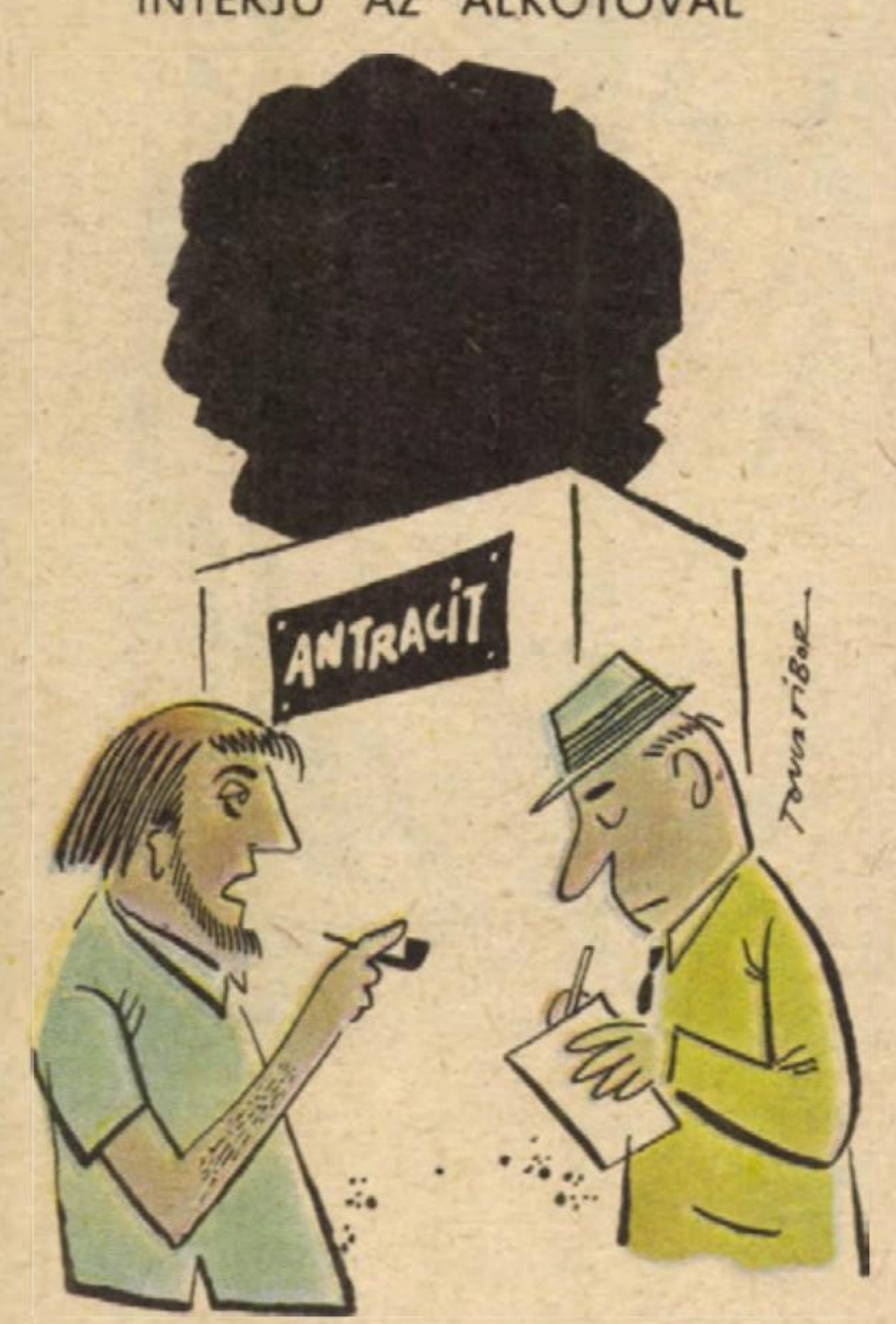
ANTRACIT
TONCZ TIBOR

– Írja, kérem: már gyermekkoromban érzékem volt a szobrászathoz...

A KÜSZÖBÖN

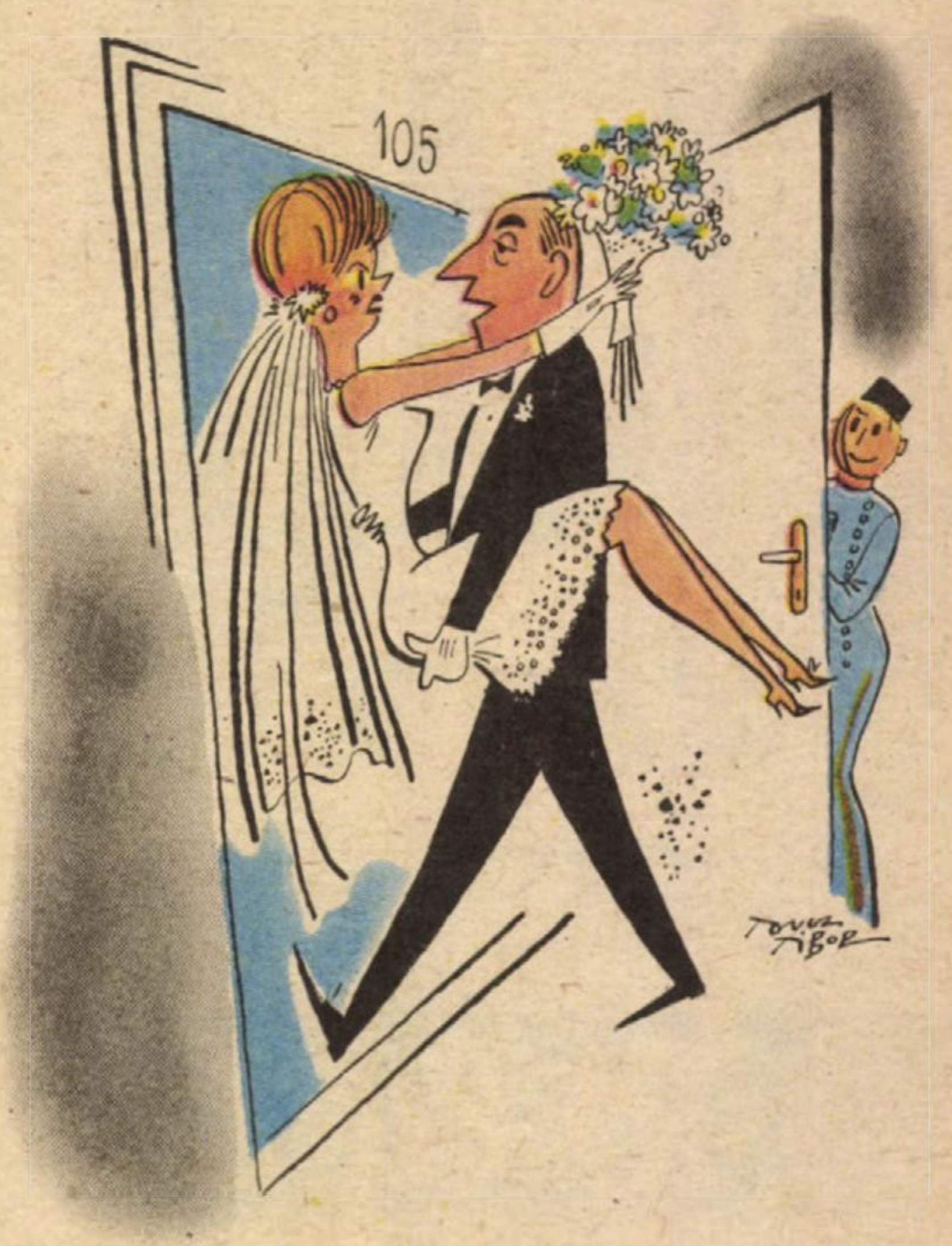
105
TONCZ TIBOR

– Mondd, Pista, és hogy főzöl?

PÁSZTORÓRA

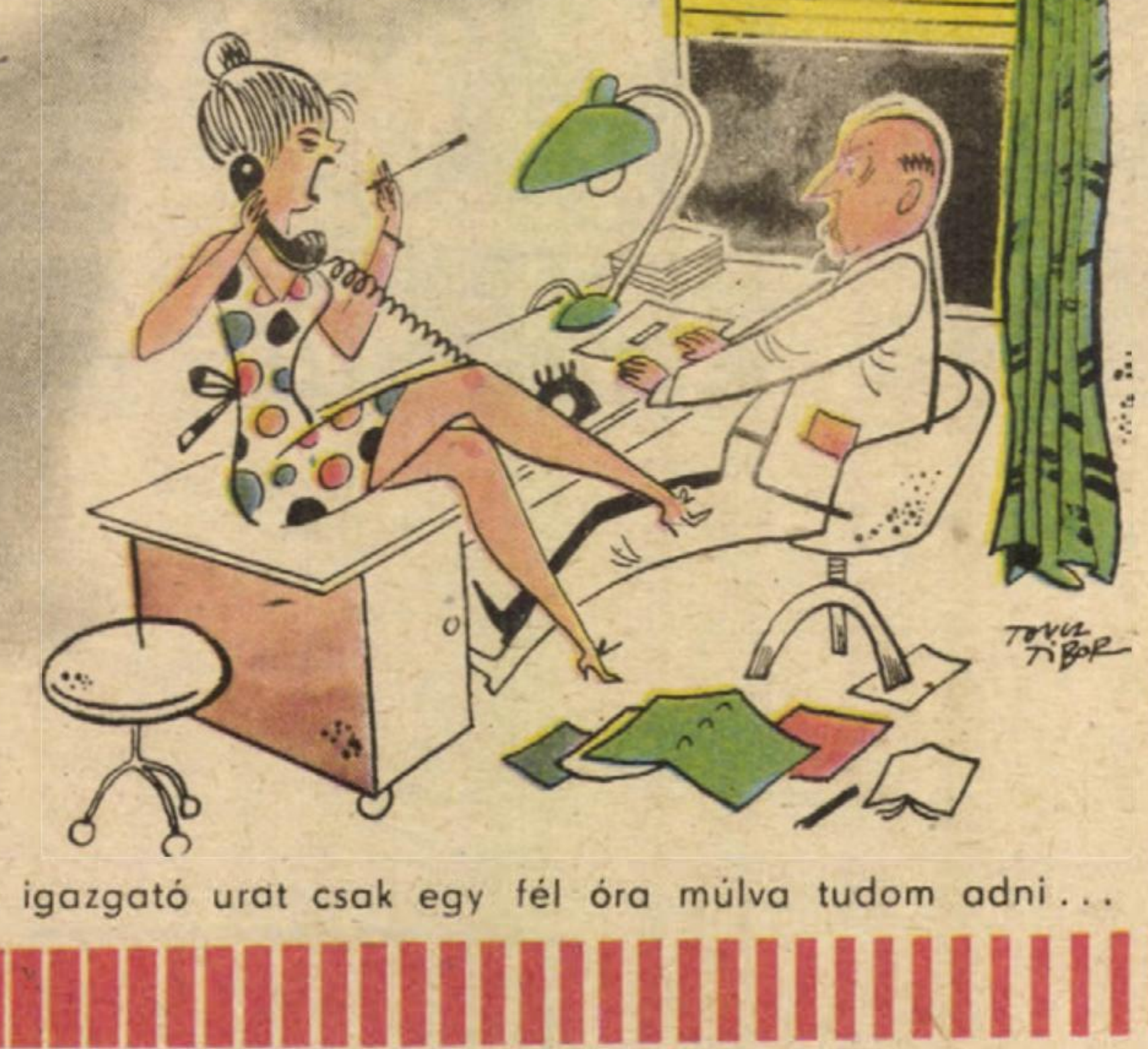
TONCZ TIBOR

– Az igazgató urat csak egy fél óra múlva tudom adni...

A POSTÁN

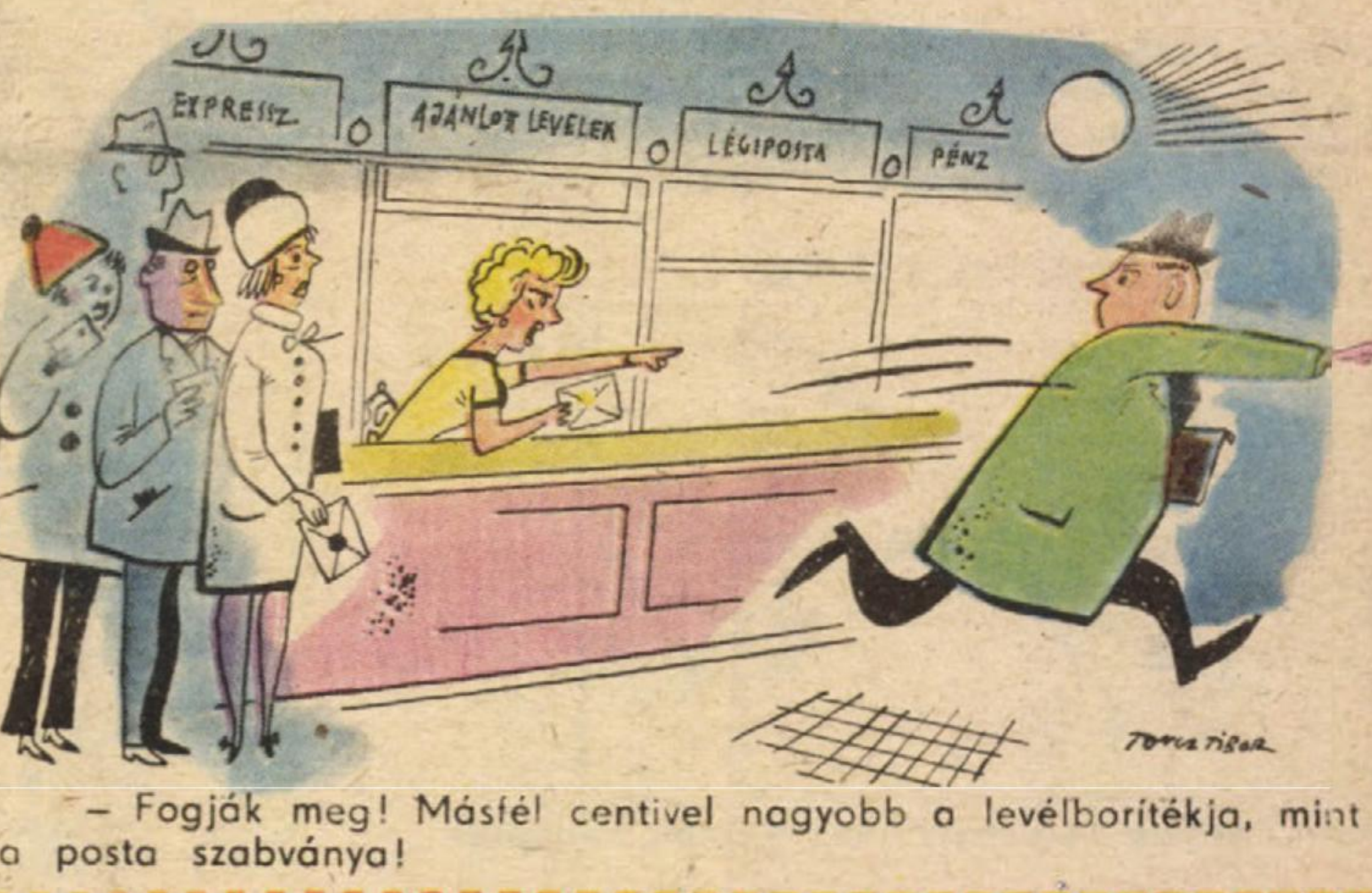
EXPRESSZ
AJÁNLOTT LEVELEK
LÉGIPOSTA
PÉNZ
TONCZ TIBOR

– Fogják meg! Másfél centivel nagyobb a levélborítékja, mint a posta szabványa!

LAKÁSFELMÉRÉS

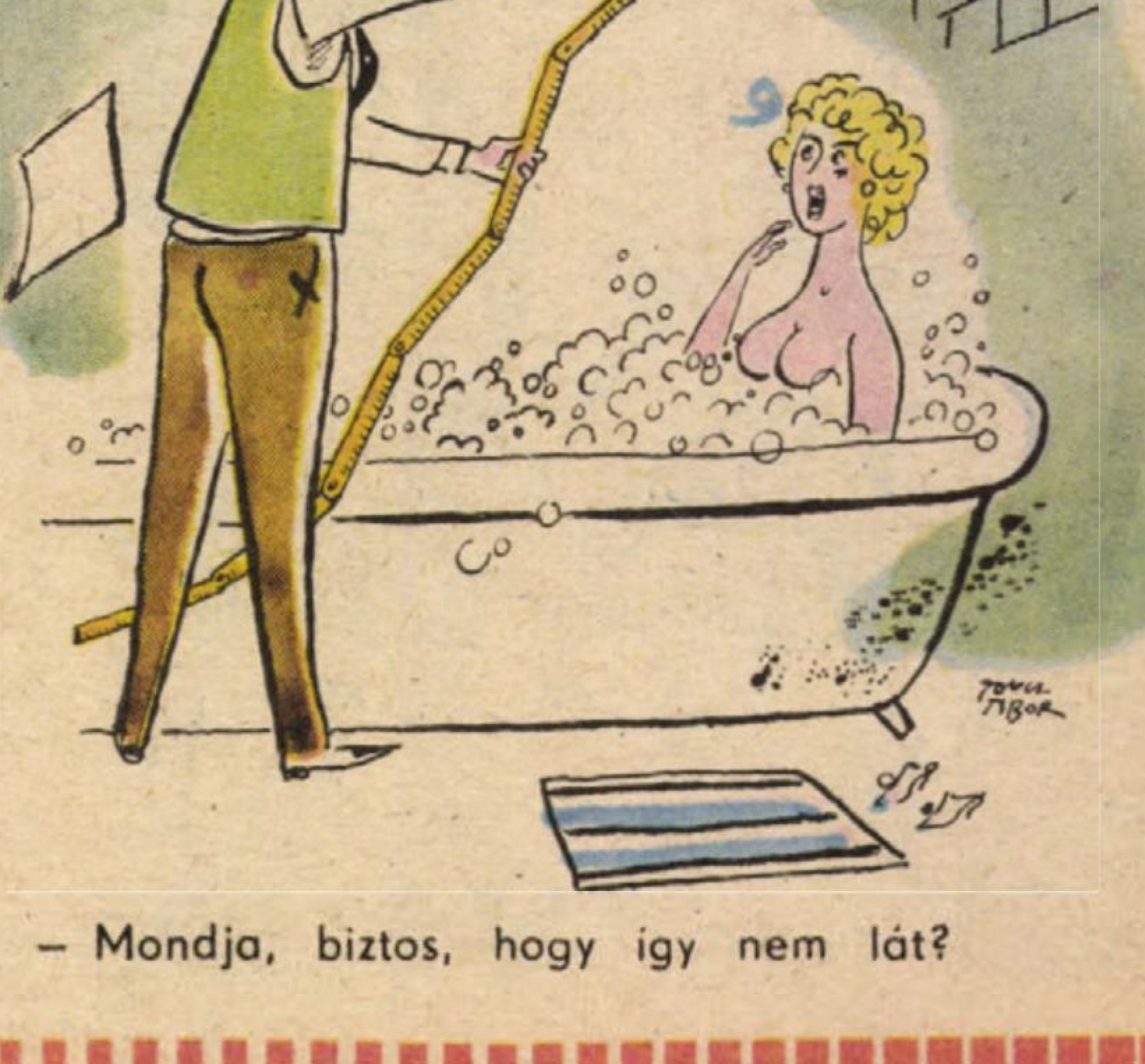
TONCZ TIBOR

– Mondja, biztos, hogy így nem lát?

INFLUENZÁS IDŐK

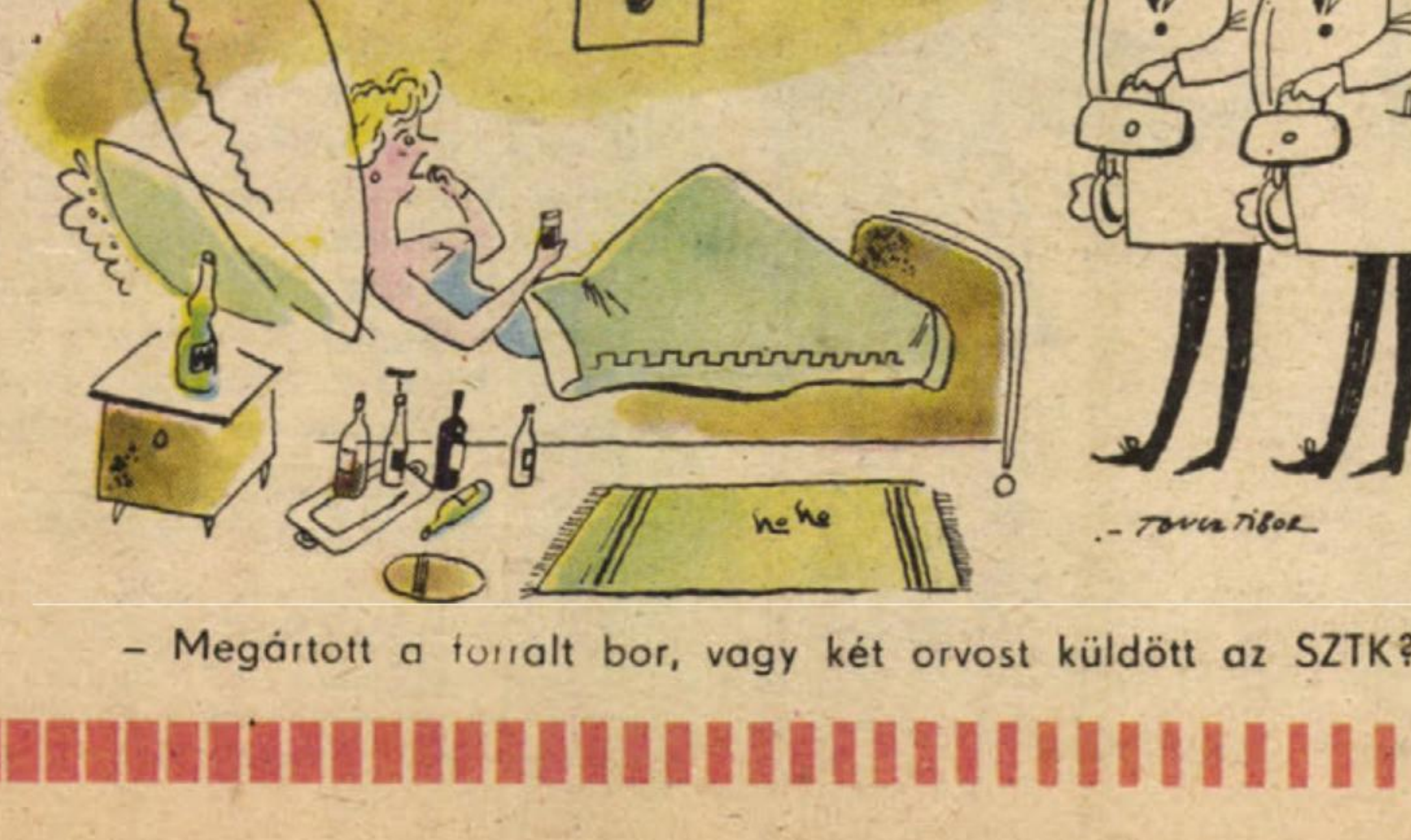
hehe
TONCZ TIBOR

– Megártott a forralt bor, vagy két orvost küldött az SZTK?